

Kiểm Thần Truyền Thuyết

Contents

Kiểm Thần Truyền Thuyết	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	9
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	17
7. Chương 7	17
8. Chương 8	23
9. Chương 9	28
10. Chương 10	34
11. Chương 11	42
12. Chương 12	49
13. Chương 13	57

Kiểm Thần Truyền Thuyết

Giới thiệu

Nàng chỉ là một phàm nhân bình thường làm sao có thể dễ dàng đem bạc kiếm từ trên người hắn ra?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kiem-than-truyen-thuyet>

1. Chương 1

Thần – sáng tạo ra trời đất.

Ma – phải chịu thuần phục dưới chân Thần.

Nhân – thống trị những gì mà Thần đã tạo ra.

Một tòa thành uy nghi, đứng sừng ở vách núi đen cao ngất phía trên. Đỉnh tháp hương vẫn xoay quanh chòm sao Ô Nha (1) như dự báo trước một điềm xấu sẽ xảy ra. Mây đen từng mảng lớn cứ chập chờn, rải rác trên không của tòa thành giống như đứng phía dưới có thể với tay chạm được. Kia sắc trời âm trầm rung chuyển cùng với tòa thành phát tán ra một cổ hơi thở vương giả, vô hình nhưng lại sinh ra một loại cảm giác áp bức.

Một tiếng kèn âm vang bén nhọn, đột nhiên cắt qua làm cho bầu không khí ngưng đọng lại. Cổng thành khóa sắt đang từ từ chuyển động cùng âm thanh trầm trọng. Ma nữ rút cục cũng giật giật thân mình cứng ngắc, lầm bầm “Cuối cùng cũng bắt đầu! Đã bắt đầu rồi!”

Đúng vậy a, thực sự sắp bắt đầu, chiến tranh giữa thần, ma cùng nhân loại lập tức sẽ bắt đầu. Mà nàng phải ở lại thành, thế ra trong trận chiến này nàng giữ vai trò như thế nào?

Phảng phất những làn khói hắc ám, vẫn đục bao phủ lấy hành lang thật dài, ma nữ di chuyển cước bộ, lướt qua hành lang đi tới đại điện.

Điện phủ mở rộng, lấp lánh ánh sáng tỏa ra từ hàng ngàn hàng vạn viên Dạ Minh Châu.

Một thân mình cao to đang ngồi trên ghế nam ngọc ở giữa đại điện xung quanh tỏa ra luồng khí uy nghiêm bức người. Mông lung sắc diện lúc sáng lúc tối lần lượt thay đổi trên mặt của đối phương. Hè ra một khuôn mặt cực lạnh, hai hàng lông mày dài nhỏ, đôi mắt xinh đẹp ẩn hiện như ngọn sóng, một chuỗi Mân Côi sắc đẹp (2) được mắc vào mũi cao thẳng, đôi môi trơn bóng. Đồ trang sức tử thủy tinh hình thoi từ trên trán kéo dài vén qua tai rủ xuống, chỉ cần một cái lắc đầu nhẹ sẽ nghe được những tiếng va chạm rất dễ nghe và êm tai của thủy tinh tạo nên.

Đây là chủ nhân của nàng, là nàng tự nguyện muốn toàn tâm toàn ý sở hữu hầu hạ chủ nhân. Cung kính quỳ lạy trên mặt đất thực hiện nghi lễ “Chủ Quân, tất cả đã chuẩn bị xong chỉ cần ngài ra lệnh một tiếng thì có thể phát động công kích”

“Phải không?” một thanh âm lãnh ngạo phát ra

Nam tử được gọi là Chủ Quân tên là Lãnh Mạc vừa nói vừa đưa tay đùa bỡn trong lòng con chim xanh. Chim xanh cất cao giọng thanh thúy, minh thanh ngân nga dễ nghe cùng với từng hồi trống kèn đang bùng bùng mãnh liệt là hai loại âm thanh tương phản nhau.

“.....đúng vậy a!” Ma nữ xê dịch môi, có chút do dự nói.

“Thủy Diễm, người nghĩ mình đang nói gì?” mâu quang sắc bén nhìn chằm chằm con chim xanh đang nằm trong lòng bàn tay, hần hoi ma nữ có tên là Thủy Diễm.

“A.....” Thủy Diễm khẽ liếm môi một chút, hít vào một ngụm khí lấy hết dũng khí mở miệng “Là Thủy Diễm không rõ vì sao Chủ Quân muốn thống nhất Á Khắc Cát Tự, cho dù đất đai là do con người cai quản nhưng Chủ Quân là thần là người đã tạo ra trời đất có quyền nắm giữ tất cả mọi thứ trên đời”

Từ khi mới bắt đầu nàng đã không rõ, mãi cho tới bây giờ nàng mới dám đem lời này nói ra khỏi miệng “Huống hồ nhân loại sinh mệnh ngắn ngủi như thế, cuộc đời họ như một khắc lướt qua đối với thần. Thật sự không cần phải.....”

“Rắc”

Một tiếng xương gãy rất nhỏ, lông chim màu xanh rải rác bay phấp phới, đích tay của Lãnh Mạc đã bẻ gãy cổ con chim từ bao giờ. Vừa rồi âm thanh thanh thúy bao nhiêu cũng không bằng một tiếng kêu thảm của nó lúc này. Máu theo ngón tay từng giọt tí tách rơi trên mặt đất.

“Đây không phải là lời nói ta muốn nghe đâu! Thủy Diễm” Trầm trầm tiếng nói pha lẫn một chút đe dọa dành cho những ai chống đối. Khóe miệng hần nhếch lên tạo thành một đường cong đẹp mê ly nhưng trong ánh mắt lại chất chứa đầy sự tàn nhẫn nhìn chằm chằm Thủy Diễm “Đây chẳng qua chỉ là một trò chơi, vì ta là thần sinh mệnh của ta có thể xem là bất tử, những ngày trôi qua ta cảm thấy rất đổi nhàm chán cho nên tất yếu phải bày ra một trò chơi để giết thời gian, người nghĩ có đúng không?” (PN: Eo ời ca này dễ sợ quá gây chiến mà bảo là trò chơi để giết thời gian, ta thấy giết chết con người ta thì đúng hơn >”

2. Chương 2

Quý Tranh lần đầu tiên thấy đại hoàng tử Cung Thực, là ở lúc nàng vào cung năm thứ hai.

Bởi vì không cẩn thận đánh vỡ một cái bát, nàng bị phạt không được ăn cơm trưa, còn phải quét sạch sẽ hành lang dài trước cửa điện này .

Bát tuy rằng không phải là đồ đáng giá, nhưng là quy củ trong cung lại không thể phá vỡ. Cung nữ một khi đã làm sai chuyện gì đều bị phạt.

Trong cung đã hơn một năm, Quý Tranh chặt chẽ nhớ kỹ muốn an phận thủ thường. Cho nên đối với việc bị phạt, nàng cũng là rất chân thành tiếp nhận.

Mùa thu, lá rụng vốn nhiều. Quý Tranh đói bụng, cầm cái chổi quét lá vàng khô rơi đầy đất kia .

Phút chốc, tiếng đọc sách lạnh lạnh từ hành lang dài trong đại điện truyền ra

Thanh âm non nớt kia nhưng là nghe vào trong tai của Quý Tranh, lại trở nên trong suốt khó diễn tả được.

Nàng vốn vẫn chỉ là một đứa bé, nên xuất phát từ tính tò mò trời ban, nàng nương theo bộ dạng quét lá rụng, lén lút ghé vào trước điện, nhìn quanh trong triều .

Một đứa nhỏ so với nàng lớn hơn vài tuổi, mặc cẩm y màu vàng, đang ở trong điện cùng Lão sư đối đáp.

“Quốc gia muốn giàu có cường mạnh, phải làm như thế nào?” Lão sư hỏi.

“Lấy dân làm gốc.” Nam hài trả lời.

“Không sai, đại hoàng tử vẫn còn nhỏ mà đã hiểu được đạo lý kia, rất tốt.” Lão sư trong mắt có một chút khen ngợi, “Phải biết rằng, dân là trụ cột của một quốc gia, chỉ có làm cho dân sinh sống không hề khổ, quốc gia mới có thể cường thịnh, lớn mạnh.”

“Ta đây về sau nhất định sẽ làm cho nước Mịch Chân trở thành một quốc gia không hề có đói chết tồn tại.” nam hài được gọi là đại hoàng tử ngửa đầu đáp. Đôi mắt sáng trong, có một loại ánh mắt không giống như những đứa nhỏ cùng lứa tuổi.

Quý Tranh tuy nghe hết nhưng có cái hiểu, cái không hiểu.

Tuy rằng nàng hoàn toàn nghe không hiểu rõ lắm, nhưng là nàng lại biết nam hài này nói rất đúng.

Không có người đói chết sao? Nếu nói vậy, cuộc sống của mọi người nhất định sẽ rất vui vẻ .

Cứ như vậy, Quý Tranh tham lam nhìn chằm chằm cặp con ngươi lóe sáng kia, sau đó ở ngày hôm sau, nàng đã biết nam hài là đại hoàng tử của nước Mịch Chân—— Cung Thực.

“A Tranh, đi quét tước lá vàng khô rụng ở hậu hoa viên .”

“Vâng”

“A Tranh, đi tưới nước cho bồn hoa lan trước cung điện .”

“Vâng”

“A Tranh, không được nhàn hạ, ba canh giờ sau phải giặt xong tất cả xiêm y này thật sạch sẽ.”

“Vâng”

.....

Đem một bộ y phục cuối cùng trong tay phơi lên, Quý Tranh nâng ống tay lên lau mồ hôi trên trán. Đi vào hoàng cung đã được mười năm rồi, nhưng vẫn như cũ vẫn chỉ là một tiểu cung nữ làm việc lật vật. Cái gọi là làm việc lật vật, là chỉ tất cả những việc nhỏ nhất đều phải làm. Tuy rằng vất vả, nhưng là so với trước kia khi chưa vào cung, đã tốt lắm rồi, ít nhất không cần lo lắng về vấn đề cơm ăn áo mặc

“A Tranh, làm xong rồi sao?” Đóa Lan cũng là cung nữ giống nàng, tiến tới bên cạnh Quý Tranh, vỗ nhẹ bả vai của nàng hỏi.

“Đúng vậy a, đã làm xong.” Quý Tranh gật gù đầu, đồng thời mắt kỳ quái nhìn Đóa Lan, “Như thế nào, người không cần đi hầu hạ đại hoàng tử sao?” Ở trong hoàng cung, có thể được hầu hạ chủ tử, được coi là chuyện vô cùng vinh quang, huống chi người Đóa Lan hầu hạ là đại hoàng tử.

“Đại hoàng tử đang ở trong vườn hoa Lục Nhã trước điện, bồi hoàng tử phi ngắm hoa rồi, chúng ta chỉ là những tiểu cung nữ, ở đó chỉ thêm dư thừa, tự nhiên có thể trộm một chút thời gian rảnh rồi”

Đóa Lan không để ý lắm, khoát tay một cái nói. Ở đất nước Mộc Chân này, người nào lại không biết đại hoàng tử yêu nhất là hoàng tử phi, thậm chí vì hoàng tử phi mà cho đến bây giờ vẫn không thú một phi tử nào khác

“Ngắm hoa a.” đôi mắt màu hổ phách khẽ nâng, Quý Tranh mang theo một tia ngưỡng mộ nói, “Hoàng tử phi thật là hạnh phúc.” Hạnh phúc của nữ nhân, chính là có được một nam nhân thực lòng yêu mình. Mà hoàng tử phi, chiếm được phần hạnh phúc này.

“Cho nên a, nhìn đại hoàng tử cùng hoàng tử phi, có đôi khi ta đều muốn tìm người gả đi.” Đóa Lan chấp hai tay sau ót, cảm thán nói. Ngẫm lại mình cũng sắp mười chín tuổi rồi, nếu là ở ngoài cung mà nói..., có lẽ đã sớm lập gia đình. Bất quá lấy quy củ ở trong cung mà nói, cung nữ phải qua tuổi hai mươi lăm, mới được xuất cung lập gia đình.

“Lập gia đình?” Quý Tranh sửng sốt. Không ngờ rằng Đóa Lan sẽ nói ra lời này.

“Đúng vậy a, người chẳng lẽ không nghĩ tới sao?” Đóa Lan nghiêng đầu, con mắt lóe lên một cái, rồi sau đó thần thần bí bí nói “Hắc, ta đã biết, chẳng lẽ người là nghĩ đến đại hoàng tử. A.” Lời còn chưa dứt, miệng đã bị che lại.

Quý Tranh đỏ mặt, có chút vội la lên: “Người nói nói gì vậy, ta chỉ là một tiểu cung nữ, làm sao có thể.”

“Như thế nào không có khả năng!” Cố sức kéo tay của Quý Tranh xuống, Đóa Lan nhướn nhướn mày, “Nếu là người không thích đại hoàng tử ..., vì sao thời điểm mỗi lần ta nhắc tới đại hoàng tử, người đều chăm chú lắng nghe không chớp mắt?”

“Đó là bởi vì.” Trong khoảng thời gian ngắn, Quý Tranh không biết nên nói cái gì cho phải.

“Ai, yên tâm, này cũng không phải là chuyện ám muội gì, đại hoàng tử bộ dạng như vậy thực đẹp mặt, thích hẳn là thực tự nhiên a.” Đóa Lan vỗ nhẹ bả vai Quý Tranh trấn an nói, “Nói thật, kỳ thật ta cũng vậy, thật thích đại hoàng tử, dù sao hẳn là một nam nhân khó có một nữ nhân nào mà không thích hẳn.”

Đúng vậy a, thật là một nam nhân mà không một nữ nhân nào không thích, Quý Tranh hàm răng khẽ cắn môi dưới.

Vẫn còn nhớ rõ lần đầu tiên, thời điểm nàng nhìn thấy đại hoàng tử, năm ấy nàng mới tám tuổi, mà nàng lần đầu tiên thời điểm cùng đại hoàng tử nói chuyện, là khi nàng sinh nhật mười hai tuổi vừa qua nửa tháng, khi nàng luống cuống tay chân đánh đổ trà, bị đại hoàng tử nhìn đến, thì nàng cơ hồ cho là mình sẽ bị trách phạt rất nặng. Nhưng là, đại hoàng tử chỉ là cười nhìn nàng, sau đó, nhẹ nhàng mà nói một câu: “Thu thập xong, lần sau đừng mất tập chung như vậy nữa.”

Đại hoàng tử thật sự là một người uy nghi, lại rất ôn nhu như trước, điểm ấy, theo lần đầu tiên nàng nghe được đại hoàng tử nói, sau liền phát giác đến giờ. Nếu là ở mấy năm sau có thể được như lời đại hoàng tử đã nói, muốn xây dựng đất nước phải dựa vào dân ..., tin tưởng dân của nước Mộc Chân sẽ sống trong những ngày bình yên, ấm no. Ít nhất sẽ không giống như khi nàng còn bé, cha mẹ vì bảo trụ cả nhà không phải nộp thuế lương thực, mà chỉ còn cách đem đứa nhỏ của chính mình bán cho hoàng cung.

Đến nay, bọn ta vẫn nhớ rõ câu nói kia của đại hoàng tử ở trước cửa điện dài truyền ra ——

“Ta về sau nhất định sẽ làm cho cho nước Mộc Chân trở thành một quốc gia không hề có đói chết tồn tại.”

Mà nàng, rất chờ mong mình có thể tận mắt nhìn thấy một ngày này.

“Làm sao vậy? Người đang ở đây nghĩ gì thế?” Một bàn tay đột nhiên ở trước mặt Quý Tranh dừng đưa, Đóa Lan vẽ mặt kỳ quái hỏi.

“A! Không có gì.” nhanh lắc lắc đầu, Quý Tranh phủ nhận nói.

“Phải không? Ta còn tưởng rằng người đang ở đây nghĩ đến tột cùng phải giả cho dạng người gì đâu!” Đóa Lan đùa cợt hếch hếch cái mũi.

Quý Tranh bất giác bật cười, “Ta à, nếu quả thật phải lập gia đình ..., đối phương nhất định là phải có được một đôi mắt trong suốt như màu Bạch Lam (màu trắng xanh).”

“Đôi mắt màu Bạch Lam? Yêu cầu của người thật kỳ quái.” Đóa Lan ngăn người nói, mặc dù ở trong nước Mộc Chân, người có trông mắt màu xanh lam cũng không thiếu, nhưng là màu Bạch Lam—— tựa hồ cũng rất ít nhìn thấy.

“Nếu ta nói đây là mộng dự báo chuyện của ta, người có tin tưởng không?” Quý Tranh hướng tới Đóa Lan nháy mắt mấy cái.

“Không tin.” Đóa Lan le lưỡi, “Người lại đang đùa ta.”

“Đúng vậy a, đúng vậy a, cho nên người nên đi hầu hạ đại hoàng tử đi, nếu không cẩn thận bị quan trên phạt vì tội không làm tròn trách nhiệm!” Giơ tay lên ấn nhẹ một chút lên trán của Đóa Lan, Quý Tranh cười nói.

“Wow, thật sự thiếu chút nữa đã quên rồi.” Đóa Lan cả người đột nhiên nhảy dựng lên, “Ta đây đi trước, chút quay lại hậu hoa viên lại tán gẫu!” Hiện tại chỉ hy vọng đại hoàng tử cùng hoàng tử phi vẫn còn đang ngắm hoa, bằng không nàng liền thật sự sẽ bị trách phạt.

Nhìn Đóa Lan bước bóng lưng nhanh, Quý Tranh nhẹ nhàng mà nhướng mày. Thích đại hoàng tử sao? Có lẽ vậy. Nhưng là nàng rõ ràng lắm, nàng đến tột cùng là thích con người của đại hoàng tử, hay là bởi vì tình cảm chân tình của hắn đối với hoàng tử phi?

Nàng —— chẳng lẽ giống như Đóa Lan đã nói, đã đến tuổi muốn gả cho người rồi? Tự giấu cười, Quý Tranh một tay chống cằm, nhìn bầu trời xanh thăm thăm phát ra tiếng thở dài.

Mà trong mộng của nàng, cặp hai trông mắt màu Bạch Lam long lanh như hồ nước kia, là đôi mắt của ai?

“Yêu ta sao? Nếu là người yêu ta..., ta nhưng sẽ chỉ yêu một mình người, chỉ sủng một mình người.” thanh âm lạnh lẽo mà thăm thấu vào tâm, giống như mây trời muốn bắt lại như thế nào cũng bắt không được.

Là ai? Là ai đang nói chuyện? !

“Chỉ vì ta mà cười, chẳng lẽ cũng không được? Ta chỉ muốn nhìn thấy một mình người tươi cười mà thôi.”

Là ai? Đến tột cùng là ai? Những lời này là nói với ai?

“Thật sự là kỳ quái, vì sao ta sẽ yêu một nữ tử như người vậy?”

Tiếng nói luôn không ngừng lặp lại, rốt cuộc đại biểu cho cái gì? Tối om một mảnh, mà nàng, muốn đi nắm bắt những thứ gì, muốn đi vạch trần tầng tầng tấm màn đen này

Sau đó, là một đôi mắt giống như nước băng lạnh lẽo, cũng giống như hồ nước xanh lam. Nước mắt trong suốt như ngọc trai chậm rãi từ khóe mắt hắn chảy xuống, nước mắt đang rơi, nhưng là mâu cũng đang cười, đó là ánh mắt tự giấu .

“Đây là nước mắt sao? Là ôn đây này.”

Tiếng nói nhẹ nhưng cũng lạnh như băng, lại làm cho người cảm thấy giống như bị ép tới không thở nổi.

“Là ai? Người. . . . Đến tột cùng là ai?” Nàng muốn hỏi, nàng lần này nhất định phải. . . .

“Quý Tranh!” giọng nói cao vút đột nhiên vang lên bên tai nàng .

“A!” Quý Tranh chợt mở hai mắt ra, giật nảy mình, “Làm sao vậy? Làm sao vậy?”

“Người nha đầu chết tiệt này, lại đang nhàn hạ ngủ!” Di chuyển thân mình tròn vo, Loan mama dĩ nhiên bày ra tư thái chuẩn bị phát biểu, “Ta vừa phân phó như thế nào? Là cho người đến quét tước Thanh Giản điện, không phải cho người đến để ngủ.”

Thanh giản điện, ở vị trí phía bắc hoàng cung, đối với mấy điện phủ tráng lệ còn lại bên kia mà nói, nó hiển nhiên quá mức mộc mạc. Không có cửa được điêu khắc tinh xảo cũng như sơn son thiếp vàng, mười hai cây cột chống đỡ toàn bộ đại điện, bên trong đại điện trống rỗng, chỉ có một cái bàn lớn. Cùng với tất cả đại điện khác trong hoàng cung thật là khác biệt, nhưng chưa từng nghe thấy qua hoàng đế muốn dỡ bỏ.

Ông trời! Lại bị tóm gáy!

Quý Tranh lúng túng xoa xoa đôi bàn tay, “Nhưng là. Ta đều quét tước xong rồi, bởi vì thời gian lại nhiều, hơn nữa hôm nay gió thực ấm, cho nên mới.” Nàng không tự chủ được nhỏ giọng giải thích. Xem ra chuyện xấu thật sự không thể làm, nhất là bị bắt gặp sẽ bị người ta bắt bớ. Tuy rằng. Nàng chính là chỉ ngủ mà thôi.

“Còn dám nói sáo!” Loan mama mập mạp không ngừng lấy ngón tay chỉ xung quanh vùng bao phủ đại điện rộng lớn, “Người cái này gọi là quét tước đã xong? Tuy rằng Thanh Giản điện bình thường không có người ở, lại ở góc hẻo lánh nhất của cung điện, nhưng này không có nghĩa là quét tước qua loa cho xong việc. Điện này từng góc lớn nhỏ đều phải quét tước không nhiễm một hạt bụi, nhất là xiềng xích ngọc tinh xảo được thờ phụng trong điện, tương truyền đó là bảo vật gia truyền của nữ hoàng thế hệ đầu tiên, có thể trấn áp tà ma, thậm chí là thần, cho nên càng phải quét dọn cẩn thận, biết không?”

“Dạ, Dạ!” Gật đầu như bằm tỏi cũng không đủ để hình dung tốc độ gật đầu của Quý Tranh. Dù sao nghe Loan mama lời nhải kiêu phát biểu, có thể nói là một loại tra tấn tinh thần vô hình. Những lời nói trong miệng Loan mama đều làm cho nàng lạnh cả sống lưng, mỗi lần phát biểu đều chỉ sẽ nói y như lời kịch, đây là chuyện mà mọi người trong cung ai cũng biết, nhưng Loan mama cố tình không biết. Ai, hiện tại chỉ hy vọng phát biểu này càng sớm chấm dứt càng tốt.

“Người thật sự nghe rõ?” Loan mama hình như có hoài nghi liếc mắt một cái xem xét Quý Tranh.

“Thật sự đã hiểu rõ rồi, ta nhất định hảo hảo mà quét tước lại một lần nữa. “ Nàng chỉ kém không có dựng thẳng ba ngón tay lên trên trời thề thốt.

“Tốt lắm, người một lần nữa quét tước lại từng góc, mỗi một cây cột đều tỉ mỉ cho ta, hai canh giờ sau ta lại đến kiểm tra lần nữa, nếu là phát hiện người không có làm theo lời ta phân phó quét sạch sẽ, liền phạt người hôm nay không cho phép ăn cơm!” Dứt lời, Loan mama đóng cửa thân hình mập mạp ly khai Thanh Giản điện. Không cho phép ăn cơm? Này thật đúng là một trừng phạt lớn đấy! Quý Tranh thở dài, cầu người không bằng cầu mình, nếu muốn hôm nay không phải chịu đói, tốt nhất nên quét dọn cho thật tốt. Ngẫm lại hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của mình a, chẳng lẽ sẽ như thế vượt qua?

“Hay là quét dọn bàn trước đi.” Giương mắt nhìn điện phủ một vòng, Quý Tranh lẩm bẩm, dù sao đây cũng là nơi quan trọng nhất trong Thanh Giản điện, cũng là nơi mà Loan mama lát nữa sẽ kiểm tra đầu tiên.

Xiềng xích ngọc tinh xảo thật dài, trắng nõn lộ ra mượt mà sáng bóng. Rõ ràng là được làm bằng thủy tinh, lại làm cho người ta một loại cảm giác như được làm bằng ngọc. Tuy nói đã có từ cách đây hai trăm năm, nhưng lại như trước vẫn sáng bóng.

Vật như vậy thật có thể trấn áp được tà ma sao? Nàng hoài nghi. Bất quá cho dù hoài nghi như thế nào, nên ra sức mà làm

Ta quét, ta quét, ta quét quét quét!

Huy động cái chổi và khăn lau trong tay, Quý Tranh ra sức làm. Nếu không phải mới vừa Loan mama cắt đứt giấc mơ của nàng, nàng sẽ có thể thấy rõ ràng dung mạo của người trong mộng. Mà bây giờ, ấn tượng của nàng tất cả vẫn chỉ là dừng lại ở trên tròng mắt kia, đôi mắt màu xanh lam nhìn thấu mọi việc. Từ ngày nàng vào hoàng cung tới nay, liền luôn gặp được giấc mộng kỳ quái. Thời điểm vừa mới bắt đầu, chính là tiếng thở dài nhột nhột của nam nhân, theo thời gian kéo dài, dần dần có thể nghe thấy giọng nói của người trong mộng, mà cặp đôi mắt kia xuất hiện cũng chỉ gần một năm nay mà thôi.

Quý Tranh một bên quét tước, một bên vừa nghĩ, ngay tại thời điểm nàng chuẩn bị muốn bước xuống thêm đá, đột nhiên ánh mắt bị một chút quang ảnh hấp dẫn. Một chiếc chìa khóa thủy tinh màu tím nhỏ bằng ngón tay út, được treo trên xiềng xích ngọc tinh xảo, ẩn ẩn tản ra hào quang. (NN: màu tím kìa, ta cường tím à :”>)

Bởi vì xiềng xích ngọc tinh xảo được đóng ở thạch bàn, tạo thành hình vòng cung, trừ phi là người trong hoàng thất, người thường căn bản không dám chạm vào. Mà bây giờ, dưới màu trắng muốt của xiềng xích, thế nhưng lại xuất hiện một chiếc chìa khóa thủy tinh màu tím. Nàng nghĩ trước kia cũng từng quét tước khắp mọi nơi ở Thanh giản điện, cũng không có phát hiện như hôm nay.

Chiếc chìa khóa thủy tinh màu tím Màu tím này, thế nhưng lại sinh ra một cỗ mê hoặc người, làm cho người ta nhìn không được mà nghĩ muốn đem nắm nó ở trong tay Mê muội nhìn chiếc chìa khóa thủy tinh màu tím, Quý Tranh chậm rãi duỗi ngón tay ra, đụng phải thủy tinh màu tím

Xôn xao!

Bàn bắt đầu rung chuyển, ở sau một trận lắc lư, một đầu cầu thang dài xuất hiện ở phía dưới bàn

“Ôi!” Kêu to một tiếng, kèm theo thanh âm của một vật nặng bị rơi xuống, vang lên ở trong không gian tối tăm.

Đau quá a!

Hai tay ôm đầu, khuôn mặt của Quý Tranh nhăn thành một đoàn. Không hay ho a, ai có thể dự đoán được ở trong Thanh Giản điện cư nhiên sẽ có một cái mật đạo, càng không hay ho là, mật đạo này không phải ở chỗ khác mà ở ngay phía dưới bàn. Đúng là ở phía dưới bàn, mà vị trí chỗ đứng vừa rồi của nàng cũng thật là không tốt, thế cho nên nàng không phải đi xuống mật đạo, mà là theo thang lầu trong mật đạo, một đường lẫn xuống. Mặc dù không có ngã chết, nhưng là cả người cũng đau ră rồi

“Thật là, ta đến tột cùng là làm sao vậy, thế nhưng lại đi chạm vào chiếc chìa khóa kia, sớm biết rằng có kết cục như vậy, lòng hiếu kỳ cũng sẽ không lớn quá như vậy. Ngã thành như vậy, phỏng chừng sẽ đau mất mấy ngày.” Xoa xoa cái móng bị ngã đau, Quý Tranh chặt vật đứng dậy. Sinh nhật mười tám tuổi a, xem ra nàng còn thật sự sắp gặp phải họa lớn !

Một trận gió theo lối vào thổi tới, không khí lưu động, khiến cho cây đuốc trong mật đạo phát sáng lên, cũng bởi vậy, nàng mới có thể thấy rõ ràng hết thảy. Sàn dài được lát bằng gạch sứ men xanh, lộ ra một tia lạnh lùng. Mật đạo độ rộng ước chừng hai người có thể sóng vai mà đi, mà chiều dài —— đập vào mắt là hành lang thật dài, có thể thấy một chấm màu đỏ của cánh cửa tít phía cuối đường.

Có mật đạo tự nhiên sẽ có mật thất, Quý Tranh cố trấn an, lòng hiếu kỳ bất giác lại nổi lên. Bây giờ là nên lập tức đi trở về đến Thanh Giản điện, đem chuyện phát hiện ra mật đạo này báo cáo, hay là trước đi nhìn trong mật thất một chút? Nếu là hiện tại liền đi báo cáo..., nàng cơ hồ có thể đoán được, chính mình vĩnh viễn cũng sẽ không có cơ hội nhìn thấy trong mật thất có những gì.

Lòng hiếu kỳ đủ để giết chết một con mèo, giờ phút này chính là bằng chứng tốt nhất cho câu nói đó.

“Tạm thời. Liền nhìn một chút đi.” Liếm liếm cánh môi hơi khô, Quý Tranh âm thầm quyết định nói, đồng thời đi tới trước cửa, vươn hai tay, đẩy cửa ra.

Cánh cửa màu đỏ, xem ra giống như là được làm bằng đá, mở cửa cũng phải dùng khá nhiều sức .

Z..CHÀ.z..!

Cánh cửa chậm rãi mở ra, Quý Tranh giơ chân lên bước đi vào bên trong. Xung quanh phòng toàn đồ sứ bằng ngọc, có vẻ lạnh lẽo mà trầm tĩnh. Bốn phương tám hướng trong phòng, ở từng góc đều có những cây đuốc bằng Bạch Ngọc điêu khắc tinh xảo. Nếu là không có tảng băng to giữa gian phòng, thì đây đúng là một căn phòng tương đối hoa lệ.

Một mảnh hàn băng đặt ở trên thạch đài đã hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của Quý Tranh

Hàn băng phản chiếu màu xanh, ước chừng rộng hai thước, dài bảy thước, tản ra từng trận hàn khí. Mà ở phía trên hàn băng, có cắm một thanh kiếm màu đỏ. Chuôi kiếm hoa lệ, được khảm ngũ sắc màu ngọc.

Thân kiếm sắc bén, cắm phập vào bên trong hàn băng, thẳng tắp đâm thẳng vào ngực bên trái của người nằm trong hàn băng.

(1 thước 1 thước (1 xích, tchi) = 10 tấc = 0,23 m)

Không có máu chảy ra, người bên trong hàn băng biểu tình bình tĩnh, giống như là đang ngủ. Tóc thật dài rối tung ở trước ngực, da thịt trắng mịn, đôi môi hồng nhuận, đôi lông mi dài rậm che lại hai tròng mắt. Một thân trường bào cổ xưa màu tím nhạt cùng dấu ấn màu tím như hình giọt nước ở giữa trán .

Ông trời! Nàng đến tốt cùng là nhìn thấy gì? ! Quý Tranh cố gắng xoa xoa đôi mắt, hoài nghi mình có phải hay không hoa mắt nhìn lầm rồi. Nàng. Nàng. Nàng cứ nhiên thấy một người nằm ở bên trong hàn băng, mà trên ngực lại cắm một thanh kiếm!

“Hắn là nhìn lầm rồi, nhìn lầm rồi, hay là ta căn bản là đang nằm mơ!” Nàng không thể tin được, thì thào lẩm bẩm, rồi sau đó vươn tay, véo một cái vào má trái của mình .

“A!” tiếng kêu như heo bị chọc tiết vang lên ở trong mật thất, hơn nữa kèm theo từng đợt hồi âm. Nước mắt cố nén không được rơi xuống, sau một lát, Quý Tranh rút cục nhận rõ ràng một màn trước mắt này tuyệt đối là chuyện thật.

Nàng nhin không được ánh mắt lại nhìn chăm chú về phía hàn băng. Hắn đã chết sao? Bị một thanh kiếm cắm ở vị trí trước ngực như vậy, là người căn bản sẽ không sống sót được. Vì sao thân thể hắn bị phong ấn ở trong băng, là thanh kiếm của ai cắm vào lồng ngực của hắn? !

Sự việc mê người như vậy, mang theo đầy bí ẩn khó hiểu. Ngón tay nhẹ nhàng đụng phải hàn băng, tiếp theo bàn tay tay phải còn lại, toàn bộ đều đặt tại phía trên hàn băng. Ông trời! Thật mắt! Một loại cảm giác giống như lạnh thấu xương, từ trong lòng bàn tay truyền vào toàn thân. Hàn băng lạnh như vậy, khó trách ở thời tiết đang là đầu mùa hạ này vẫn không có chút bị hòa tan.

Lạnh, lạnh thật sự làm cho người ta có chút chịu không nổi. Giật mạnh bàn tay về, Quý Tranh muốn thu bàn tay đặt trên hàn băng lại, nhưng như thế nào cũng không thu tay trở về được

“Có lắm hay không a!” Đây tốt cùng là loại băng gì a, còn có, tay nàng sẽ không phải là vĩnh viễn dán tại trên hàn băng này chứ Vĩnh viễn? ! Kia phỏng chừng không quá nửa ngày, nàng liền xác định vững chắc sẽ chết đông cứng.

Mặt nhăn mày nhú, nàng lại dùng sức, muốn dứt lại tay đặt trên hàn băng “Ngô.” Mày mặt nhăn càng nhăn càng chặt, lực đạo trên cổ tay cũng càng lúc càng lớn, toàn bộ thân mình Quý Tranh nghiêng sang một bên Không được, nàng thật sự là không được, khí lực vẫn là không đủ lớn, mà nàng còn cần có một điểm chống đỡ, để mượn một chút lực.

Không có nghĩ nhiều, nàng tùy tay bắt lấy thanh kiếm cắm ở bên trên trong hàn băng ở một bên kia, màu đỏ của trường kiếm, chuôi kiếm. Một trận hồng quang, từ chỗ chuôi kiếm phóng mạnh về chỗ thân kiếm, sau đó chậm rãi nhập vào bên trong hàn băng

Ngay sau đó, kèm theo “A” một tiếng kêu, Quý Tranh cả người mang kiếm, vì cảm vật nặng mà bị hất vào cạnh tường .

Đau a! Nhe răng trợn mắt từ dưới đất đứng lên, nàng giơ tay phải lên xoa đầu bị đụng đau đến nỗi choáng váng mặt mày. Ngã thật đau, xem ra hôm nay thật là là xui xẻo, sớm biết như thế, nàng vừa rồi sẽ không nên tiến vào xem mật thất này, cũng may bàn tay rút cục thoát khỏi hàn băng, hoàn hảo nàng lúc ấy thông minh, hiểu được cầm kiếm để mượn một chút lực đạo. Ách. Kiếm? !

Trường kiếm màu đỏ thẫm vẫn đang nằm ở trong tay nàng! Không phải đâu, thanh kiếm kia, cứ nhiên nàng lại có thể dễ dàng như vậy rút được nó ra khỏi hàn băng?

“Ha, ha!”

Mãnh liệt trừng mắt nhìn trường kiếm trong tay, Quý Tranh cười khan hai tiếng, không biết hiện tại có thể hay không đem trường kiếm trở về trên hàn băng?

Nuốt một ngụm nước bọt, nàng đem ánh mắt nhìn về phía hàn băng. Mà vừa nhìn thấy, nguyên bản hai mắt đã trừng lớn nay mở càng lớn.

Băng tan, không phải tan thành nước, mà là từng điểm từng điểm biến mất không thấy gì nữa, mà người ở trong hàn băng dần dần lộ ra. (NN: ồ ồ soái ca dần dần lộ ra, mong chờ ~ing)

3. Chương 3

“Hàn băng tan a”

Thì thảo thanh âm hắc ám từ trong sâu truyền ra, một thân lụa trắng, ma nữ Thủy Diễm đứng ở phía trên điện phủ, đôi mắt trống rỗng, kính cẩn quỳ rạp trên đất tiến hành đại lễ. Hàn băng đã tan, nàng có thể cảm giác được, thời gian chờ đợi dài như thế cuối cùng nàng đã có thể chờ đến giờ khắc này.

“Song vui vẻ vẫn là bất đắc dĩ đâu?” Chờ đợi lâu lắm, lâu lắm rồi cơ hồ nàng muốn quên mất tâm tình chờ đợi của chính mình.

“Hàn băng tan rồi. Chủ Quân..... người cũng là nên thức tỉnh đi” Đôi môi đỏ bừng lăm lăm ngừ khí. Đúng vậy, nên thức tỉnh, ước chừng Thần ngũ say cũng đã hai trăm năm rồi nên thức tỉnh lại.

Nhưng là ai đã giải khai phong ấn này đây? Là “Nàng” hay là tự bản thân “Hắn”? Mà chính nàng, chính nàng đã ích kỷ làm cho Chủ Quân phải ngủ say trong hàn băng suốt hai trăm năm nay, thậm chí còn.....

“Tha thứ cho ta được không? Thủy Diễm làm tất cả cũng là vì Chủ Quân mà thôi, ít nhất, Thủy Diễm không hy vọng nhìn Chủ Quân như thế nữa.....” Cái kia một màn của hai trăm năm trước nàng không nghĩ sẽ nhìn lại, cho nên mới xảy ra việc này. Nhưng đối với Chủ Quân mà nói thì đây là sự phản bội.

“Phản bội” hai chữ như được khắc lên, một khi khắc lên rồi mãi mãi sẽ không thoát khỏi tội danh. Mà theo nguyên tắc Chủ Quân của nàng vĩnh viễn không tha thứ cho người đã phản bội mình.

Chậm rãi đứng lên, Thủy Diễm hướng đôi mắt vô hồn về phía giường đá, một tia nhợt nhạt ý cười xẹt qua khóe miệng đẹp mê người “Người đâu, mau phân phó mọi người, chuẩn bị tất cả nghênh đón Chủ Quân trở về”

Nếu đã là phản bội mà lại lại mang đến tất cả những thứ tốt đẹp nhất cho Chủ Quân thì nàng nguyện làm một kẻ phản bội (PN: ôi ôi Diễm tỷ si tình quá, mà ko biết có được đáp lại ko đây. Haiz)

Cung Thiên Lê.

Đây là cung điện của thần, không có con người hay cái chủng thiên ma kia..... Hoang vu cùng tan thương, tất cả đều bình thần, bình thần đến lặng lẽ.

Thân là thần có đẳng cấp trong ngũ thần, Cao Ấp tà tà ngồi trên ghế, cảm giác trong không khí lưu động không giống với ngày xưa nữa.

Bỗng dưng, cầu thủy tinh đặt trước mặt thoáng hiện lên một mảnh bạch quang, một thân ảnh với khuôn mặt xinh đẹp, mắt đen tóc đen, cơ thể bị bao phủ bởi một màn hắc ám. Khóe môi tựa cười như không cười, lộ ra vài tia nghiền ngẫm.

“Phong Minh?” Cao Ấp nhíu mày có chút giật mình hỏi, đều là ngũ thần nhưng Phong Minh trước giờ không hề chủ động liên lạc với các vị thần khác.

“Cao Ấp gần đây khỏe không?” ngón tay nhẹ nhàng mà mơn trớn trên trán, Phong Minh cười hỏi (PN: chu choa ơi mới có c3 mà đã thấy có đến 3 soái ca đều là thần xuất hiện rồi *_*)

“Hoàn hảo” Cao Ấp mấp máy môi

“Có chuyện gì không? Sao hôm nay lại rảnh mà đến đây thăm ta?” Theo như cá tính của Phong Minh nếu đã chủ động đến tìm ắt hẳn là có chuyện rồi.

“Tìm người, là do nhớ người. Chúng ta cơ hồ đã rất lâu rồi chưa gặp mặt nhau” tiếng cười nghèn nghẹn nghe thật làm cho tai không thoải mái.

“Là một trăm năm mươi năm” Cao Ấp nhớ lại thời gian nói (PN: ui trời toàn tính năm theo hàng trăm gặp người thường ko biết đã đầu thai mấy kiếp rồi >”

4. Chương 4

Tiếng gào, tiếng nổ mạnh, âm thanh tiếng khóc buồn bã thảm thiết Đủ loại thanh âm tràn ngập ở bên tai Quý Tranh, nhưng là, nàng cái gì đều cũng không nhìn thấy.

“Người. . . . Tay người dừng dè nặng đầu của ta .” Quý Tranh lần thứ N giấy dựa nói. Tuy nói nàng chỉ là một cung nữ nhỏ nhỏ , nhưng là nhân quyền cơ bản cũng nên có đi, hẳn ít nhất nên nói cho nàng biết đã xảy ra chuyện gì a, mà không phải là có ý tốt đẹp gì ẩn lấy đầu nàng, làm nàng trước mắt một mảnh tối om.

“Phát Viêm!” bên tai Quý Tranh chỉ nghe được đối phương hô lên hai chữ này, sau đó, lại là một trận thanh âm của tiếng nổ mạnh .

Phát Viêm —— đó là ma pháp của hắn sao? Ở trong cái thế giới này, ma cùng thần đều biết sử dụng ma pháp, mà trong nhân loại, chỉ có rất ít người trải qua nhiều năm tu luyện mới có thể tập ma pháp.

Chẳng qua loại thanh âm của tiếng nổ mạnh này nghe thực tại làm cho người ta khó chịu, bởi vì sau mỗi lần nổ mạnh, đều là tiếng kêu rên của mọi người. Mà tình huống trước mắt đến tột cùng là như thế nào đây?

“Uy , người.” Quý Tranh cố gắng ngẩng đầu lên, muốn xem rõ ràng tình huống trước mắt, lại bị một thanh âm ngoài ý liệu của nàng làm kinh ngạc đến ngây người.

“Người đến tột cùng là người nào, dám ở trong hoàng cung đại náo!” thanh âm trầm thấp mà hùng hậu, đó là thanh âm của đại hoàng tử a.

“Nếu không muốn làm cho nơi này càng nhiều người chết, tốt nhất làm cho bọn họ lập tức thối lui.” Mất lạnh liếc nhìn nam nhân một thân hoa phục trước mặt, Lãnh Mạc hờ hững nói. Tuy rằng muốn xông ra khỏi nơi này đối với hắn mà nói, đều không phải là chuyện khó khăn lắm, nhưng là hắn không muốn vừa mới thức tỉnh, liền hao tổn quá nhiều pháp lực.

“Người cũng đã biết nơi này là hoàng cung của nước Mộc Chân, há có thể cho người nói đến là đến, nói đi là đi.” Cung Thực đánh giá Lãnh Mạc nói. Thân là hoàng tử của nước Mộc Chân, cũng gặp qua không ít thuật sư biết sử dụng ma pháp, nhưng lại chưa từng thấy có một người có thể sử dụng thuật Bạo Viêm vừa rồi như người này. Nhìn người mà đoán tuổi, hắn tuyệt đối sẽ không vượt qua hai mươi tuổi. Khuôn mặt tuấn tú, ngũ quan xinh xắn chưa thoát khỏi vẻ trẻ con, làm cho người ta cảm thấy giống như hài đồng hồn nhiên, nhưng lại có thể làm ra hành vi giết người không chớp mắt.

“Nước Mộc Chân, chưa từng nghe qua.” Lãnh Mạc bĩu môi, từ lúc hắn ngủ say đến bây giờ, là lúc trong trí nhớ cũng không có quốc gia này tồn tại. Bất quá. Vì sao thân thể hắn bị an trí tại... ở bên trong quốc gia này, mà không phải là ở trong Bất Sóng cung đâu?

“Người ——” Cung Thực tức giận hai mắt trừng lớn.

“Người quyết định như thế nào? Làm cho mọi người lui ra, hay là phải” ngón tay thon dài trắng nõn hơi hơi nâng lên, hiển nhiên tùy thời khả năng sẽ lại sử dụng thuật phát viêm .

“Ta.” Cung Thực cắn chặt răng, cân nhắc sự lợi hại trước mắt.

Nam tử trước mắt này, sở hữu pháp lực đến tột cùng có bao nhiêu, hắn không dám xác định, nhưng là có một chút có thể khẳng định là nếu để cho hắn lại tiếp tục ra tay hủy hoại, chỉ sợ không đến một canh giờ toàn bộ hoàng cung có thể hóa thành hư ảo .

Đối với bọn thị vệ phía sau vung tay lên, “Lui xuống.”

“Tốt lắm.” Lãnh Mạc hài lòng gật đầu, nhanh chóng ôm người trong lòng biến mất ở trước mắt mọi người .

“Lớn. Đại hoàng tử, đây tột cùng là.” Đứng ở một bên đội trưởng đội thị vệ nhin không được áp ứng nói. Người đáng sợ như vậy, chỉ sợ không có một Ma Pháp Sư của một nước nào có thể chế ngự được

Nếu không có đại hoàng tử ra quyết định, phóng người nọ rời đi hoàng cung, hắn giờ phút này chỉ sợ cũng phải chết ở dưới phát viêm kia đi.

“Đừng hỏi nhiều, đem nơi này rửa sạch sạch sẽ.” Ổng tay áo phát một cái, Cung Thực nhìn phương hướng người thần bí biến mất .

Người đáng sợ như vậy , đến tột cùng là từ đâu đến ?

~“Người buông a, buông a, buông ra. A, đau a!” Nguyên bản nàng đang bị hắn vác trên vai, giờ phút này đã muốn xông chồm xuống đất, lấy tư thế chặt vật té lăn trên mặt đất.

Gặp quỷ, đây là lần thứ mấy trong ngày hôm nay nàng bị ngã dưới mặt đất a. Quý Tranh xoa xoa cái hông của mình, nghe rằng trợn mắt đứng dậy, “Người cũng không biết ôn nhu hạ ta xuống được hay sao?” Nàng là muốn hắn buông nàng ra, nhưng là tuyệt đối không phải là phương thức này.

“Không biết.” Lãnh Mạc thực sắc khoải trả lời hai chữ này cho nàng.

Ai? Quên đi, nàng nhin, “Vậy trong này là nơi nào?” Nàng nhìn bốn phía hỏi. Cây cối rậm rạp, cơ hồ che hết ánh nắng, bên tay trái nàng, có một hồ nước, nhìn qua còn có chút trong suốt.

“Rừng cây.” Ánh mắt của hắn, giống như nàng vừa hỏi một vấn đề rất ngu ngốc.

“Ta biết đây là rừng cây, ta hỏi tên rừng cây này gọi là gì?” Quý Tranh nhức đầu, trợn trắng mắt nói. Dừng ánh mắt nhìn, nàng cũng biết chung quanh một mảng lớn đều là cây cối, không gọi là rừng cây thì gọi là gì.

“Không biết.” Lãnh Mạc nói xong, hướng hồ nước đi tới. ngón tay dài nhỏ trắng nõn ngâm ở trong hồ nước, trong miệng lẩm bẩm một chú văn (câu thần chú). Nháy mắt, trên mặt nước nổi lên một trận bạch quang, toàn bộ nước trong hồ đã được tinh lọc trong suốt nhìn thấy đáy.

Không phải đâu, nhanh như vậy là có thể đem toàn bộ nước trong hồ lọc sạch sẽ tinh khiết? “Wow, đây có phải là ma pháp?” Quý Tranh cả người chạy đến trước mặt Lãnh Mạc, tuy rằng nàng phía trước cũng từng xem qua nhóm thuật sư trong hoàng cung dùng ma pháp giống thế này, nhưng là khi đó, là nhiều thuật sư cùng nhau vận công, hơn nữa hồ so với hiện tại nhỏ hơn thiết nhiều

Hắn không để ý tới nàng sợ hãi than, thoát quần áo, vừa rồi đánh nhau mặc dù thời gian cũng không quá dài, nhưng là trên người hắn như trước lây dính mùi máu tanh của nhân loại .

Đối với máu, hắn từ trước đến nay chán ghét, bất kể là nhân loại hay là Ma Nhân.

Bởi vậy mỗi khi nếu trên thân thể lây dính vết máu, Lãnh Mạc tất nhiên muốn tẩy trừ một phen .

Màu tím trường bào chậm rãi từ trên thân thể cao to rơi xuống, sau đó, ngón tay thon dài cởi ra dây lưng màu trắng của quần áo trong

“Wow, người, người, người.” Quý Tranh mặt đỏ lên, vội vàng thối lui. Lại có nam nhân. Ách, nam ma sẽ ở trước mặt một nữ nhân mới biết mặt có vài canh giờ cởi áo nới dây lưng “Làm sao người có thể như vậy!” Thanh âm của nàng đã muốn cơ hồ rống lên.

“Như thế nào không thể.” Lãnh Mạc nhướng lông mày dương dương tự đắc, liếc mắt một cái nhìn hai má đỏ bừng của nàng. Khuôn mặt tròn tròn, giờ phút này thoát nhìn rất giống quả anh đào. (NN: muốn cắn 1 miếng quá >”

5. Chương 5

“Khả! Khả! Khả!.....” Nàng nói quanh co, sét đánh a, nói thương hấn đã là vi phạm thiệt tình rồi, hiện tại hấn lại còn muốn nàng hát tuồng lời thề này.

“Tại sao không nói?” ngón tay của hấn khê vuốt nhẹ trên gương mặt của nàng, trong đôi mắt như tản ra hàn quang uy hiếp.

Hấn đây căn bản không phải là đang bức bách cô gái vô tội sao? Quý Tranh vẽ mặt bắt đầu ủy khuất không cam lòng, thật tình không muốn thề.

Xuyên qua chốn rừng rậm âm u thì chuyện như thế này cũng không phải là chuyện vui gì. Huống chi bên cạnh còn có cái chủ tử ma nhân nữa, phải biết rằng pháp lực của hấn cao siêu, muốn đối phó với nàng chỉ cần động nhẹ một ngón tay út thì nàng lập tức đi đời nhà ma liền.

Màn đêm bắt đầu bao trùm cả khu rừng, Lãnh Mạc dựa lưng vào gốc cây, đầu nặng nề ngẩng lên nhìn bầu trời, ánh trăng giờ phút này vẫn chưa lên, chỉ là trời càng ngày càng tối. Hai trăm năm rồi, hai trăm năm nay hấn chưa từng ngắm bầu trời như thế này lần nào kể từ khi bị phong ấn.

So với Lãnh Mạc đang yên lặng thì Quý Tranh có thể nói là rất bận rộn, mặc dù từ nhỏ đã vào cung nhưng không có nghĩa là nàng không biết gì về cách sống tự lập ở bên ngoài. Một khi vào rừng rậm mà còn là vào ban đêm, thì quan trọng nhất hiện nay chính là phải đốt lửa lên, nhưng vậy không những được sưởi ấm ngoài ra còn có thể xua đuổi được thú dữ. Dã thú phần lớn rất sợ lửa, vừa thấy có ánh lửa chúng liền không dám tới gần rồi. Nếu không mau đốt lửa lên, chỉ sợ nửa đêm đã làm môi cho sói mà còn chưa biết gì.

Đông đi một chút, tây thì lủi lủi, nàng nhanh tay thu thập mấy nhánh cây khô, sau một hồi giằng co gần nửa canh giờ cuối cùng cũng nhóm lửa xong. Nàng thầm nghĩ nhiều đây củi lửa hấn là đủ đốt trong một đêm, Quý Tranh lau lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, có chút đắc ý coi như hoàn thành xong một đại công trình.

Chết tiết! Vào ngay thời khắc này bụng lại không lịch sự kêu phát ra tiếng.

Nàng lúng túng ôm bụng nhìn về phía Lãnh Mạc đang ngồi dưới gốc cây mới phát hiện rằng ánh mắt của hấn cũng đang nhìn nàng chằm chú.

“Ha ha..” Quý Tranh gãi đầu gãi tai, khô khốc cười ra hai tiếng “Chủ tử hấn là cũng đang đói bụng phải không? Không bằng để nô tỳ đi xung quanh đây xem thử hái chút hoa quả về ăn” Xấu hổ chết a, nhưng thật ra là do nàng đói bụng nên mới thế. Ngẫm lại thì bình thường vào thời gian này ở trong cung đã bắt đầu thời điểm dùng bữa tối rồi.

Lãnh Mạc không nói gì, chỉ nhẹ nhàng khép mắt lại. Ngay khi Quý Tranh nghĩ mình không nhận được một đáp án, đang lén lút định rời đi thì trong miệng hấn nhẹ nhàng bật ra một tiếng “Ân”

A! Hấn đồng ý? Nàng ngẩng người lập tức cười nói “Vậy nô tỳ đi tìm đây!”

Nha! Đi tìm thức ăn, nếu không nhanh chân chỉ sợ nàng chưa kịp tìm được thức ăn thì đã chết đói trước rồi. Quý Tranh chạy khắp nơi nhìn cây cối xem có trái cây nào ăn được không. Đây trái này có màu hồng nhìn giống quả táo nhất định ăn rất ngon.

Tập trung vào mục tiêu đang ở trên cây, nàng hăng hái nổi tay áo lên, lại cúi người kéo hai ống quần lên, rồi giống như Hầu Tử trèo lên cây xong lại nhảy qua cành cây này đến cành cây nọ.

“Hắc! Hắc! Ta hái !” nàng cười kêu lên, nên để cho chủ tử dùng trước hay là nàng cứ thế mà ăn trước luôn cho rồi.

Ách! nàng hiện tại rất đói bụng, sắp chết đói tới nơi rồi. Cho nên hoa quả hái được nhiều như vậy ăn một nửa cũng đâu sao. Quý Tranh sau một phen đấu tranh tâm lý, vì chính mình tìm một giải thích hợp lý nhất.

Vừa cân nhắc định rằng sẽ ăn phân nửa số trái cây, mới chuẩn bị đưa lên miệng cắn, tiếp theo liền nghe được một giọng nói vang lên

“Đây trái cây có độc!”

Thanh âm không lớn, ngữ khí cũng rất đậm, nhưng lại đủ để Quý Tranh ngừng ngay mọi hành động, bởi vì thanh âm kia nàng quen thuộc, nhận thức được rằng đó là chủ tử của mình. Dù sao cái loại thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng này của hắn thật là hiếm có.

Thở, thở, thở, ee.....

Cổ cứng ngắc chuyển động, nàng quay đầu hướng dưới gốc cây “Chủ...chủ tử...” dở khóc dở cười chính là hình dung biểu tình của nàng lúc này. Trong đầu Quý Tranh phản ứng đầu tiên không phải vấn đề trái cây có hay không có độc, mà là bị hắn phát hiện được nàng đang một mình lén lút định ăn vụng trái cây trước hắn.

“Làm sao bây giờ? Phải làm sao đây?” nếu là hiện tại ở trong cung mà nói nhất định không thiếu hưởng vài cái tát tay.

“Trái cây có độc” hắn miễn cưỡng liếc mắt nhìn nàng một cái, nhắc lại lời vừa mới nói.

“A! Ta..... ta đã biết!...” nàng run run bả vai, nhưng cũng cố hếch ngực vang dội nói, cái không hay chính là nàng hiện tại đã quên mất mình vẫn còn đang ở trên một nhánh cây.

Rắc! Rắc! Rắc! Nhánh cây gãy ra, Quý Tranh còn chưa kịp phát ra tiếng thét chói tai, liền ngưng tụ cứ theo nhánh cây mà té nhào xuống đất.

Rầm! Soạt! Soạt!

Một trận bụi đất bay lên, cầu găm bùn a, tuyệt đối đây là một cái hiệu chính tông cầu găm bùn. Đau! Nàng nhú mày, tứ chi giật giật, cũng may cây không cao lắm, ngã xuống tuy rằng rất đau nhưng là không có lấy mạng người (PN: hahahahahahah =)))))) ta thix cái cầu “Cầu găm bùn” a, tỷ này làm chuyện tếu thật :D)

Cử động tay chân, Quý Tranh vội đứng lên đã thấy chủ tử đứng hai tay khoanh trước ngực, lẳng lẳng đứng yên tại chỗ, hiển nhiên là chưa từng có chút ý tứ gì cho là sẽ ra tay giúp đỡ nàng. Thôi thôi, loại tình huống này mới là bình thường đây này. Hắn nhìn nàng chằm chằm, trên mặt có ý cười nhưng vẫn cương.

Miệng không thể loạn động, Quý Tranh giờ phút này cảm giác được mình nhất định rất giống như ngu ngốc.

“Trên cây kia! Trái cây không có độc” Thật lâu sau, Lãnh Mạc chỉ tay vào một cây đại thụ có quả màu vàng cách đó không xa.

“Kia! Nó tỷ liền đi hái” Quý Tranh vội hỏi, lập tức xoay người chạy thẳng đến cây đại thụ, thừa dịp đưa lưng về phía hắn nàng càng không ngừng xoa nắn cái miệng. Vừa rồi bày ra khuôn mặt tươi cười lâu lắm, làm cho khóe miệng nàng dường như tê lại.

Chỉ trong thời gian ngắn, Quý Tranh đã hái xuống rất nhiều trái cây, chạy đến bên hồ nước rửa sạch, lột vỏ đưa cho hắn ăn trước. Trước chỉ có thể lấy bụng hắn, sau thì cố lấy bụng mình. (PN: hahahah người ta thì lấy lòng còn tỷ này thì cố lấy bụng =)))))))

Trái cây tản ra mùi hương rất thơm ngon, Quý Tranh nuốt một ngụm nước bọt, cố nén cảm xúc của mình vào trong “Chủ tử, ăn” nàng lấy lòng chỉ thiếu chút nữa là đưa tới tận miệng cho hắn luôn.

Ai, thật sự là đắc ý a, Quý Tranh nhìn bất giác có chút ngơ ngác, rõ ràng chỉ là một động tác rất đơn giản nhưng lại làm cho người ta cảm thấy có chút đắc ý. Nàng muốn mãi mãi có thể được như bây giờ.

Vẫn? Phi! Phi! Thật đúng là mỏ quạ đen. Nàng thật không nghĩ qua sẽ đi theo hắn cả đời này. Nàng ở trong lòng âm thầm phỉ nhổ chính mình, nhưng là trên mặt vẫn ra sức gạt ra tiếng cười, trong thời gian dài như thế nàng tự nhận biết bất cứ lúc nào ở trước mặt chủ tử chỉ có thể cười không thể khóc.

Lãnh Mạc ăn xong, nói rõ no, Quý Tranh lập tức cầm lên chiếc khăn tay tùy thân giúp hắn lau sạch khóe miệng. Hắn không nói gì, tầm mắt vẫn nặng nề nhìn nàng dường như muốn dò xem trong lòng nàng đang nghĩ gì.

Cũng may hắn không nhìn lâu lắm, chỉ chốc lát sau lại khép mắt, như là tính chớp mắt một lát. Thấy hắn như thế, Quý Tranh cũng không khỏi an tâm.

Từ khi hắn buộc nàng nói ra cái lời thề kỳ quái kia, thì hầu như hắn rất ít mở miệng nói chuyện, chỉ thường thường hội nhìn nàng. Bất quá trong rừng lúc này chỉ có hai người, nếu hắn không nhìn nàng thì chỉ có thể nói là hắn đang nhìn cây mà thôi.

Hầu hạ chủ tử xong rồi, nàng vui vẻ bắt đầu thưởng thức phần thức ăn của mình, vừa ăn vừa nhẹ ngâm một khúc.

“Trời cao, sao sáng, nước như vậy thanh thanh, ta là Điều nhi nguyên được bay lượn...” nàng cứ thế mà vừa ăn vừa ngâm nga.

Lấp đầy bụng, lại ngẩng đầu nhìn màu trời, tính nhóm thêm ít củi lửa, bất quá như thế nào nàng lại.....

“Trời ạ! ta như thế nào lại quên mang theo đá đánh lửa a” Quý Tranh vỗ ót, âm thầm kêu lên. Thứ trọng yếu nhất mà nàng lại quên mất không còn một mảnh. Không được rồi! Trừ phi có cái gì đó có thể phát hỏa được.

Pháp thuật? Con người đen đảo một vòng, nàng lập tức nghĩ đến bên cạnh nàng không phải có một người như thế sao? Nếu hắn có đủ tinh lực của thủy thì chắc chắn cũng có thể gọi được hỏa.

“Chủ.....” quay đầu lại tính đánh thức hắn, lại phát hiện cặp con người màu vàng kia sớm đã chăm chú rơi tại trên người nàng.

Hắn mở mắt ra khi nào thế?

“Người cần ta?” Lãnh Mạc thần nhiên hỏi.

“Dạ! Đúng vậy a” Cổ họng nàng cuộn cuộn nuốt nước miếng, “Do quên đem theo đá đánh lửa nên nô tỳ muốn mời chủ tử có thể hay không”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy tay hắn bắn ra một phát ngay tức khắc một ngọn lửa nhỏ đã nhen nhúm bùng lên. Quý Tranh trách trách lưỡi, không khỏi cảm thán pháp thuật thần kỳ. Và rất nhanh một đôi tiểu hỏa nho nhỏ đã được hình thành.

Lãnh Mạc lại nhắm mắt ngủ, Quý Tranh nhìn trời nhìn trăng (Nguyên văn là thiên không minh nguyệt), co cổ lại rồi cũng đi ngủ.

Trong ngọn lửa đang bùng cháy, cặp con người màu vàng kia lại mở.....

Một đêm mộng đẹp a!

Có chút gió man mát men lên cổ, Quý Tranh bật dậy đi đến bên bờ hồ ngồi xổm xuống rửa mặt.

Tuy rằng qua đêm trong rừng rậm, nhưng mà nàng vẫn ngủ say sưa, phỏng chừng là ban ngày đã xảy ra nhiều chuyện lắm cho nên quá mệt mỏi ngủ đến khi mặt trời đã lên đến đỉnh sào (Thiên minh)..

Ngẫm lại đêm qua mơ thấy những việc cùng mọi người trong cung, nàng không khỏi quơ quơ đầu, lẩm bẩm “Cũng không biết Loan mama nổi trận lôi đình ra sao rồi? Còn có Đóa Lan, không biết nàng nghĩ như thế nào?”

Trong cung cũng có người để ý, quan tâm đến nàng hay sao? Còn có tình huống trước mắt, không biết đến khi nào mới được quay trở lại cung.

Nàng đem khăn tay ngâm trong hồ nước sau đó lau lau mặt mình, cúi đầu nhìn hình ảnh của chính mình trong hồ nước, một khuôn mặt tròn tròn, một đôi con ngươi nhu thuận, còn có môi kia, lông mày, kỳ thật..... thật không đến nỗi tệ a.

Quý Tranh nhin không được hé miệng cười trộm, cũng có chút ý tứ tự sướng. Tiếng cười càng lúc càng lớn, sau đó nhìn trong hồ nước lại thấy xuất hiện một khuôn mặt ảnh ngược, tiếng cười hiển nhiên im bật. Khuôn mặt thanh tú dường như đang tức giận, không phải Lãnh Mạc thì là ai vào đây. (PN: tỷ này ko phải chỉ có chút ý tứ tự sướng thôi đâu, theo ta là thập phần tự sướng ấy chứ =))))

“Chủ...chủ tử...” Lão thiên a, hẳn có thể không xuất quỷ nhập thần như vậy được không a. Nàng vỗ vỗ ngực, sau đó mới phát giác đến sắc mặt của hắn, một lần nữa lại bày ra khuôn mặt tươi cười hoan nghênh hắn.

“Chủ tử thức từ khi nào vậy?” Quý Tranh vội hỏi, vừa rồi khi nàng thức dậy thì rõ ràng hắn vẫn còn đang ngủ mà.

Lãnh Mạc mấp máy môi “Cung Thực thật sự là ai?”

A? Miệng nàng bây giờ có thể nuốt chửng một cái trứng gà, chỉ kém là không đem đầu đập vào gốc cây nào gần đó thôi “Cung.....Cung....Thực.....” nàng cứng họng, trên trán bắt đầu đổ mồ hôi và thêm vài phần đỏ ửng.

Hắn liếc mắt nhìn khuôn mặt đang ửng đỏ của nàng, sắc mặt đến khó coi “Đêm qua, khi ngủ người đã gọi tên người này trong mơ” Nàng rõ ràng nói qua là thương hắn, nguyện trung thành với hắn, một khi đã như vậy thì tại sao lại vì gọi tên một người nào đó mà ngượng ngùng. (PN: ca ca bá đạo ép người ta thế chứ a, tỷ có bao giờ nói nguyện đi theo ca đâu)

Hắn nhìn nàng, trong mắt có vài phần tức giận.

Ở vùng đất Á Khắc Cát Tư, chưa từng có người nào dám chọc giận hắn, nhưng hiện tại lại khác, chẳng qua chỉ là một cung nữ tầm thường, cư nhiên có thể cho hắn cảm giác sinh khí đến như vậy.

“Ta gọi tên này? Có sao?” nàng chỉ mơ hồ nhớ lại đêm qua nàng nằm mơ thấy mọi người trong cung, bất quá nếu nàng gọi phải tên của đại hoàng tử thì chắc rằng là nàng cũng mơ thấy người nên mới thuận miệng gọi tên.

A, mơ, nghĩ đến đây mặt không khỏi đỏ hơn. Còn Lãnh Mạc không nói được lời nào, chính là chờ nàng giải thích với hắn.

“Ách, Cung Thực là tên của đại hoàng tử chúng ta, đại khái là bởi vì ta mơ thấy mọi người trong cung, cho nên.....” Càng giải thích, tầm mắt của hắn càng thêm sắc bén, báo hại nàng chẳng dám nói thêm lời nào nữa.

“Người thương hắn?” Lãnh Mạc gờ lên hai hàng lông mày, trong mắt có ý quan sát thần sắc cùng biểu tình của nàng.

“Như thế nào a! Làm sao có thể” Miệng nàng liên tục phủ nhận “Đại hoàng tử rất yêu hoàng tử phi, mà ta chỉ là một tiểu cung nữ làm chuyện tạp dịch thôi, tuyệt đối không có a” ngoài miệng tuy nói thế, nhưng thật sâu trong thâm tâm nàng luôn có cảm tình với đại hoàng tử.

Nếu tương lai sau này nàng có thể tìm được một trượng phu giống như đại hoàng tử yêu thương hoàng tử phi, như vậy thì cả đời này lúc nằm mơ nàng đều trộm cười rồi.

Lãnh Mạc như đang suy nghĩ những lời vừa rồi của Quý Tranh.

“Ta thật sự không thương đại hoàng tử!” nàng rất nhanh gờ tay lên thề, quả thật nàng chịu không nổi ánh mắt sắc bén của hắn, chỉ làm cho nhịp tim của nàng đập càng lúc càng nhanh hơn.

“Phải không?” cuối cùng hắn cũng chịu thu hồi tầm mắt.

“Dĩ nhiên” nàng cười xém tí gờ cả hai chân lên trời, chỉ sợ khi hắn mất hứng thì nàng liền nhanh chóng trở thành vật hi sinh. Hiện tại hắn không nhìn nàng nữa, nhiều đây thôi cũng đủ làm cho nàng thở phào nhẹ nhõm.

“Tốt nhất là không có” hắn trầm giọng một chút, lại nói tiếp “Nếu để ta biết người dám lừa gạt ta, ta tuyệt đối sẽ không tha cho người” Bởi vì hắn chán ghét nói dối.

Tâm mới thả lỏng nay lại bị lời nói của hắn làm cho kinh sợ một lần nữa, lén lút đưa mắt nhìn bóng lưng cao to của hắn.

Trời cao phù hộ, ít nhất _____ ách, cũng giúp cho nàng sống sót đến lúc lập gia đình đi.

Tại hoàng cung Vĩnh Bình Điện.

“Hoàng nhi.....mật đạo ở dưới bàn thật sự bị phát hiện rồi!” thanh âm mang theo một tia run run xuất phát từ quốc vương nước Mộc Chân, sáu mươi tuổi rồi tóc cũng bạc nhiều, tay chống quốc trượng (là cây gậy biểu tượng của một quốc vương) loạng choạng không ngừng, chẳng qua chỉ vì sợ.

Đúng vậy là sợ hãi, chưa từng có sự tình gì khiến cho một hãn tướng từng tung hoành chinh chiến sa trường như lão hoàng đế già lúc này sợ đến vậy. Nhưng là giờ phút này bất cứ ai cũng có thể thấy được thân mình run run bao hàm ý sợ hãi kia.

“Đúng vậy thưa phụ hoàng” Đại hoàng tử Cung Thực gật đầu nói, “Phụ hoàng, đến tột cùng tại sao lại xảy ra chuyện này?”

Vì sao dưới bàn trong Thanh Giản Điện lại có mật đạo, lại còn có người từ trong mật đạo đi ra, có phải hay không là tên trộm đồ, hắn thật không biết rõ nguyên nhân. Mà theo hắn đã quan sát thì trong mật đạo không có thứ gì đáng giá ngoại trừ cái giường đá màu xám mà thôi.

Những câu hỏi liên tiếp đưa ra, làm cho lão quốc vương mặt dạn dày phong sương nay càng thêm hoang mang lo lắng “Đó..... Đóđó là.....” trong lòng tuy biết rõ nguyên nhân nhưng là do chính ông không muốn chấp nhận sự thật.

“Các người..... các người lui xuống trước đi” rốt cuộc lão quốc vương cũng giơ tay ý bảo tất cả lui ra.

“Phụ hoàng?” Cung Thực nghi ngờ cùng lo lắng nhìn phụ thân của mình.

“Hoàng nhi, ngươi có nhìn rõ diện mạo của người đã xông ra khỏi Thanh Giản Điện không?” không để ý đến sự nghi hoặc của Cung Thực, lão quốc vương hỏi thẳng vào vấn đề.

“Ân, qua lần đối mặt thì đó là người một thân trường bào màu tím, con người màu vàng, ngũ quan thật là thanh tú”

Tay đột nhiên run lên, đầu quốc trượng cơ hồ cũng muốn bóp nát.

“Nguyên lai, phong ấn đã thật sự bị phá giải.....” lão quốc vương lầm bầm lầu bầu “Nguyên lai, con người của người đó màu vàng à.....” Đúng con người màu vàng đó ông chưa từng thấy qua, bởi vì thời điểm ông nhìn thấy thì mắt người đó vẫn cứ thủy chung nhắm chặt.

Cắt đứt lời thì thầm tự nói của phụ hoàng, Cung Thực vội vàng hỏi “Phụ hoàng, đã xảy ra chuyện gì? Còn phong ấn kia là sao?” hắn phát hiện chính mình có nhiều điều không thể lý giải.

“Hoàng nhi, ngươi cũng biết nữ hoàng đời thứ nhất sáng lập ra đất nước Mộc Chân này chứ?”

“Con biết, là Á Sa Minh- Nhuệ Đức Tổ” đó là tổ tiên khai quốc.

“Không sai, chính vị nữ hoàng đó hai trăm năm trước đã sáng lập Mộc chân sau khi chiến tranh với Nghịch Thiên Chi Chiến kết thúc. Hơn nữa còn xây dựng Thanh Giản Điện tại trong hoàng cung này, bởi vì đó chính là nơi Kiếm Thần bị phong ấn ngủ say suốt hai trăm năm.. Từ đó về sau, mỗi một thời đại phong đế mới có thể đem bí mật này nói cho người được truyền ngôi biết.” Mà ông cũng chỉ có một lần được thấy qua Kiếm Thần lúc còn bị phong ấn mà thôi.

“Phụ hoàng, hắn ta thật sự là Nghịch Thiên Chi Chiến Kiếm Thần trong truyền thuyết sao?” Cung Thực kinh ngạc nói.

Lão quốc vương không lên tiếng, chỉ là gật đầu.

“Như vậy ai là người đã phong ấn Kiếm Thần? Làm sao hắn phá giải được phong ấn?” trong mật đạo hắn không nhìn thấy cái gì gọi là Kiếm Thần cả.

“Năm đó người phong ấn Kiếm Thần thật ra không ai biết” lão quốc vương thoáng hạ yết hầu xuống, trừ bỏ thần, không người thì là ma, có thể khinh địch như vậy xông vào hoàng cung.

Cung Thực đột nhiên trừng lớn mắt “Ý người là.....”

“Ân” lão quốc vương vuốt cằm, “Một thế hệ nữ hoàng đã từng nói qua, ngày sau sẽ có người đến giúp Kiếm Thần phá giải phong ấn” chẳng qua là ông không hề nghĩ tới ngày đó lại là vào đúng thời đại của ông.

“Kia _____ nếu như Kiếm Thần sống lại sẽ như thế nào?”

Lão quốc vương thở dài một mạch “Không biết, có lẽ lại là một hồi Nghịch Thiên Chi Chiến thứ hai sau hai trăm năm nó đã kết thúc”

6. Chương 6

7. Chương 7

“Phải không?” Hần nhìn nàng chăm chăm, rồi sau đó một lần nữa khép đôi mắt lại. Nguyên khí trên người còn chưa khôi phục, hiện tại mà nói hẳn nếu muốn đứng lên chỉ sợ đứng còn không vững.

Hần không có ý định răn dạy nàng sao? Quý Tranh nháy mắt mấy cái, “Chủ tử, chúng ta bây giờ không chạy đi sao?” nàng hỏi thật cẩn thận, chỉ sợ có gì lỡ lời liền chọc giận hắn.

“Ta hiện tại mệt mỏi quá, vẫn còn muốn ngủ” thanh âm của hắn hơi khàn khàn, lộ ra vẻ mệt mỏi nồng đậm. Lãnh Mạc đem sức nặng toàn thân tựa tại trên người của Quý Tranh.

“A! Không phải đâu! Chủ tử còn muốn ngủ sao?” nàng nuốt nước miếng hỏi, hỏi thật mềm nhẹ.

“Ân, thế nên không cần làm ồn lên như thế” hắn lầm bầm, chớp mũi đẩy đẩy trên người nàng hít lấy hơi thở tươi mát, cổ hơi thở này lại mang đến cho hắn một cảm giác an tâm. An tâm, thả hoàn niệm giống như trước kia, làm cho hắn càng thấy hơi thở này thân quen hơn.

Trong chỗ u tối nhất của nội viện hoàng cung nước Mộc Chân có một gian thạch thất, trừ bỏ mỗi ngày có người đưa cơm đến thì có rất ít người lui tới nơi này, mà ở ngoài thạch thất còn có tầng tầng binh lính đứng gác. Một thân hoa phục, Cung Thực đứng ở trước cửa thạch thất.

“Đại hoàng tử!” một bên trưởng thị vệ tiến lên phía trước nói “Có cần thuộc hạ phái người truyền báo với trưởng lão giả?” Dù sao trong cả nước Mộc Chân này thì đại hoàng tử vẫn là người có thể nói là có địa vị tại thượng.

“Không cần” khẽ vung tay lên, Cung Thực dạo bước vào thạch thất, đẩy cánh cửa phòng nặng nề kia ra. Một tiếng vang nhỏ, ánh sáng bên ngoài theo cửa phòng chiếu vào thạch thất u ám, hình ảnh đập vào mắt chỉ là một chiếc giường đá, bàn đá và một vài dụng cụ cũng bằng đá. Hết thấy đều rất đơn sơ, căn bản làm cho người ta khó có thể tưởng tượng được đây là một trong những căn phòng ở chốn hoàng cung.

“Đóng cửa lại đi đại hoàng tử!” một giọng nói già nua chợt vang lên, ánh vào mắt Cung Thực là một lão giả đầu tóc bạc phơ, tầng tầng nếp nhăn hiện đầy trên khuôn mặt. Lão giả ngồi ngay ngắn trên một cái ghế đá, hai tay kê sát cầu thủy tinh đặt trên bàn.

“Người biết ta là ai?” Cung Thực ngẩn ra, lập tức quay người đóng cửa đá lại, trong thoáng chốc thạch thất lại khôi phục một mảnh u tối như ban đầu. Trên vách tường chỉ có một cửa sổ nhỏ nhỏ để cho tia sáng yếu ớt xuyên qua.

“Là cầu thủy tinh nói cho ta biết” lão nhân thần nhiên nói, “Ngồi đi!” lão chỉ vào một cái ghế đá đối diện nói.

Cung Thực theo lời ngồi xuống, “Người đã có thể biết ta là ai, vậy chắc hẳn cũng có thể biết ta tới đây với mục đích gì!” hần dò xét lão giả, tuy rằng không mấy tin tưởng nhưng mà là trong mắt đối phương thoáng hiện lên vẻ cơ trí, không khỏi làm cho người khâm phục.

“Là vì Kiếm Thần, bởi vì phong ấn đã được phá giải!” biểu tình vẫn như trước không thay đổi gì, lão giả cứ thông thả nói như không có chuyện gì.

“Không sai!” Cung Thực thừa nhận nói, “Cho nên ta nghĩ đến tìm người, Kiếm Thần sao khi được phá giải phong ấn thì đầu tiên hẳn sẽ đến nơi nào?”

“Người muốn nhờ ta giúp người tìm Kiếm Thần?” hai tay lão giả ly khai khỏi cầu thủy tinh, trên mặt lần đầu tiên có chút biến hóa.

“Người là pháp sư cao tuổi nhất trong vương quốc, nếu ngay cả người cũng không biết Kiếm Thần đang ở đâu, thì e là trong nước cũng không còn người nào có thể biết được”

Lão giả trầm mặc, chậm chạp nhưng không nói gì, một trăm năm mươi năm sống lâu, cư nhiên so với những pháp sư khác lão biết rất nhiều sự tình. Nhưng là..... cũng bởi vì như thế lão càng hiểu được một sự thật “Người” không thể làm “Thần” tức giận, nếu không nghe lời đến cuối cùng chỉ tự chuốt lấy kết quả thê thảm nhất.

“Trường lão” Cung Thực không chịu nổi bầu không khí như thế này kêu lên.

“Người tìm Kiếm Thần là vì cái gì?” Lão giả hỏi.

Cung Thực mấp máy môi, nghiêm túc nói “Vì không thể có thêm một trận Nghịch Thiên Chi Chiến thứ hai, hiện tại đại địa Á Khắc Cát Tư căn bản không chịu nổi một hồi chiến tranh cùng thần, ma. Ta không hi vọng quốc gia bị diệt vong, càng không hi vọng nhân loại vì thế mà bị hủy diệt hoặc là từ nay về sau phải sống dưới sự thống trị của thần như nô lệ” đối với quốc gia cùng nhân dân, thần là hoàng tử hần muốn làm tròn bản phận của mình.

“Người.....” lão giả khẽ thở dài một hơi, đưa lưng về phía Cung Thực, ngửa đầu nhìn ra khung cửa sổ duy nhất trong thạch thất, “Người rất giống nữ hoàng Á Sa Minh, lúc ta còn nhỏ, cha ta từng kể cho ta nghe chuyện tình của Nghịch Thiên Chi Chiến, cũng như dấu vết của nữ hoàng Á Sa Minh. Người_____ rất giống người” cả hai đều muốn bảo vệ những thứ quan trọng nhất của bản thân, đó là quốc gia cùng sinh mạng của con dân, vận mệnh vương thất đúng là không thể trốn tránh.

Lão giả dừng một chút lại tiếp tục nói “Nhưng là người tìm được Kiếm Thần rồi thì đã sao nào? Người cho rằng người có thể cùng nhau ngồi đàm phán với thần sao?” Không có, con người quá mức nhỏ bé, làm sao có thể đấu cùng thần.

“Ta biết sự cường đại của thần, nhưng cho dù là như vậy ta cũng muốn đi. Nếu là Kiếm Thần không có ý định khởi xướng chiến tranh, kia đương nhiên là điều tốt. Nhưng nếu thần muốn phát động một hồi Nghịch Thiên Chi Chiến lần thứ hai mà nói, cho dù tan xương nát thịt ta cũng muốn ngăn cản thần”

“Người_____ sẽ không thành công” lão giả nhẹ nhàng mà lắc lắc đầu, thanh âm già nua lộ ra chút bất đắc dĩ. Kiếm Thần, nếu có thể dễ dàng ngăn cản như lời nói..... như thế nào lại được gọi là Kiếm Thần. Nghe nói hai trăm năm trước, dũng sĩ mạnh nhất trong lịch sử cũng không thể đỡ nổi một kiếm của Kiếm Thần. Trong các vị thần, tàn bạo nhất, máu lạnh nhất, gieo rắc tai họa nhất không ai khác chính là Kiếm Thần – Lãnh Mạc.

“Cho dù thế nào ta cũng phải đi” thanh âm trầm thấp thuần hậu, lộ ra vẻ vô cùng quyết tâm.

“Như vậy_____” lão giả giật giật, rút từ trong góc phòng ra một cái hộp nhỏ bắm đầy bụi bẩn, lão mở hộp lấy ra tấm bản đồ làm bằng da dê. “Người chiếu theo bản đồ này có thể tìm thấy nơi ở của Kiếm Thần” Người cùng thần chiến tranh, thật không có ngày chấm dứt sao?

Nước Mộc Chân tương lai sẽ ra sao? Đại địa Á Khắc Cát Tư, thời gian yên bình đến tận cùng là còn bao nhiêu đâu?

Khung cảnh một mảnh bách hoa bay tán loạn, làm cho người say mê.

Thiếu niên hạ thân mình ngồi trên cỏ dưới một bóng râm, một thiếu nữ cầm lược nhẹ nhàng mà chải vuốt những sợi tóc óng mượt của thiếu niên, gió khẽ thổi làm ngân phát trên đầu nhẹ đung đưa.

“Tóc của người đẹp quá” thiếu nữ nhẹ nhàng mà tán thưởng, những động tác thật dịu dàng, mềm nhẹ.

“Thật sao? thiếu niên hơi cúi đầu cười, như là hỏi lại. (PN: tuy ko tả rõ khuôn mặt nhưng mà động tác cuối đầu cười quá soái luôn. Yaaaaaaaaa number one)

“Ta chưa bao giờ nói dối” Cô gái nhướn mày nói.

“Nghĩa là như thế nào?”

Thiếu nữ buông lược trong tay xuống, nhìn quanh bốn phía, thật hiếm thấy cảnh đẹp trăm hoa đua nở. “Người đẹp như một bức tranh phong cảnh. Mà phong cảnh nơi này rất đẹp, không giống như Á Khắc Cát Tư hiện tại chiến tranh liên tục không có lấy một nơi yên bình. Mà người.....”

Nàng quay đầu nghiêm túc nhìn thiếu niên “Chúng ta gặp qua nhiều lần, nhưng là trên thân của người chưa từng dính một vết máu, cho dù trong tay người đang cầm một thanh trường kiếm”

Thiếu niên cũng đứng lên, tay phải nhẹ nhàng mà vuốt cằm, “Đó là bởi vì ta ta chán ghét người thấy mùi máu tanh hôi trên tại chính bản thân mình” hần cười nhạt đáp.

“Ý của người là người không thích giết người?”

“Giết người sao?” Thiếu niên chậm rãi lắc đầu, “Không có gì gọi là thích hoặc không thích cả, đối với ta mà nói, giết người chỉ có nhằm chán cùng không phải không có chỉ là chuyện khác nhau mà thôi”

“Người_____” nghe đáp án của đối phương khiến cho thiếu nữ đột nhiên giật mình.

“Như thế nào? Bắt đầu cảm thấy sợ ta sao?” một tiếng cười nhạt, ngón tay thon dài của thiếu niên gợi lên cằm của thiếu nữ.

“Không” nàng phủ nhận nói. “Ta vẫn cảm thấy người chính là người, cho dù làm chủ cả vũ trụ này người cũng không có thứ gì muốn bảo vệ, không đúng sao?”

Bảo vệ.....? Như là đang suy nghĩ đến lời nói của thiếu nữ, thiếu niên cúi người xuống, nhìn chăm chăm vào đôi mắt của nàng, ngân phát thật dài xẹt qua môi nàng, mũi của nàng.

“Như vậy người muốn bảo vệ một cái gì đó sao?” hần hỏi

“Ta?” thiếu nữ hít một hơi thật sâu “Quốc gia của ta cần ta bảo vệ!” nàng là công chúa, tự nhiên nên làm nghĩa vụ của một công chúa đối với quốc gia.

Thiếu niên khinh, lẩm bẩm “Một khi đã như vậy, người muốn trở thành người bảo vệ ta có đúng không?” như là câu hỏi nhưng cũng là đang tự nói. Môi, đã rơi vào cái cổ trắng như tuyết của thiếu nữ. Thanh âm của hần không ngừng mà vờn quanh tai của thiếu nữ.

Lại nằm mơ ban ngày nữa rồi! Lại làm chuyện kỳ quái! (PN: ta chắc rằng đoạn này là kể về lúc Lãnh Mạc gặp nữ hoàng Á Sa Minh a ;))

Đi theo phía sau Lãnh Mạc, nên Quý Tranh không đánh giá được đối phương. Thật là càng nhìn càng giống, thân ảnh của hần, tiếng nói của hần, còn có một đầu tóc dài màu bạc kia thật giống như nam nhân đã gặp trong mơ.

Nhưng là_____ không có lý do gì nàng lại nằm mơ thấy hần a. Nàng không phải rất sợ hần hay sao?

Ra khỏi rừng rậm, liền đi thẳng tới một lữ điếm.

“Hai vị khách nhân muốn ở lại trọ hay là chỉ ăn cơm?” đi vào một lữ điếm có chút cũ kỹ, chủ quầy vể mặt tươi cười tiến lên hỏi.

Một nam một nữ trước mặt nhìn qua thì là chủ tử, mà nam nhân một thân y phục màu tím, nhìn qua nhìn lại khí quý bức người. Ở cái trấn này, từ nam chí bắc có rất nhiều thương nhân lui tới, bất quá nam tử xinh đẹp, khí phách giống như vậy hẳn là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Đương nhiên là ăn cơm” Đứng một bên Quý Tranh đã sớm đói bụng rồi vội reo lên, sau đó mới phát hiện chính mình đã vượt quá thân phận. Tiểu tâm lập tức dục dục đánh giá Lãnh Mạc đang đứng ở một bên không nói lời nào, mặt cầu xin nói “Chủ tử, chúng ta không bằng.....ách, cứ ăn cơm trước đi a.....”

Lúc ở trong rừng, thật sự không có lấy một bữa ăn ngon, như thế nào bây giờ không hảo hảo ăn một bữa ngon lấp đầy bụng.

Lãnh Mạc miễn cưỡng cúi đầu nhìn Quý Tranh một cái “Người nghĩ như vậy ăn cơm sao?”

“Ta thật sự rất đói” nàng nói xong, liếm liếm môi hơi khô. Nàng không phải là thiên kim tiểu thư gì, ăn uống kham khổ không phải chưa từng có. Nhưng là cảnh màn trời chiếu đất đây là lần đầu tiên trải qua.

“Vậy được rồi!” hắn gật đầu đáp ứng, đối với chưởng quầy nhân nhạ nói “Tùy tiện dọn lên một ít đồ ăn đi” ở địa phương này rất khó tìm được thức ăn ngon.

“Dạ công tử” chưởng quầy vui vẻ, vội gật đầu, đối với tiểu nhị phân phó nói “Nhanh chút, đi xuống phòng bếp bảo đầu bếp làm vài món ngon mang lên” Phân phó xong, chưởng quầy quay sang Lãnh Mạc hỏi “Vị công tử này, ăn xong có dừng chân nghỉ tại lữ điếm không?” nhìn bộ dạng của đối phương hẳn là ra tay phóng khoáng lắm, thật hiếm lắm mới có khách lớn tới đây, tự nhiên cũng chiêu đãi thật tốt.

“Àn” Lãnh Mạc lười đáp.

“Ta đây lập tức cho người chuẩn bị hai căn phòng” chưởng quầy vội vàng nói, tính xoay người gọi tiểu nhị, lại bị một đạo thanh âm thanh nhã kêu lại.

“Không, không phải hai căn phòng. Mà là chỉ cần một căn phòng là được” Lãnh Mạc khoát tay áo nói.

A? Quý Tranh đứng một bên thoáng chốc sửng sốt “Chỉ một căn phòng?”

A! không phải đâu.

Màn đêm dần dần dày hơn, trăng đã nhô lên cao.

“Chủ tử, kỳ thật người có thể cho ta một căn phòng khác” Quý Tranh đối với Lãnh Mạc đang ngồi đối diện cầm lụa trắng lau trường kiếm nói. Pháp thuật của hắn thật lợi hại, nay lại có thể đổi ra một đồng tiền bạc quả thật không đơn giản.

“Người muốn cùng ta tách ra ở riêng?” mày kiếm một đường sắc bén, hắn giương mắt nhìn nàng.

“A! Làm sao có thể?” Quý Tranh miễn cưỡng gạt ra tiếng cười, “Ta chỉ sợ ở cùng chủ tử một phòng, hội sẽ làm ồn phiền đến chủ tử nghỉ ngơi” Mới là lạ! Trừ bỏ phụ thân nàng ra thì căn bản nàng chưa từng ở cùng phòng với nam nhân nào khác nên chưa có kinh nghiệm a. Tuy rằng nàng chỉ là một tiểu cung nữ hầu hạ trong cung nhưng dù sao cũng là một thân trong sạch. Lúc còn trong rừng rậm là do không còn sự lựa chọn nào khác, nay nếu đã vào được thị trấn này tự nhiên bận tâm vẫn là tốt hơn.

Chẳng qua _____ chủ tử của nàng tựa hồ hoàn toàn không nghĩ như vậy!

“Ta không ngại!” Lãnh Mạc thản nhiên nói, lại cúi đầu lau chùi kiếm trong tay. Kiếm quang lạnh lẽo, ánh sáng lóe ra phóng vào khoảng không gian u ám trong phòng.

“Phải” Quý Tranh quát quát miệng nói xui xẻo, ai bảo hắn là chủ tử của nàng cơ chứ, nàng chỉ có thể nghe lệnh của hắn phân phó không được làm trái. Ngồi trên ghế cách cái bàn vuông không xa, nàng cẩn thận đánh giá căn phòng có chút đơn sơ.

Trong thị trấn thì lữ điếm được coi là tốt nhất rồi, nhưng là so với sự phồn hoa của hoàng cung nơi này quả thật rất đơn sơ. Ba mặt vách tường, một mặt cửa sổ, trong phòng chỉ có vồn vện vài vật dụng đơn sơ như một cái giường trúc, bàn vuông, mấy cái ghế dựa cũ kỹ ngoài ra thì không còn gì nữa.

Dân gian cùng hoàng cung sự chênh lệch quả thực rất lớn. Không biết tương lai sau khi điện hạ Cung Thực lên ngôi rồi sẽ như thế nào, đời sống nhân dân có được cải thiện hay không? Nhưng mà lúc này mắt của nàng lại không tự chủ liếc nhìn Lãnh Mạc đang ngồi trên ghế xa xa đó.

Ngân phát thật dài ở sau người rồi tung lên, con người màu vàng giờ phút này nhìn qua so với bình thường lại càng thêm chìm ám. Từ khuôn mặt cho đến chuôi Mân Côi trên mũi, rồi môi cứ như thế mà hấp dẫn lấy ánh mắt của người khác. Đồ trang sức tử thủy tinh trên tai càng tôn lên vẻ tuấn tú cực điểm của khuôn mặt.

Ngẫu nhiên mâu mắt của hắn nhẹ nhàng phát động, kia lông mi nồng đậm đen như mực cứ như cây quạt phát động bất cứ lúc nào. Hắn là một không giống như đại hoàng tử Cung Thực ôn nhu, đặc ý. Mà là một loại đặc ý khác, thuộc loại tươi mát đặc ý.

Nếu hắn không phải ma nhân, nếu như hắn chỉ là một người bình thường xuất hiện ở trước mặt nàng, nếu nàng chưa từng thấy qua xác của những ma nhân bị hắn giết nằm dưới chân, mà toàn thân hắn chỉ là một màu máu Như vậy có lẽ nàng liền không như thế đối với hắn sinh ra loại cảm giác sợ hãi này.

Sợ hãi_____ bởi vì trong mắt hắn có khi lại hiện lên một chút gì đó như là hồ hững.

“Vì sao vẫn nhìn ta?” Bỗng dưng, cái kia thanh âm nhẹ nhàng mà truyền vào trong tai, cắt đứt những trầm tư của nàng.

“Không.....Không có gì!” Quý Tranh lúng túng hoàn hồn, thu hồi ánh mắt vội vàng nói.

“Thật không có cái gì?” Thu hồi lại mảnh lục trắng, Lãnh Mạc thả thanh trường kiếm vào lại bên trong vỏ kiếm.

“Phải..... là vì tóc của chủ tử có chút rối loạn, cho nên ta suy nghĩ có nên hay không xin chủ tử cho ta chải lại tóc của người” Cúi thấp đầu, nàng mấp máy môi vạch ra lý do.

“Tóc rối loạn à?” Lãnh Mạc rũ mắt, liếc nhìn mấy sợi tóc màu bạc đang nằm tán loạn phía trước ngực, “Có mang theo lược sao?”

“Có, có!” nàng gật đầu liên tục, ở Mộc Chân lược là đồ dùng tùy thân luôn được nữ nhi mang theo bên mình. Nàng bị hắn từ trong hoàng cung mang ra ngoài, lược tự nhiên cũng cùng với người đi ra theo (PN: *bùm miệng cười* thời khắc dầu sôi lửa bỏng như thế mà tỷ vẫn còn nhớ mang theo lược sao? Hảo bình tĩnh nga ;))

“Tốt lắm” hắn gật đầu, vung lên mấy sợi tóc đặt ra sau lưng.

Ý tứ của hắn_____ là muốn nàng đến chải tóc? Quý Tranh nuốt nước miếng, hoài nghi chính mình có hay không lý giải sai lầm.

“Còn không mau đến đây” hắn không kiên nhẫn trừng mắt liếc nàng một cái.

“Dạ, dạ” nàng đi nhanh đến sau lưng hắn, đưa lược từ trong lòng tóc ra, nhẹ nhàng mà chải một đầu tóc dài màu bạc sáng lạn.

Sợi tóc màu bạc, giữ lại trong lòng bàn tay một cảm xúc rất tốt, nếu như so sánh thì tóc của hắn đẹp hơn tóc nàng rất nhiều.

Quý Tranh lẳng lặng đứng chảy, tình cảnh thế này làm nàng liên tưởng đến giấc mơ kia. trong mơ, công chúa tên Á Sa Minh cũng từng như thế này chải lấy một đầu tóc dài ngắn phát.

Mặc dù ở trong mơ nàng không xem rõ lắm khuôn mặt của người kia, nhưng là một đầu ngân phát của nam nhân đó cùng hắn tuyệt nhiên rất giống nhau.

Bất quá thì đó chỉ là do nàng nằm mơ mà thôi không phải sự thật. Huống chi nàng mơ thấy vẫn là người đã chết hai trăm năm nay rồi.

“Chủ tử!” Động tác trên tay dừng một chút, Quý Tranh hít sâu một hơi hỏi “Nô tỳ có câu này muốn hỏi, chủ tử người bị phong ấn trong hàn băng đã bao lâu rồi?” Tuy rằng biết rõ thân phận không nên hỏi câu này, nhưng không hiểu vì sao nàng vẫn mở miệng hỏi.

Lãnh Mạc thoáng giật giật đôi mắt, tựa hồ đối với vấn đề nàng đưa ra như vậy có chút kỳ quái, “Hai trăm năm”

Hai trăm năm? Nói cách khác là hắn cũng từng tham gia vào Nghịch Thiên Chi Chiến. Vì sao nàng lại nằm mơ thấy ở cùng một chỗ với hắn kia chứ?

“Như vậy người cũng quen biết với nữ hoàng Á Sa Minh sao? Lúc Nghịch Thiên Chi Chiến nàng là công chúa thứ nhất của nước Gò Luân”

Á Sa Minh à_____ khoe miệng gợi lên một tia độ cong, hắn quay đầu lại nhìn chăm vào mặt nàng “Ta biết nàng ta sao?” Một cái tên xa lạ, trong đầu hắn không có chút ấn tượng nào.

“Nhưng, nhưng là.....”

“Trong Nghịch Thiên Chi Chiến nhiều vương tộc như vậy, hướng chi.....” Đang nói lập tức bị gián đoạn, ngón tay của Lãnh Mạc có chút run run.

Chết tiệt! Lại đến thời kỳ nghiệp chướng (Trong chương 3 có cho biết nghiệp chướng là gì)

“Chủ tử, người làm sao vậy?” Nàng trông thấy sắc mặt hắn trắng bệch liền hỏi.

“Không được tới gần ta” hắn nói xong, đứng dậy đi đến bên giường trúc.

A? “Nhưng là người xem đứng lên giống như vô cùng.....” nàng vội tiến lên muốn đỡ lấy hắn.

“Ta nói, không cho người_____”

“A, thật là khó a, loại tình cảnh này trăm năm khó thấy nha” chợt có tiếng cười kèm theo một trận gió từ cửa sổ thổi vào trong phòng. Là khách không mời mà đến.

Thân ảnh cao to như gió lốc xuất hiện, tóc đen, hắc nhãn (mắt đen), y phục cũng màu đen, trừ bỏ màu da trắng noãn kia ra, nam tử có thể nói là toàn bộ bị bao bọc bởi một màu đen.

“Phong minh” Híp lại mâu mắt, Lãnh Mạc lạnh lùng nhìn về phía Phong Minh một trong ngũ thần thành linh xuất hiện.

“Lãnh Mạc, chúng ta tựa hồ rất lâu rồi không gặp nhau!” trên khuôn mặt tà mị giương lên nụ cười thần nhiên, Phong Minh gảy nhẹ ngón tay làm chỉ nói. (Có thể hiểu như là một cái búng tay a).

“Tựa hồ như thế” Lãnh Mạc cắn chặt răng nanh, cố gắng chống đỡ thân mình đang lung lay sắp đổ của mình. Cảm giác đau đớn trong người như từng điểm từng điểm tản ra, nghĩ đến sự xuất hiện trùng hợp của Phong Minh nên đoán chắc thời gian của hắn.

Phong Minh liếc mắt nhìn Quý Tranh đang ngu ngơ đứng ở một bên từ nãy giờ chẳng nói được lời nào. “Xem ra người đã thay đổi rồi, chẳng phải người rất ghét con người đầy sao? Làm sao có thể để con người bên cạnh thế này, vẫn là nói vì bị phong ấn”

“Chuyện này không liên quan đến người” Lãnh Mạc tức giận bĩu môi, “Người tới nơi này phải chăng là vì báo thù cho bọn thủ hạ vô dụng trước đây phải tới tìm ta?”

“Như thế nào!” Phong Minh cười nhạo một tiếng, “Từ khi nào mà ta lại xem trọng sinh mệnh của bọn ma nhân này nhỉ?”

“Người_____” môi mỏng bĩu một cái, trên trán mồ hôi bắt đầu chảy xuống.

“Rất khó chịu sao? Người nghĩ nếu như bây giờ ta ra tay với người thì sẽ như thế nào?” Phong Minh lạnh lạnh nói.

“Người hội sao?” Lãnh Mạc nhẹ giọng lên đuôi mắt hỏi ngược lại.

“Chỉ là muốn biết một chút về việc người sau khi được phá giải phong ấn còn lại bao nhiêu pháp lực thôi” Cổ tay vừa nhấc, Phong Minh trong miệng bắt đầu niệm chú văn (Thần chú)

(PN: Đồ bỉ ổi, dám thừa lúc người ta yếu thế mà ra tay, không ưa nổi loại người này :x)

“Không_____Không thể” rốt cục cũng khôi phục lại tinh thần, Quý Tranh cả người xông lên phía trước, ngăn không cho Phong Minh ra tay với Lãnh Mạc. “Hắn, hắn hiện tại rất khó chịu, cho nên người không thể thừa cơ hội này mà ra tay đối với hắn” không biết tìm đâu ra dũng khí này, nàng nhắm chặt hai mắt lại lên tiếng nói. (PN: Wow! *vỗ tay bồm bộp* tỷ nói hay lắm a :D , nếu là ta ta còn muốn mắng thêm vài câu nữa cơ)

8. Chương 8

Không hiểu, người nam nhân trước mắt này cho nàng cảm giác khó hiểu, so với Lãnh Mạc càng làm nàng sợ hãi hơn.

Thân hình nhỏ bé ở trong chúc quang run rẩy. Cho dù sợ hãi lại như cũ sẽ phải tiến lên sao?

“Ha ha, Lãnh Mạc, đây là người mà người coi trọng sao?” Phong Minh cười nói, một chưởng hung hăng hướng tới Quý Tranh đánh ra.

Một trận sương khói giờ lên, kèm theo thanh âm thanh lệ của Lãnh Mạc “Thuần di.”

Thoáng chốc trong lúc đó, toàn bộ trong phòng, đồ lưu lại chỉ có Phong Minh mà thôi. Quý Tranh cùng Lãnh Mạc, đã không thấy bóng dáng.

Trong bụi cỏ đại yên lặng, Quý Tranh lo âu nhìn Lãnh Mạc hai tay che ngực, cả người ngồi bệt trên mặt đất .

“Người không sao chứ.” Nàng hỏi. Nàng biết hắn mới vừa rồi là dùng pháp thuật thuần di, theo từ trong phòng của quán trọ di chuyển đến chỗ không biết là ở địa phương nào này. Ở trong nhân loại, thuật thuần di chỉ có ít người sử dụng được. Di chuyển cũng chỉ là di chuyển được bản thân mình mà thôi. Mà hắn hiện tại mang theo nàng cùng nhau di chuyển, nói vậy đã tiêu hao mười phần công lực đi.

Xuyên thấu qua tia sáng của ánh trăng, sắc mặt của hắn tái nhợt dọa người.

“Chính là tiêu hao sức lực nhiều hơn một chút thôi ” Lãnh Mạc mấp máy môi nói. Với hắn mà nói chỉ là pháp thuật đơn giản, bất quá một khi đến kỳ nghiệp chướng, lại trở nên tiêu hao thể lực nhiều như thế .

Hắn hiện tại, căn bản khí lực để đứng lên đều không có, đương nhiên, cũng không còn biện pháp lại triển khai thuật thuần di, để rời khỏi chỗ này .

“Vậy người đứng lên được không?” Quý Tranh hỏi, nhìn thấy đối phương lắc lắc đầu, sau nói “Nếu không ta công người, nếu mà vận khí tốt ..., có lẽ có thể né tránh người nọ.”

“Cống ta?” Hắn muốn cười, nhưng là cả người dần dần phát ra đau đớn, lại khiến cho tiếng cười biến thành thanh âm “Chính người đi một mình đi, Phong Minh có thể phân biệt ra hơi thở của ta. Huống hồ hiện tại ta đây, thật sự không có nắm chắc có thể cùng Phong Minh chiến một trận hay không.” Lấy cách hành sự của Phong Minh, chắc chắn chỉ qua một lát công phu là có thể tìm tới nơi này.

Quý Tranh cắn chặt môi dưới. Trong lòng sợ hãi càng ngày càng đậm. Tuy rằng nàng căn bản là bị hắn bắt từ trong hoàng cung ra, đối với hắn căn bản là không cần phải hết lòng trung nghĩa đối với chủ tử, nhưng là —— nàng bây giờ lại như thế nào đều không thể đem hắn cứ như vậy một người để tại trong bụi cỏ.

Mâu thuẫn, mâu thuẫn căn bản cũng không có đạo lý.

Nàng không phải rất sợ chết đấy sao? Nàng biết rõ, người nên làm nhất, chính là vô luận như thế nào đều phải cố gắng sống sót. Nhưng là giờ phút này, nàng nhưng muốn lưu lại.

“Người kia tên là Phong Minh, là tính muốn giết người sao?” Nàng ngập ngừng hỏi. Xem ra bề ngoài tà mị, tà đến làm cho người sợ hãi, mị làm tâm hồn người khiếp đảm .

“Có lẽ vậy.” Trên trán của hắn, lại có mồ hôi chảy xuống.

“Các người —— đã biết nhau lâu rồi?” Nếu là nói hấn bị phong ấn hai trăm năm..., như vậy Phong Minh cùng hấn, tuổi hấn là đều vượt qua hai trăm tuổi. Sinh mệnh của ma đều dài như thế sao? Có lẽ nhân loại ở trước mặt ma, thật là yếu ớt a.

“Đã lâu rồi.”

“Phong Minh hấn cũng thế. Là Ma sao?”

“Ma? !” Lãnh Mạc trên lông mi dính một tầng thật dày những hạt mồ hôi “Nếu là ta nói, ta cùng Phong Minh không phải ma, người cảm thấy như thế nào.”

Không phải ma?

“Nhưng là trước người ở trong mật thất rõ ràng nói với ta.”

“Phong Minh đến đây.” Lãnh Mạc biến sắc. Trên gương mặt là biểu tình nghiêm túc từ trước tới nay chưa từng có.

“Hấn đến đây?” Quý Tranh kinh ngạc hô nhỏ. Một mảnh chu vi rộng tối đen cũng không có người a.

“Khí của hấn, ta đã nghe thấy được khí của hấn.” Tin tưởng Phong Minh cũng đồng dạng nghe thấy được khí của hấn .

“Kia. Kia. Vậy phải làm thế nào!” Nàng nói năng lộn xộn, đã muốn không biết nên như thế nào cho phải.

“Người chỉ có cơ hội rời đi cuối cùng, nếu không, liền thật sự đi không được nữa.” Hấn nhìn nàng nói. Đôi môi đỏ mọng, dĩ nhiên từ hồng chuyển sang trắng bạch. Thân mình mảnh mai cũng bởi vì đau đớn mà hơi rung động.

Đúng vậy a, nếu muốn chạy trốn giữ lấy mạng ..., nàng hiện tại hấn là lập tức chạy thoát mới đúng, nhưng là.

“Ngô.” thanh âm đau đớn không tự chủ từ bên khóe môi hấn tràn ra.

Không thể hô lên thanh âm, không thể hô lên thanh âm, có lẽ một khi lên tiếng, cũng sẽ bị phát giác. Theo trực giác, tay nàng đưa về phía hấn. Sau đó tại một khắc hạ xuống, tay nàng bịt kín môi của hấn, cũng bịt kín thanh âm của hấn.

langngoccac.wordpress.com/

Kỳ dị , lúc này đây thân thể của nàng không có giống như lần trước bị hung hăng hất văng ra ngoài. Chính là đụng chạm vào hấn, bàn tay phải của nàng đau quá, giống như bị đao cắt vậy.

Đau! Thật sự rất đau!

Nhưng là bàn tay phải của nàng, vẫn như cũ đều dán tại trên mặt của hấn, bịt kín miệng của hấn. Mà tay trái cũng nâng lên che kín miệng của mình. Hai hàm răng cắn chặt vào nhau, Quý Tranh không ngừng tự nói với mình phải kiên trì, kiên trì.

Để ý không rõ dòng suy nghĩ của mình, vì sao không có thừa dịp cơ hội cuối cùng này né ra. Nhưng là trong đầu suy nghĩ cũng đang nói cho nàng biết, nàng muốn cùng hấn cùng nhau sống sót, cùng nhau tránh được một kiếp này.

Bàn tay nhỏ bé và yếu ớt không ngừng bị gió kiếm đảo qua. Lãnh Mạc kinh ngạc nhìn bàn tay che chính miệng mình. Đây là lần đầu tiên, có người đối với hấn làm ra hành động như thế .

Nàng vì sao không rời đi? Thì tại sao muốn lưu lại đây?

Nhìn người trước mặt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã muốn mặt nhăn thành một đoàn. Hai tay nhưng vẫn là gắt gao che môi của hấn cùng môi của mình. Giống như sợ sẽ phát ra bất kỳ thanh âm nào.

Thân thể hấn từ trong ra ngoài tản ra kiếm khí. Tay nàng như vậy dán tại hấn. Thân thể hấn có bao nhiêu đau, tay phải của nàng còn đau nhiều hơn. Nhưng là ngay cả như vậy —— nàng cũng không nguyện ý buông tay ra sao?

“Lãnh Mạc, người thật là ngạo mạn khi đã hi vọng ta chậm tìm được người sao?” thanh âm của Phong Minh, vang lên ở tại trong không khí. Thân ảnh màu đen, ở trong màn đêm như ẩn như hiện.

Cho dù hiện tại Quý Tranh muốn chạy trốn, chỉ sợ cũng không còn kịp rồi. Lãnh Mạc nghĩ, bỗng dưng phát hiện bàn tay nhỏ trước mặt dĩ nhiên đã tuôn ra màu đỏ.

Trên mu bàn tay, bắt đầu xuất hiện từng đạo vết rách. Máu, theo vết rách, từng giọt từng giọt tích lặc ở tại trên trường bào màu tím nhạt của hắn. Mà vết rách trong lòng bàn tay rất nhiều.

Mùi máu, xông nồng nặc vào chóp mũi của hắn. Nhưng là lúc này đây, hắn không có loại chán ghét coi như là một mùi hôi thối mà trước đây hắn sở hữu, mà là một loại hương vị khác, mang theo mùi hương thần nhiên.

Máu của nàng, chỉ sợ đã muốn dính đầy môi của hắn.

Xuyên thấu qua tay nàng, hắn có thể cảm giác được thân mình nàng run run, là vì đau đớn sao? Hay là vì sợ hãi? !

“Lãnh Mạc.” thanh âm của Phong Minh, theo tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Không nên bị phát hiện, nhất định không thể bị phát hiện! Quý Tranh ở trong lòng lăm bằm, hàm răng gắt gao cắn môi dưới, ngăn lại không cho âm thanh của chính mình bởi vì đau đớn mà phát ra .

Tiếng bước chân, ở từng bước một tiếp cận. Gần đến cơ hồ.

“Phong Minh đại nhân, xin dừng bước!” Phút chốc, hai đạo nhân ảnh né qua trước mặt Phong Minh, chặn đường đi của hắn.

“A. Nguyên lai là Thủy Diễm cùng Thủy Mị a.” Miễn cưỡng liếc mắt một cái nhìn hai người đứng ở trước mặt, Phong Minh cười nhạt một tiếng.

“Thật không nghĩ tới, Phong Minh đại nhân còn nhớ rõ tên của hai chúng ta.” nữ tử nhỏ nhắn được gọi là Thủy Mị đột nhiên cười, trong đôi mắt, lại tràn đầy phòng bị.

“Như thế nào, tính phải cứu Lãnh Mạc sao?” Phong Minh hỏi.

Thủy Diễm cùng Thủy Mị là nhị ma, đã từng là hai thủ hạ đắc lực nhất của Lãnh Mạc. Không chỉ có lòng trung thành không thay đổi, hơn nữa năng lực ma ở bên trong cũng rất cao.

“Hắn là Chủ Quân của chúng ta, hắn nếu gặp nạn, chúng ta tự nhiên là liều tính mạng cũng muốn bảo hộ.” Thủy Mị không kiêu ngạo, không siểm nịnh nói. May mắn sau khi ở trong Bất Sóng Cung cảm thấy hơi thở của Chủ Quân , liền một đường tới đây, nếu chỉ chậm một bước..., chỉ sợ Chủ Quân đã muốn.

Nhẹ nhàng mà liếc mắt một cái nhìn bụi cỏ phía sau, Thủy Mị tự nhiên biết chủ tử của mình ở trong bụi cỏ này, nhưng kỳ quái là, trừ bỏ hơi thở của Chủ Quân, vẫn còn có hơi thở của nhân loại.

Ngẩng đầu, Thủy Mị liếc mắt một cái nhìn muội muội Thủy Diễm của mình đứng ở một bên, mặt không chút thay đổi. So với kinh ngạc của nàng, Thủy Diễm tựa hồ. Quá mức bình tĩnh.

“Quả nhiên trung thành!” Phong Minh tán thưởng nói. Đối với ma trung thành, thần từ trước đến nay thưởng thức.

Thân mình lách qua một bên, tiến lên phía trước, mắt thấy vừa muốn bước ra từng bước.

Thủy Diễm cùng Thủy Mị, hai người lập tức bày ra tư thái phòng bị. Song song che ở trước mặt Phong Minh. Tuy rằng trong lòng hiểu được, cho dù hai người bọn họ hợp lực lại, cũng không có biện pháp đả bại Phong Minh, nhưng là có thể kéo dài thời gian một chút, làm cho Chủ Quân trở lại Bất Sóng cung mới là nhiệm vụ chủ yếu.

“Ha ha, yên tâm, ta không muốn cùng các người đấu võ.” Nhợt nhạt cười, Phong Minh thu bước chân về “Tiếp qua nửa canh giờ, kỳ nghiệp chương của Lãnh Mạc hắn là đã vượt qua đi, cho nên, thí luyện của ta, đến đây là kết thúc.”

Nếu là Kiếm Thần như vậy đã chết..., có lẽ hắn về sau cũng không còn đối thủ.

Trong miệng mặc niệm lên chú ngữ, trong nháy mắt, toàn bộ trên bãi cỏ, đã không hề nhìn thấy thân ảnh của Phong Minh.

Như vậy, xem như đã an toàn sao? Quý Tranh hai mắt hồ hồ nhìn qua khe bụi cỏ, nhìn đến hai nữ tử xinh đẹp. Các nàng. Tựa hồ là tới bảo vệ Lãnh Mạc.

Như vậy. Hắn không có nguy hiểm đi.

Thân mình buộc chặt gắt gao, lúc này mới thả lỏng xuống được, bàn tay che môi hắn vô lực hạ xuống.

Trên đôi môi đỏ mọng nhuộm đầy máu nàng “Ngươi. Tại sao muốn bảo hộ ta?” Nhìn chăm chăm sắc mặt tái nhợt của người trước mắt, Lãnh Mạc hỏi.

“Ta cũng vậy. Không rõ đâu.” Quý Tranh lẩm bẩm nói, buồn ngủ quá, Buồn...ngủ quá, mí mắt tựa hồ đã muốn không nghe theo sự sai bảo của nàng rồi “Có lẽ là bởi vì. Bởi vì ngươi còn chưa có đưa cho ta hai lạng bạc tiền lương, cho nên. Cho nên ta. Ta làm sao có thể cho ngươi chết được.” Nàng nói xong, ngay cả mình đều cảm thấy là một lý do buồn cười.

Trong lòng một mảnh mơ hồ, chính mình rõ ràng là như vậy sợ hãi hắn, vì sao tất cả tâm tình trước mắt đều suy nghĩ phải bảo vệ hắn?

Chậm rãi, Quý Tranh nhắm lại hai tròng mắt, cuối cùng truyền vào bên tai là âm thanh mềm mại của ——
“Thuộc hạ cung nghênh Chủ Quân!”

Là nàng a, cách hai trăm năm, lại chuyển thế, đến thực hiện lời hứa kiếp trước của mình, cởi bỏ phong ấn cho Chủ Quân.

Thủy Diễm kinh ngạc nhìn Quý Tranh đang hôn mê nằm ở trên đệm giường màu trắng mềm mại, trên khuôn mặt xinh đẹp ở trong nháy mắt hiện lên một chút sát khí. Chỉ cần nàng chết, chỉ cần nữ nhân có linh hồn của Á Sa Minh này lại chết đi, như vậy Chủ Quân.

“Thủy Diễm!” Một tiếng quát lớn, cắt đứt trầm tư của nàng, Thủy Mị chắn ở trước giường, nhìn muội muội của mình “Ngươi tính muốn làm cái gì?”

“Không có gì.” Thu lại sát khí, thay lại là một biểu tình lạnh như băng.

“Như thế nào, ngay cả ta ngươi đều muốn giấu giếm sao?” Thủy Mị thẳng tắp nhìn chăm chăm vào cặp con ngươi ý đồ che dấu hết thảy của đối phương kia.

“Vì sao ngươi nghĩ muốn giết cả nữ tử nhân loại này như vậy, ngươi đến tốt cùng biết chuyện gì mà ta không biết?” tâm tư của muội muội, có đôi khi ngay cả nàng cũng đoán không ra.

Có lẽ cũng là bởi vì biết được nhiều lắm, cho nên mới phải thống khổ như vậy đi. Thủy Diễm chậm rãi rũ mắt xuống “Tỷ tỷ, có một số việc, thời điểm đến, bản thân mình tự nhiên sẽ biết.” So với sự trung thành của nàng, sự trung thành của tỷ tỷ với Chủ Quân cũng không kém. Mà nàng. sự trung thành lại trộn lẫn nhiều lắm cảm tình không nên có.

Yêu quá mức rồi, chỉ sẽ tạo thành một loại gánh nặng

Thân ảnh hồng sa, xoay người muốn đi.

“Thủy Diễm!” Thủy Mị kêu lên.

“Tỷ tỷ, ngươi yên tâm, nếu Chủ Quân muốn chúng ta coi chừng tốt đến nữ tử nhân loại này, ta tự nhiên sẽ không giết nàng.” giọng nói sâu kín, bình tĩnh cơ hồ không có pháp phông.

“Ta chỉ là hy vọng ngươi có thể nói với ta chút chuyện ngươi đang giấu ở trong lòng ngươi, từ sau khi Chủ Quân biến mất, ngươi luôn trầm mặc không nói. Ngươi rốt cuộc có lời gì chôn giấu ở trong lòng, lại có chuyện gì gạt ta? !” Thủy Mị lớn tiếng hỏi. Qua nhiều năm như vậy, nàng có thể nhìn ra được Thủy Diễm có tâm sự, có thể nhìn ra được Thủy Diễm trở nên càng ngày càng trầm mặc, nhưng lại thủy chung không thể giúp nàng cởi bỏ —— bởi vì nàng căn bản là không cho nàng cơ hội.

“Ta làm hết thấy, cũng chỉ là vì Chủ Quân mà thôi.” Thủy Diễm thản nhiên nói.

“Như vậy —— người rút cuộc đã làm cái gì?” Thủy Mị cất bước đi tới trước mặt Thủy Diễm.

“Hai trăm năm trước chiến tranh, vẫn đi theo bên người Chủ Quân là người, ta còn lại là lưu tại ở Bất Sóng cung này, đoạn thời gian kia, đã có chuyện gì xảy ra với Chủ Quân, mà người lại có liên quan gì đến mọi việc đó hay không?”

“Ta.” Môi đỏ mọng mở ra, Thủy Diễm kinh ngạc nhìn vẻ mặt lo lắng của Thủy Mị. Có một số việc, kỳ thật vẫn là không nói sẽ tốt hơn, có một số việc, kỳ thật vẫn là làm bộ như không biết vẫn tốt hơn.

“Nói nha!”

“Ta.” Đôi mắt nhắm lại, lại mở “Tỷ tỷ, người ở tại chỗ này chiếu cố nữ tử nhân loại này đi, ta đi đến chỗ Chủ Quân, nhìn xem người có gì phân phó.”

Gót sen nhẹ nhàng, vẻ mặt lạc tịch vì ai.

“Thủy Diễm, người. Đến tốt cùng khi nào thì mới có thể đối với ta thẳng thắn đâu?” Nhìn thân ảnh kia càng lúc càng xa, Thủy Mị không khỏi lẩm bẩm nói.

Thẳng thắn, có bao nhiêu vấn đề nan giải đều sẽ được giải quyết, vẫn là trong chuyện này, có chuyện tuyệt đối không thể thẳng thắn?

“Đại hoàng tử, sắc trời đã muộn, không bằng chúng ta tìm quán trọ nghỉ ngơi một chút đi.” Một người đi tới trước mặt Cung Thực cung kính nói.

Khuôn mặt nho nhã hơi hơi ngẩng lên, liếc mắt nhìn sắc trời dần dần tối “Àn, cũng tốt.” Cung Thực nói xong, lập tức phát phát tay.

Thủ hạ lĩnh mệnh, lưu xuống đi thu xếp quán trọ.

Đã ly khai khỏi nước Mộc Chân, đang ở trên lãnh thổ một nước khác rồi, lại đi thêm mấy ngày nữa, hẳn là có thể đến được Bất Sóng cung. Cung Thực âm thầm nghĩ. Tương đối, nước Mộc Chân coi như là cách Bất Sóng cung chỉ một quốc gia

Thân thể của Kiếm Thần hóa ra được bảo tồn ở trong mật thất của hoàng cung, đây là điều làm Cung Thực bất ngờ. Nhưng là, hẳn lại như thế nào cũng nghĩ không thông tiền căn hậu quả.

Theo như lời phụ hoàng nói, có thể biết từ nghịch thiên chi chiến sau, hoàng cung liền vẫn bảo tồn thân thể của Kiếm Thần, nhưng là đây tốt cùng là chuyện gì xảy ra, hẳn nhưng vẫn là không rõ ràng lắm, chính là ẩn ẩn cảm thấy, Kiếm Thần nên cùng với nước Mộc Chân có chút sâu xa mới đúng.

Trong đầu, không khỏi lại hồi tưởng lại một phen đối thoại trước kia cùng với hoàng tử phi.

Thành hôn vài năm, hẳn đối với nàng cảm tình vẫn như xưa không thay đổi. Nhìn hoàng tử khác nạp sủng phi, hẳn lại chỉ muốn có một mình nàng. Điều không phải là cố ý, chính là quá có điểm cố chấp, chấp chấp ngay cả đến chính hắn đều có chút khó mà tin được.

Nguyên lai yêu một người, là như thế đơn giản.

Khóe miệng cười, chậm rãi mắt của hắn liếc về phía một hộp gỗ lim ở bên cạnh. Ở bên trong là xiềng xích ngọc vẫn được thờ phụng trong cung điện.

Bảo tồn suốt hai trăm năm, theo từ đời thứ nhất là nữ hoàng Á Sa Minh truyền đến tận bây giờ.

Như cho lúc này đây, tương truyền trên vòng trang sức này mang một khẩu dụ bí mật của hoàng cung.

“Kiếm Thần ngay lúc đó, xiềng xích ngọc thủy tinh.”

Một mảnh cát bụi, kiếm của thiếu nữ càng không ngừng huy động, huy động đến cơ hồ không thể đem toàn bộ cánh tay nâng lên.

Đến tột cùng đã giết bao nhiêu Ma Nhân, nàng không biết, nàng chỉ biết chung quanh là một mảnh tiếng reo hò, máu ở cuồng phong bắn tung tóe, bắn tung tóe đến nỗi làm nàng chết lặng.

Giết ma nhân, cùng giết nhân loại có cái gì khác biệt đâu? Ngã xuống đều là một đám thân ảnh, mà trào ra đều là máu đỏ tươi.

Đây rốt cuộc là một cuộc chiến gì? Nhân loại đến tột cùng cũng bị bức đến bộ dáng gì? Chỉ bởi vì sự nhầm lẫn của thần, toàn bộ đại địa, nhân loại của Á Khắc Cát Tư sẽ gặp phải nguy cơ diệt vong sao?

Giết, giết, giết, giết đỏ cả mắt rồi, giết không có cảm giác, sau đó ở bên trong cát bụi, nàng nhìn thấy một thân ảnh màu tím, lấy mây tía bao trùm thân mình, trường kiếm màu đỏ thắm vung lên liền có thể đủ quét tới một đám người.

Hắn. Hắn là.

Cô gái không dám tin, nháy mắt mấy cái, môi đỏ mọng hơi hơi mở ra, nhưng không cách nào nói ra nửa chữ.

Thân ảnh màu tím, đó là thần buồng xuống a. Toàn bộ chiến trường, không sức mạnh nào có thể chống đối nổi hắn, trường kiếm màu đỏ thắm dính đầy máu đỏ tươi, tóc dài màu bạc, ở trên lưng chiến mã, vũ động bên trong .

Bên trong chiến trường, nhóm Ma Nhân hoan hô tên thần, mà nhân loại, tắc ngã xuống một mảnh lại một mảnh.

Đây là con dân của nàng, đây là quân đội của nàng, nhưng là nay, lại quân lính tan rã.

Mà nàng, công chúa của một nước, thậm chí ngay cả người dân của chính mình, cùng quốc thổ đều bảo hộ không được sao?

Cắn chặt đôi môi, cô gái giục ngựa chạy như điên, hướng tới thân ảnh màu tím bên trong chiến trường kia chạy đến.

Kinh phong thổi tới, con ngựa hí vang!

Gần, gần, càng ngày càng gần rồi, gần đến nàng có thể rõ ràng thấy rõ ràng khuôn mặt tuấn tú quen thuộc với nàng!

Màu đỏ thắm của trường kiếm đảo qua mà đến, sau đó như ngừng lại trên đỉnh đầu của thiếu nữ .

“Người hi vọng chết ở dưới kiếm của ta sao?” Môi khẽ mở, mang theo một tia cười nhợt nhạt, thiếu niên nhìn cô gái hỏi.

“Vì sao, vì sao ngươi lại đứng ở phía nghịch quân? !” Không thể tin, hoặc là nàng giờ phút này thà rằng chính mình mù, có thể nhìn không thấy một màn trước mắt này.

“Nghịch quân?” Thiếu niên cười ha ha, “Người xưng thần suất lĩnh quân đội là nghịch quân sao? Ngươi cũng đã biết, chỉ là hai chữ này, là đã nói xấu thần.”

“Đó là bởi vì thần đối với nhân loại đuổi tận giết tuyệt!” Thiếu nữ con người gắt gao nhìn chăm chăm người trước mặt “Người đến tột cùng là ai? Nói cho ta biết ngươi là ai a!” Tâm chưa từng có vô thức quá như vậy, bởi vì nàng không thể tưởng tượng được hắn lại là địch nhân của nàng .

“Ta?” Thiếu niên hất ngัน phát trên trán sang một bên “Ta là Lãnh Mạc, cũng là Kiếm Thần.”

9. Chương 9

“A!” một tiếng thét kinh hãi, Quý Tranh đột nhiên mở to hai tròng mắt, một thân mồ hôi lạnh, mà tay thậm chí còn run nhè nhẹ.

Đập vào mắt không phải là cuộn cuộn một dãy cát vàng, cũng không phải là một thanh cự kiếm, mà là vách tường màu trắng xám, còn có kia cái màn màu hồng nhạt treo trước giường.

“Người đã tỉnh chưa?” giọng nói mềm nhẹ vang lên ở bên tai của Quý Tranh.

“Người là.....?” Ngồi thẳng người lên, Quý Tranh nghiêng đầu nhìn nữ tử đứng bên giường. Một thân y phục màu lam quần lụa mỏng, lộ ra da thịt trắng nõn, càng thêm có vẻ kiều mị. Nếu nàng nhớ không lầm thì nữ tử trước mặt này đã từng cứu nàng và Lãnh Mạc.

“Ta tên gọi Thủy Mị, người có thể gọi thẳng tên của ta” Thủy Mị nói xong, từ trên bàn bưng tới cho Quý Tranh một chén nước “Khát nước rồi, người đã hôn mê nhiều canh giờ rồi”

Nàng hôn mê đã lâu như vậy sao? Quý Tranh nâng tay phải lên muốn tiếp nhận chén nước, thì phát hiện trên tay của mình được quấn thật dày một tầng băng gạc, vì thế đành đưa tay trái lên nhận chén nước “Là người giúp ta băng bó vết thương sao? uống xong một ngụm nước, nàng hỏi.

“Đúng vậy a, tay phải của người bị thương rất nặng, nếu chậm trễ một chútchỉ e là tay của người đã phế đi” Thủy Mị đáp, rất khó tưởng tượng nổi, chỉ là một con người bình thường lại cư nhiên dám đem đích tay của mình dán tại trên mặt của Chủ Quân. Huống chi lúc ấy Chủ Quân vẫn còn đang trong thời kỳ nghiệp chương.

“Kia Lãnh Mạc.....không chủ tử đâu?” mấp máy đôi môi vừa được nước làm cho dễ chịu, nàng hỏi.

Vừa nghĩ tới hần, liền không tự chủ được lại nghĩ tới giấc mơ vừa rồi. Lãnh Mạc.....Đó là Kiếm Thần sao? Là vị thần đã khơi dậy một hồi Nghịch Thiên Chi Chiến, giết người như ngóe, là vị thần Thị Huyết sao? Trong mơ xem rõ ràng mặt như thế, khuôn mặt tuần tú, tựa tiểu phi tiểu tử cười, con người thị huyết, đối với sinh mạng xem như hờ hững. Kiếm Thần, cái tên đã được lưu truyền bao đời nay ở Á Khắc Cát Tư, vậy có nghĩa là mấy ngày nay nàng đã ở chung với hần a. Nhưng là trong người trong mơ cũng nhận thức được hần là Lãnh Mạc cũng là Kiếm Thần.

“Người người hỏi là Chủ Quân sao? Chủ Quân đang nghỉ ngơi ở một gian phòng khác” Thủy Mị nói, cầm lấy khăn tay lau mồ hôi lạnh trên trán Quý Tranh, “Người vừa rồi mơ thấy ác mộng sao?”

“Ác mộng?.....Ta không biết!” Quý Tranh khoát tay áo, nàng thậm chí còn không biết nên hình dung giấc mơ kia như thế nào. Nàng làm sao có thể làm sáng tỏ cái chuyện tình trong mơ ở thời điểm hai trăm năm về trước kia.

“Kia làm sao người lại cùng Chủ Quân ở cùng một chỗ?” Thủy Mị đánh giá Quý Tranh nói, nếu không có nhớ lầm thì Chủ Quân rất ghét con người. Bởi vì con người trong mắt Chủ Quân cơ hồ là tham lam, nhất gan, ngu muội.

“Bởi vì.....bởi vì ta không cẩn thận rút thanh kiếm cắm trên ngực hần ra. Cho nên hần nói sẽ mang ta về Bất Sóng cung” Quý Tranh liếm liếm môi nói, trách không được nàng từng cảm thấy cái tên Bất Sóng cung này lại quen thuộc đến vậy. Mà theo lời của người xưa nói Bất Sóng cung chẳng phải là cung điện của kiếm Thần đang ở sao?

Thủy Mị sửng sốt, không dám tin vào những gì mình mới nghe thấy được, nữ nhân này rõ ràng chỉ là một con người bình thường. “Người nói chính người đã phá giải phong ấn cho Chủ Quân a?” Làm sao có thể? Với sức của nữ nhân này ư?

“Dạ, đúng vậy” Đầu nhỏ nhẹ điểm gật một cái.

“Người thật sự là con người?” Nàng hoài nghi. Thủy Diễm nhất định là hiểu được những chuyện cổ quái trong sự việc này, cho nên lúc trước mới có những hành động khác thường như vậy. Thủy Diễm đến tột cùng là muốn giấu diếm điều gì a?

“Ta..... ta là con người” trong ánh mắt có chút khiếp sợ Thủy Mị, Quý Tranh gật đầu như bầm tỏi. Nàng là con người, chuyện này rất kỳ quái sao?

“Như vậy người.....” Thủy Mị tự mình lăm lăm nhưng không nói thêm gì nữa. Trục giác, trong lòng nàng nảy lên một cảm giác những ngày sắp tới sẽ không còn được yên tĩnh. Trong khoảng thời gian ngắn,

toàn bộ cả căn phòng đều yên ắng, Thủy Mị không có lên tiếng, chính là cái miệng nhỏ của Quý Tranh vẫn còn đang mút trong chén nước.

Thật lâu sau, Quý Tranh mới giơ chén nước trên tay trái xuống. Con người màu hổ phách liếc nhìn cánh tay phải đang được tầng tầng lớp lớp bằng gạc quần kín lại.

“Chủ tử hần..... à không là Lãnh Mạc cũng là Kiếm Thần sao?” nếu cô gái trước mắt là thủ hạ của hần, như vậy tự nhiên phải biết hần là ai. Rốt cuộc cái nào là mơ, cái nào là sự thật, nàng đã sắp phân biệt không rõ ràng nữa rồi.

Thủy Mị nhẹ nhàng gật đầu, chỉ trả lời một chữ “Phải”

Hiện tại điều nàng muốn biết nhất là nữ tử này đến cùng đối với Chủ Quân là cái dạng quan hệ gì.

Hắc ám bao phủ cả phòng, chỉ có ánh sáng theo cửa sổ mà xuyên thấu qua, mới khiến cho khuôn mặt của nam tử lúc ẩn lúc hiện.

“Thủy Diễm” cảm nhẹ nhàng chống trên mu bàn tay phải, Lãnh Mạc lạnh lùng liếc mắt đối với thủ hạ vẫn đang quỳ trên mặt đất. Thủy Diễm dung mạo kiều diễm, dáng người xinh đẹp, làn da trắng hồng nõn nà. Kia cùng với hai trăm năm trước chẳng hề thay đổi gì, thời gian dường như không hề tồn tại trên con người của nàng. Làm người ta có cảm giác không phải hai trăm năm đã trôi qua mà chỉ là hai năm thôi.

“Tại sao lại muốn quỳ?” giơ tay lên chỉ, cứ như hư vô mà xẹt qua khuôn mặt của Thủy Diễm.

“Thủy Diễm nghĩ là Chủ Quân phải biết!” không có ngắc đầu lên, Thủy Diễm vẫn thản nhiên nói.

“Biết? Ta phải biết cái gì nào?” Lãnh Mạc trong miệng tràn ra một tiếng cười nhàn nhạt, như là đang đùa cợt cái gì đó. Thủy Diễm không có trả lời, chỉ là hai mắt đang chậm rãi mà nhắm nghiền lại.

Mười ngón tay thon dài, từ tóc đen dao động đến cằm của nàng, động tác mềm nhẹ nhưng lại lộ ra một dấu hiệu nguy hiểm. “Ta phải biết cái gì? Là vì ta bị phong ấn trong hàn băng suốt hai trăm năm sao? Hay là vì ta đối với Quý Tranh có chút đặc biệt? Hoặc là trí nhớ ta đã đánh mất?” Ngón tay vừa thu lại, hần đã xiết chặt cằm nàng hỏi.

Hần nhớ rõ là chỉ có kiếm phong ấn chứ bằng không phong ấn. Nếu như Quý Tranh nói chính là hần bị hàn băng phong ấn, như vậy có thể nghĩ là có người đã giở trò với khối hàn băng đó. Mà bên cạnh hần, người có thể làm được việc này chỉ có Thủy Diễm mà thôi.

“Đau!” lông mày nhẹ chau lại, Thủy Diễm cắn răng nói “Thủy Diễm chỉ là không hy vọng trong lúc bị phong ấn Chủ Quân phải rơi vào tay của con người, ta không muốn con người chạm tay vào người, bởi vì ta hiểu rất rõ Chủ Quân rất chán ghét thứ tình cảm của con người”

“Như vậy trí nhớ đâu? Là ai cho phép người đánh tan trí nhớ của ta!” Trong trí nhớ của hần có một đoạn trống rỗng, trong ấn tượng chỉ có những mảnh ghép về trận chiến tại thời điểm hai trăm năm trước, còn những việc xảy ra sau này lại hoàn toàn không nghĩ ra.

“Thủy Diễm không có!” mở hai tròng mắt, nàng nhìn thẳng vào khuôn mặt mà nàng luôn tưởng nhớ suốt hai trăm năm qua. Nguyên lai, đây cũng là một đạo phong ấn thứ hai, nguyên lai là do năm đó.....

“Người không có?” Lãnh Mạc nheo nheo con ngươi, lực đạo trong tay lại tăng lên vài phần.

Mày chau càng chắc hơn “Nếu với năng lực của Thủy Diễm, căn bản không thể đánh tan trí nhớ của Chủ Quân. Chủ Quân là thần thượng tối cao, mà Thủy Diễm chỉ là một ma nhân tự nguyện đi theo hầu hạ người”

Hần lặng lẽ nhìn nàng, như là đang thị thẩm đến độ chính xác trong lời nói của nàng.

“Điều người nói là sự thật?”

“Ở trước mặt Chủ Quân, Thủy Diễm như thế nào có khả năng nói dối”

Bộ dáng của nàng xác thực không giống như đang nói láo, huống chi nàng cũng không có lá gan này. “Như vậy người có biết là ai đã đánh tan trí nhớ của ta?”

“Thủy Diễm thật sự không biết!” Nàng chỉ biết mỗi có một đạo phong ấn thứ hai đang tồn tại.

“Phải không?” ngón tay buông ra, Lãnh Mạc không hề nhìn đến Thủy Diễm, mà đưa ánh mắt miết về hướng cửa sổ lộ ra tia ánh sáng kia. Trí nhớ như thế nào lại bị đánh tan? Là ai có năng lực hạ đạo phong ấn này? Ở hai trăm năm trước, thời điểm hấn phát động chiến tranh, đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra. Mà kiếm của hấn như thế nào lại đâm thủng thân thể của chính mình? Có rất nhiều nghi vấn tràn ngập trong đầu Lãnh Mạc hiện giờ.

Hắn cùng với linh hồn của Quý Tranh tự nhiên nhận thức, mà nàng có thể rút thanh kiếm đang phong ấn trên người hấn ra, nàng là từ đâu mà đến?

Chỗ hiện nay đang ở như là phủ đệ của một người nhà giàu, ở mãi đến ba ngày sau đó nàng mới chú ý đến, đánh giá xung quanh hết thấy, ở một nơi xa lạ mấy ngày trời trừ bỏ Thủy Mị nàng không thấy người nào nữa cả.

Vô luận là hoán được (thay thuốc), ăn cơm nghỉ ngơi đều là một mình Thủy Mị làm lấy. Lãnh Mạc đâu, hấn như thế nào rồi? Thành linh xảy ra chuyện như vậy hấn không thoải mái sao? Nàng còn nhớ trước lúc hôn mê, thì hấn tựa hồ cũng phi thường suy yếu.

Có lẽ hiện tại nàng nên đổi cách xưng hô chủ tử với Lãnh Mạc đổi sang Kiếm Thần là vừa. Hấn là kiếm Thần khiến cho vô số nhân loại e ngại, khiếp sợ. Mà nàng lại vô tình phá giải phong ấn cho hấn, như vậy kế tiếp sẽ có một trận Nghịch Thiên Chi Chiến thứ hai sao? Lần này sẽ có bao nhiêu sinh linh vì thế mà chết đây?

“Đang suy nghĩ gì?” thanh âm bất thành linh vang lên bên tai của Quý Tranh.

“Không có gì, chỉ là đang nghĩ.....chủ tử.....” nàng ngẩng đầu, không dám tin người chẳng biết từ lúc nào đã đi đến bên cạnh nàng.

Một thân hoa phục màu tím, tóc dài màu bạc cùng ngân phát quện vào nhau, lại còn có thêm khí phách của một quân vương chí tôn. (PN: Kya kya! Mạc ca xuất hiện rồi, mà còn là hoa phục màu tím nữa chứ, nhị tỷ chắc lại lăn đùng ra ngất nữa mất hahahahahahaha =)))))))))))

Hấn..... hấn đến đây lúc nào?

“Đang suy nghĩ gì?” Lãnh Mạc ngồi trên giường, lặp lại câu hỏi lần nữa.

“Thật sự không có gì!” Quý Tranh lắc đầu liên tục, thân mình mỏng manh nhện không được bật run. “Chủ tử.....không Kiếm Thần đại nhân, a.....” lão thiên a, nàng thực không biết nên xưng hô với hấn như thế nào cho phải.

Hấn yên lặng nhìn nàng chăm chăm, thân mình run run giống như chiếc lá rụng trước gió thu. Lòng mi thật dài, với âm lượng không lớn hấn nói “Người đã biết ta là ai?”

“.....phải” nàng cúi thấp đầu, ánh mắt chỉ nhìn chăm vào đôi giày của mình.

“Ai nói cho ngươi biết, Thủy Mị hay là Thủy Diễm?”

Này là chính nàng mơ thấy, Quý tranh cắn cắn môi, không có trả lời. Nếu nàng nói với hấn, đây chính là hấn ở trong mơ nói cho nàng biết hấn chính là Kiếm Thần, chỉ sợ có nói thế bản thân hấn cũng sẽ không tin a. Dù sao ngay cả chính nàng cũng khó mà tin tưởng được. Một giấc mơ của hai trăm năm trước, hơn nữa rất có thể đó là chuyện thật đã phát sinh tại thời điểm đó cũng không chừng.

“Không nói sao? Quên đi, ngươi vẫn cứ gọi ta là chủ tử đi!” Lãnh Mạc vung tay lên, miễn cưỡng nói “Lại đây!”

“Lại đây!” âm lượng của hấn có hơi cao, có một chút như không bình tĩnh.

“Ân!” nàng hít sâu một hơi, bước vài bước đi đến trước mặt hấn. Mỗi khi hấn dùng ngữ khí hơi nặng để nói chuyện, nàng liền không thể không sợ hãi mà làm theo lệnh của hấn. Có lẽ nàng trời sinh bản tính đã rất sợ chết rồi, cho nên mới như vậy không có cốt khí.

“Chỗ vết thương còn chưa lành hẳn sao?” ánh mắt của hắn chuyển sang nhìn móng băng gạc trên tay nàng mà hỏi.

“Không, không tốt lắm, thay thuốc vài lần nữa là có thể khỏi rồi!” Quý Tranh quanh co nói, động tác của hắn đột ngột càng làm cho nàng thêm khẩn trương a.

Nâng tay nàng lên, hắn giống như là đang đùa giỡn mà tháo đầu gút trên băng gạc ra, “Người ở đây là đang sợ cái gì?” Lãnh Mạc hỏi.

“Không.....không có a” Quý tranh ngăn người, ra sức thề thốt phủ nhận.

“Là ta mang đến cho người nỗi sợ hãi sao?” hắn vẫn tiếp tục hỏi, trong khi tay cũng đã tháo hết băng gạc trên tay Quý tranh ra.

“Ta..... ta không có sợ chủ tử, thật sự không có mà.....” nàng lắp bắp nói ra câu không hoàn chỉnh.

“Khẩu thị tâm phi” (ngoài miệng nói như thế nhưng trong lòng lại không nghĩ vậy), tầm mắt của hắn vẫn như cũ, nhìn chăm chăm vào vết thương trên tay nàng. Miệng vết thương trên tay phải, từ trong lòng bàn tay cho đến mu bàn tay đều mới lên vảy, được thảo rắc đều nhìn thật là yếu ớt.

“Tại sao lại muốn cứu ta” hắn đem tay nàng kéo về phía trước đặt lên môi của mình.

“Ta không phải đã nói rồi sao? Bởi vì chủ tử chưa có.....chưa có trả tiền lương cho ta” nàng nhớ rất rõ trước đây hắn từng hứa sẽ trả lương cho nàng nếu như nàng chịu theo hầu hạ cho hắn.

“Chỉ thế thôi sao?” môi của hắn bây giờ đã dán tại trên mu bàn tay của nàng, nhẹ nhàng mà mút vào miệng vết thương.

Nàng khẽ chau mày, vội vàng nói “Còn có.....còn có chính là nô tỳ đã từng thề với chủ tử, vĩnh viễn trung thành, không làm trái ý, không ruồng bỏ người”

“Nguyên lai là người vì lời thề với ta” hắn cười nhạo một tiếng, răng nanh nhẹ nhàng mà cắn vào vết thương. Làm cho được thảo rắc trên miệng vết thương bị vỡ ra, một chút tơ máu theo đó mà cũng chảy ra ngoài.

“A đau” Quý tranh đau quá nhịn không được hô nhỏ một tiếng.

“Thật sự rất đau, nhưng là ta lại hi vọng người sẽ nhớ kỹ sự đau đớn này” Lãnh Mạc nói xong, lại cúi đầu xuống mút những tơ máu đỏ thẫm kia vào miệng.

Sớm biết như thế nàng đã không cứu hắn rồi. Quý tranh quát quát miệng, hắn cũng không nên bình tĩnh như thế mà hút máu của nàng chứ. Vết thương của nàng mấy ngày nay vừa mới khỏi được một chút, nay lại vì hắn mà trở lại như ban đầu sao.

“Kỳ thật cho dù lúc ấy người có bỏ ta đi, thì ta cũng không trách người. Bởi vì ta đã có ý định thả người đi, cho người cơ hội bảo toàn tính mạng, cho người ý định thay đổi thế ước. Nhưng cuối cùng người vẫn không đi”

“Ta.....ta.....” nàng kinh ngạc, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói thế nào.

“Cho nên nếu người đã quyết định như vậy, thì ta cũng không để cho người có cơ hội thay đổi ý định của mình” ngẩng đầu, tầm mắt của hắn chuyển từ bàn tay lên đến trên mặt của nàng. “Người đã là của ta, vì thế từ đây về sau người chỉ có thể cứu một mình ta thôi, tuyệt đối không cho phép người dùng tính mạng của mình mà đi cứu người khác”

Hắn cười nói với nàng, tiếng nói nhỏ nhẹ mà rõ ràng ý tứ, làm cho mặt nàng hiện tại cùng với những giọt máu kia không khác nhau chỗ nào.

Lời nói của hắn là có ý gì đây? Chỉ có thể cứu mình hắn mà không được cứu người khác sao? Quý tranh kinh ngạc nhìn về mặt cười yếu ớt của Lãnh Mạc, để suy đoán những ý tứ trong lời nói của hắn. Trên mu bàn tay, tơ máu không ngừng trào ra, “Đau!” nàng nhịn không được lại kêu lên.

Lãnh Mạc liếc mắt nhìn nàng, không nói gì, chính là vươn đầu lưỡi khẽ liếm những giọt máu chảy ra từ vết thương. Cảm giác trên tay cùng ngực cùng đau đớn hỗn tạp lại với nhau, Quý Tranh lấy hết dũng khí nói

“Chủ tử, người có thể buông tay của ta ra được không?” Nếu cứ để như vậy, nàng chỉ sợ là không chết vì đau mà chết vì bị hấn hút hết máu a.

“Tại sao chứ?” Hấn miễn cưỡng hỏi (PN: >.< lâu=“” lâu=“” thấy=“” mặc=“” ca=“” cũng=“” thừa=“” cơ=“” hội=“” quá=“” hà=“” :d=“”>

“Bởi vì.....chủ tử không phải rất ghét mùi máu sao?” nàng nhớ rằng từ trước đến nay hấn rất ghét có máu dính trên người hấn, còn nhớ rõ lúc trước sau khi giết hết một đám ma nhân do Phong Minh phái đến, hấn đã nhanh chóng tẩy trừ máu dơ trên cơ thể. Bởi vì hấn chịu không nổi mùi vị hôi tanh của máu.

“Đúng là như thế!” Lãnh Mạc khẽ gật đầu, “Bất quá máu của người lại không có mùi vị hôi tanh đó, mà ngược lại nó có một cỗ hương thơm rất đặc biệt” một hương thơm mang đến cho người ta cảm giác mê mẩn, giống như hấn vĩnh viễn ngồi đều thấy không đủ.

A? máu nàng có mùi thơm? Quý Tranh nháy mắt mấy cái “Nhưng là ta.....” đến tột cùng thì hấn muốn hút bao nhiêu máu của nàng mới đủ đây? Sắc mặt lại càng tái nhợt, nàng lại bắt đầu cảm thấy chóng mặt. (PN: haizzzzzzzz! triệu chứng do mất máu quá nhiều, Mạc ca lần này phá quá =.=!)

Cuối cùng, như là đã hấp đủ, môi của hấn ly khai khỏi tay của nàng. Cầm lấy băng gạc băng vết thương lại cho nàng. Hấn đối với nàng tựa hồ càng ngày càng quyến luyến.

Một nữ tử nhân loại, nhưng trên người lại mang nhiều bí ẩn. Mà ngay từ khi bắt đầu, hấn lại có cảm giác quyến luyến này với nàng. Tại sao lại có cảm giác này chứ?

Khi thấy nàng dùng cả tính mạng của mình để bảo vệ cho hấn, trong nháy mắt tim của hấn hội đầy lên một niềm vui sướng, ấm áp. Loại vui sướng này không thể diễn tả, không thể so sánh, nhưng là nó thật sự tồn tại trong lòng hấn. Đã bao lâu rồi hấn mới tìm được niềm vui này?

Cho dù thủ hạ cùng tất cả ma nhân đồng sinh mệnh ra sức bảo vệ bất chấp tất cả thì hấn cũng không có cái loại cảm giác này, duy chỉ có nàng hấn mới cảm thấy như thế.

Con người.....A! Theo như lời Phong Minh từng nói, thì không phải hấn rất ghét con người đấy sao? Lại còn để một nữ tử như nàng ở bên cạnh. Cho dù nàng giúp hấn phá giải phong ấn, nhưng nếu như muốn hấn vẫn có thể giết nàng cho xong việc rồi biến mất, hà tất gì phải mang theo nàng đi cùng hấn trở về Sóng cung.

“Mấy ngày nay ở đây là ai đã chăm sóc người?” Lãnh Mạc hỏi.

“Là Thủy Mị cô nương” Quý Tranh thở hắt ra một hơi, xem ra hôm nay nàng không được yên ổn rồi.

“Là Thủy Mị a.....” hấn lầm bầm, “Người trước kia ở hoàng cung có thật chỉ là một cung nữ bình thường?”

“Ân!” nếu như Loan mama không sai nàng đi quét dọn thì căn bản nàng đã không nhìn thấy cái mật thất đó rồi, cũng sẽ không gặp hấn để ra nông nổi như bây giờ. Nếu không gặp hấn nàng hấn có thể an phận ở trong hoàng cung, ngày ngày nhàn hạ làm những công việc quen thuộc, rồi lại vui đùa cùng những cung nữ khác.

“Như vậy.....” Lãnh Mạc mấp máy môi, “Trước kia người từng đề cập với ta về Á Sa Minh, nàng ta là ai, ta có quen biết sao? Sao ta lại không có chút ấn tượng nào khi nghe thấy cái tên này?”

“Nữ hoàng Á Sa Minh?” nàng kinh ngạc nói, vì sao hấn lại nói đến chuyện này?

“Ta nhớ người từng hỏi ta về người này, nghe khẩu khí của người thì dường như người cho là ta quen biết nàng ta”

“Đó là bởi vì nữ hoàng Á Sa Minh đã từng tham gia vào trận Nghịch Thiên Chi Chiến, hơn nữa căn cứ theo sách sử ghi lại thì nữ hoàng trên chiến trường cùng Kiếm Thần.....Ách chính là chủ tử người đây chạm mặt giao chiến với nhau.”

“Như vậy sau đó như thế nào” Nữ nhân? Hấn từng cùng nữ nhân giao chiến với nhau sao? Vì sao hấn lại không nhớ được những gì đã xảy ra khi đó chứ?

“Sau lại.....theo sách sử thì trong trận chiến đó, đất nước Gò Luân cũng tức là tiền thân của nước Mộc Chân ngày nay đã bị tiêu diệt, lúc đó công chúa Á Sa Minh không rõ tung tích, một thời gian bởi vì Kiếm Thần cũng đột ngột biến mất nên chiến tranh đã kết thúc. Sau đó công chúa lại đột nhiên xuất hiện cùng với đội quân còn sống sót của nước Gò Luân, thành lập vương quốc mới lấy tên là Mộc Chân, điều đó đồng nghĩa là công chúa đã trở thành nữ hoàng đời thứ nhất sáng lập giang sơn” Trong lịch sử, chuyện công chúa biến mất một thời gian đến nay vẫn còn là một bí mật, cho dù sử quan năm đó đã từng hỏi qua, nhưng nữ hoàng vẫn không nói gì.

“Mộc Chân? Cũng chính là tên của quốc gia hiện nay sao?” hần buông lỏng tay của nàng ra hỏi.

“Đúng! Nữ hoàng sau khi đăng cơ được một năm, chẳng biết tại sao hai mắt của người đã bị mù. Sau đó đem ngôi vị hoàng đế truyền lại cho đệ đệ của mình” nữ hoàng Á Sa Minh là một người cao quý, cuộc đời của nàng có chút thần bí, hầu hết tất cả mọi người ở nước Mộc Chân đều biết đến sự tích truyền kỳ của nàng.

“Mù mắt?” hần lẩm bẩm, ngực như có một trận co rút, trái tim như là có một tảng đá lớn đè lên, ép tới hần cơ hồ thở không nổi.

“Đúng vậy a, nghe nói.....nghe nói là chính nữ hoàng đã tự chọc mù hai mắt của mình. Nhưng đây chỉ là những lời đồn đại mà dân gian đã lưu truyền, và trong sách sử cũng không có ghi lại sự việc này” Quý Tranh lúng ta lúng túng nhìn Lãnh Mạc đột nhiên đứng lên. Trên mặt của hần xuất hiện một loại biểu tình mà trước giờ nàng chưa từng thấy. Có nôn nóng, không hề yên tĩnh, đau khổ, còn có.....một loại mà nàng không thể nào hình dung ra được.

Con người màu vàng hơi hơi nheo lại, Lãnh Mạc chau nổi lên hai hàng lông mày, cái tên Á Sa Minh này đối với hần thật xa lạ, nhưng là vừa nghe qua việc nàng mù hai mắt, thân thể hần.....cư nhiên lại sinh ra cảm giác. Một cảm giác đến cả hần cũng không nắm bắt được, đến tận cùng là vì đâu? Mà hần quan tâm đến chuyện Quý Tranh kể để làm gì?

“Chủ tử, người.....người làm sao vậy?” Quý Tranh thấy biểu tình của hần như thế vội hỏi.

“Ta.....”

“Người không sao chứ? Hay là đã sinh bệnh rồi?” theo trực giác nàng đưa tay hướng về phía trán của hần.

Động tác của nàng đột nhiên khiến cho hần thanh tỉnh, “Ta không sao!”, hần cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay của nàng khiến cho hần cảm thấy an tâm. Để trấn an nàng hần thản nhiên nói “Thời kỳ nghiệp chướng đã qua rồi, mà ta cũng không thấy khó chịu như trước đây nữa đâu”

“Phải không? Vậy là tốt rồi!” nàng không tự chủ mà thở phào nhẹ nhõm, nhưng rồi lập tức giật mình. Bắt đầu từ khi nào, nàng đối với hần sinh ra cảm giác này? Có chút gì đó đang thay đổi sao?

10. Chương 10

“Thủy Diễm.” Trong vườn hoa, Thủy Mị gọi muội muội đang muốn tránh mặt mình lại.

“Tỷ tỷ, gọi ta có việc?” Thủy Diễm ngẩng đầu lên nhìn tỷ tỷ của mình nói.

“Chủ Quân còn muốn tính ở trong này mấy hôm nữa, đợi cho nữ tử nhân loại kia thương thế tốt lên, sau đó sẽ quay lại Bất Sóng cung”

“Ta biết.”

“Vậy người lại có biết hay không, Chủ Quân rất coi trọng nữ tử nhân loại này.” Thủy Mị nhìn chằm chằm Thủy Diễm, cẩn thận quan sát từng biểu tình nhỏ nhất trên khuôn mặt của muội muội.

Hàm răng cắn chặt môi lại, trên đôi môi đỏ mọng cũng in rõ dấu răng “Ta biết, nữ tử nhân loại kia đối với Chủ Quân mà nói rất trọng yếu.” Nàng tại sao lại không biết chứ, theo hai trăm năm trước đã biết chuyện, cho dù năm tháng dài trôi qua, nhưng kết quả vẫn là giống nhau.

“Như vậy là tốt.” Thủy Mị gật gật đầu “Tỷ tỷ chỉ là muốn nhắc nhở ngươi, không cần tùy tiện có động cơ giết người, nếu là người giết nữ tử nhân loại này, chỉ sợ Chủ Quân cũng sẽ không tha cho ngươi” Hai người từ nhỏ đã là tỷ muội, nàng tự nhiên không hy vọng muội muội duy nhất của chính mình xảy ra chuyện gì.

“Tỷ tỷ, ta sẽ không giết nàng.” Thở dài một tiếng, Thủy Diễm chậm rãi nói.

“Ngươi cam đoan sao?” Nàng vẫn là không yên lòng.

“Dạ, ta cam đoan.” Thủy Diễm mở to mắt, gật gật đầu. Vận mệnh luôn thích trêu đùa con người, cho dù là một vị thần tôn quý như Chủ Quân cũng chạy không thoát được sự trêu đùa của vận mệnh, mà nàng. . . . Chỉ có ở một bên lặng yên nhìn, sau đó ghi tạc tâm ý này vào trong lòng.

“Kia.”

“Thủy Mị cô nương.” Cách đó không xa, một giọng nói gọi tên của nàng. Thủy Diễm cùng Thủy Mị đồng thời ngẩng đầu, hướng về chỗ thanh âm nhìn lại.

Một thân quần áo màu vàng nhạt, ở trong gió nhẹ nhàng tung bay. Quý Tranh từng bước chạy tới trong vườn hoa, đứng vững trước mặt hai người.

“Tỷ tỷ, ta có việc, ta đi trước.” Liếc mắt nhìn người trước mặt, Thủy Diễm lách sang một bên, bước nhanh tránh ra.

“Nàng. Có phải hay không chán ghét ta?” Quý Tranh gãi gãi đầu, lập tức có chút không thích ứng được. Nữ tử kia lạnh lùng, tựa hồ đối với nàng rõ ràng có loại tình cảm chán ghét

“Không phải chán ghét, chính là còn xa lạ thôi. Thủy Diễm tính tình xưa nay đã như vậy, người cũng đừng để ý đến muội muội ta làm gì.” Thủy Mị quẹo rũ cười nói. Khí sắc của nàng đã tốt hơn rất nhiều so với mấy ngày trước kia, xem ra mấy ngày nay điều dưỡng vẫn là có chút hữu hiệu.

“Hoàn hảo nàng không phải chán ghét ta.” Quý Tranh thề lưỡi. Dù sao không hiểu vì sao lại bị một người xa lạ chán ghét, vẫn là một cảm giác thật sự khó chịu.

“Chủ Quân đâu? Người không có cùng ở một chỗ với ngươi sao?” Thủy Mị mắt nhìn phía sau Quý Tranh hỏi.

“Vừa mới thấy, hẳn tựa hồ có chút không thoải mái, cho nên lại ly khai.” Nghĩ đến mới vừa rồi trải qua bị hấn hút máu, nàng trong lòng vẫn còn sợ hãi .

Không thoải mái? Thủy Mị cũng sờ một chút, lập tức khôi phục tự nhiên. Cho dù thân thể của Chủ Quân không khỏe, có Thủy Diễm ở một bên chăm sóc, tin tưởng cũng sẽ không có vấn đề gì “Vậy ngươi tới tìm ta là”

“Chính là tới tìm ngươi tâm sự mà thôi a.” Hoặc là có thể nói phải tìm hiểu thêm một chút tin tức, dù sao hiện tại nơi này hoàn toàn xa lạ với nàng

“Tán gẫu? Tán gẫu cái gì?” Thủy Mị nghiêng đầu hỏi.

“Tỷ như nơi này là chỗ nào, còn có. Ách, người cùng muội muội của ngươi đều là thủ hạ của chủ tử, như vậy các người đều là. Ma sao?” Càng nói đến mặt sau, thanh âm của Quý Tranh càng nhỏ.

Thủy Mị mấp má môi, lập tức nói: “Nơi này là tòa phủ đệ thuộc lãnh thổ vùng núi của nước Bạc Phách Đồ, phạm vi xung quanh vùng núi của nước Bạc Phách Đồ đều thuộc về vùng lãnh thổ của Kiếm Thần, mà Bất sống cung thì tại trên đỉnh núi. Về phần ta cùng Thủy Diễm đúng thật là Ma Nhân, ma nhân bên trong lãnh thổ vùng núi nước Bạc Phách Đồ, cũng đều là ma nhân trung thành với Quận Chủ.”

“Ngươi là nói. Chung quanh đây có thật nhiều Ma Nhân sao?” Quý Tranh bắt giác nuốt xuống một ngụm nước bọt.

“Liền giống như nhân loại các người muốn trồng trọt, muốn sinh sống, Ma Nhân cũng như thế.” Thủy Mị giải thích nói “Kỳ thật sự khác nhau giữa Ma Nhân cùng nhân loại, chính là động tác càng thêm nhanh nhẹn, hơn nữa từ khi ra đời đã có pháp thuật, còn nhân loại thì cần phải học mới có pháp thuật” pháp thuật của Ma Nhân mạnh yếu chủ yếu là tùy thuộc vào huyết thống .

“Nhưng là, Ma Nhân không phải thích ăn nhân loại sao?”

“Ăn thịt nhân loại? !” Thủy Mị bất giác bật cười “Theo ta biết, chỉ có số rất ít Ma Nhân mới có thể như thế, bởi vì một ít Ma Nhân cùng dã thú tạp giao, sở dĩ dẫn sinh ra thú nhân mới sẽ ăn thịt nhân loại. Mà đại đa số Ma Nhân, ăn đồ ăn cũng giống như của nhân loại. Bất quá lại nói lại, nhân loại không phải cũng ăn gà vịt, thịt bò sao? Đạo lý cùng Ma Nhân ăn thịt người tựa hồ cũng giống như vậy.”

“Nhưng. Nhưng nhân loại sẽ không phát động Nghịch Thiên chi chiến a!” Quý Tranh không khỏi giải thích “Năm đó bởi vì Ma Nhân công kích nhân loại, khiến cho cả nhân loại cơ hồ bị diệt sạch.”

“Đó là bởi vì ngay lúc đó nhân loại quá mức thích giết chóc. Vùng đất của ma nhân sinh sống vốn không được rộng lắm, ở trên đời này có năm vị thần cai quản năm lĩnh vực, nhóm ma nhân sẽ chọn cho mình một vị thần chính mình muốn nguyện ý trung thành, sau đó vị thần mà mình nguyện ý trung thành đó sẽ thay mặt chính mình tạo ra một cuộc sống tốt đẹp cho ma nhân. So với lãnh thổ rộng lớn của nhân loại, vùng đất của ma nhân sống quá nhỏ hẹp. Nhưng là nhân loại nhưng vẫn là sợ hãi lực lượng của ma nhân. Cứ dựa vào việc nhân loại không dám tự tiện xông vào vùng lãnh thổ của thần, nhưng là một khi có ma nhân không cẩn thận vào lãnh thổ của nhân loại, chắc chắn sẽ bị bắt và bị hành hạ vô cùng khổ sở là biết. Thuật sư trong nhân loại ca tụng chiến tích của mình, trong cuộc đời hắn đã giết bao nhiêu ma nhân ” Đối với ma mà nói, này không phải là không một loại tai nạn đâu. (Thuật sư: người dạy pháp thuật)

Thủy Mị dừng một chút, tiếp tục nói: “Cho nên lúc ban đầu Chủ Quân phát động Chiến thần, không có ma đứng ra phản đối, đó là một hồi giết chóc lớn, về phần là đúng hay sai, không có người biết, nhưng là ít nhất hai trăm năm sau chiến tranh, chiến tranh do nhân loại gây ra đã giảm đi rất nhiều. Bởi vì căn bản không có quốc gia nào có năng lực phát động một cuộc chiến tranh có quy mô lớn”

“Tại sao lại có thể so sánh như vậy, Nghịch Thiên chi chiến đương nhiên là sai !” Quý Tranh lớn tiếng nói. Nàng là nhân loại, ở quan niệm của nàng từ nhỏ đã được sự giáo dục của con người, trận chiến tranh kia là sai lầm.

Chính là, từ trong miệng đối phương nói về ma nhân, nhận thức của nàng so với trước kia có chút ít khác biệt mà thôi

“Phải không?” Thủy Mị thần nhiên nói “Người đã nói là sai, vậy thì cho là sai đi.”

Dù sao đây cũng là cuộc chiến của hơn hai trăm năm trước rồi, hiện tại có thể xảy ra Nghịch thiên chi chiến lần thứ hai hay không mới là quan trọng, nàng không biết. Những người khác cũng sẽ không biết, duy nhất có quyền hạ quyết định, chỉ có Chủ Quân—— danh là: Kiểm Thần.

“Ta sẽ không tha thứ cho người, Lãnh Mạc, ta sẽ không tha thứ cho người!” tiếng kêu buồn rầu, vang vọng ở tại toàn bộ trong rừng rậm.

Cô gái một thân chật vật, sợi tóc bay tứ tung, khô ráp rách nát, còn có một thanh kiếm nhuộm đỏ màu máu tươi.

Một công chúa từ trên chiến trường đào vong mà ra, nay lại sẽ còn lại bao nhiêu tôn nghiêm.

“Lãnh Mạc, người có nghe hay không, ta sẽ không tha thứ cho người, đến chết cũng sẽ không!” Nàng điên cuồng mà kêu to, kiếm trong tay không ngừng mà chém cuồng loạn cây cối chung quanh, hồn nhiên không có chú ý tới người phía sau đang đi tới.

“Người thật sự —— như thế hận ta sao?” thanh âm nhẹ nhàng, vốn là thần nhiên, lại giống như một mối lửa thiêu đốt lên cô gái.

Đột nhiên quay đầu, cô gái nhìn thiếu niên đứng ở trước mình vài thước có hơn “Đúng, ta hận người, bởi vì ta không biết người là Kiểm Thần, bởi vì ta tin người. Nhưng là. Người tại sao không cho ta tin

rốt cuộc đó không phải là người? Người có thể lừa gạt ta, nhưng lại không nên nói cho ta biết chân tướng. Nếu nói như vậy, ta nghĩ, cho dù ta chết trận ở trên sa trường, cũng sẽ là hạnh phúc.”

Chính là, hạnh phúc này cũng không có khả năng phủ xuống, bởi vì hắc ám đã muốn đi vào, đến mức như thể dồn dập.

“Như vậy, người muốn giết ta sao?” Thiếu niên nhẹ nhàng hỏi, trên hai lỗ tai rủ xuống ngân phát thủy tinh màu tím, ở trong gió phát ra tiếng vang thanh thúy .

“Đúng, ta muốn giết người!” ánh mắt cô gái đỏ ngầu, gươm trường kiếm trong tay lên, thẳng tắp đâm về phía thiếu niên

“Kia, sau khi giết ta rồi thì sao? Người sẽ như thế nào, sẽ cùng chết với ta sao?”

“Sẽ không, ta sẽ không cùng chết với người, muốn bồi, cũng sẽ cùng quốc dân của ta cùng chết. Ta sẽ dùng thanh kiếm này, đem toàn bộ Ma Nhân chạy về nơi của bọn họ, ta sẽ chấm dứt chiến tranh, dùng máu của người để tế điện nhân loại bị chết oan!”

Kiếm, gần, gần, chỉ kém một chút, là có thể đâm trúng trái tim của hắn rồi!

Thiếu nữ mắt càng phát ra đỏ ngầu lửa giận, mà thiếu niên vẫn đứng yên một chỗ không nhúc nhích.

Rốt cục, ở mũi kiếm sắp chạm vào ngực của thiếu niên, thì hắn vươn hai ngón tay ra kẹp lấy trường kiếm “Người thật sự như vậy hy vọng ta chết?” dường như trong đôi mắt hàn băng có một tia không dám tin.

“Bởi vì ở trong lòng của ta, Lãng Mạc ở cùng ta, bảo hộ ta sớm đã chết.” Lưu lại , chỉ là một tên nam nhân tên là Kiếm Thần mà thôi.

Kắc rắc!

Ngón tay vừa dùng lực, trường kiếm nhất thời bể vài đoạn.

Thân mình thiếu nữ bị một cỗ khí rất nặng đánh văng ra xa, hướng về một thân cây nặng nề mà ngã xuống

“Khụ!” từ trong miệng thiếu nữ học ra một ngụm máu tươi.

Hắn lạnh lùng liếc mắt một cái nhìn nàng quỳ rạp trên mặt đất “Người không có cơ hội giết ta, mà ta cũng đã nói..., cũng vĩnh viễn sẽ không thu hồi.”

Hắn sẽ bảo vệ nàng, cả đời chỉ bảo hộ một mình nàng.

Bi thương, cảm giác thật bi thương. Cỗ bi thương này, dĩ nhiên là như thế ngày càng sâu sắc, dày đặc đến làm cho người không biết phải làm sao.

Cái mũi quá cay cay, mà hốc mắt hảo ước ướt.

Đây là một loại cảm giác gì? Giống như người đang trong nháy mắt, tiến vào trong sự hắc ám vô cùng của kẻ nứt băng tuyết, xung quanh không có nửa điểm tiếng động, còn lại chính là vô tận buồn bã thảm thiết.

Không ai có thể hóa giải, bởi vì đây chính là định mệnh.

“Vì sao khóc, vì sao rơi lệ?” tiếng nói mảnh khảnh ở bên tai của nàng nhẹ nhàng mà vang lên.

Là ai? Là ai đang nói chuyện ? Thanh âm rất quen thuộc, rất quen thuộc a.

“Đây là nước mắt sao? Nguyên lai nước mắt dĩ nhiên là mặn như thế này.” Thanh âm kia tiếp tục nói.

Là ai? Đến tốt cùng là ai?

Có một cánh tay nhẹ nhàng mà vỗ về mi dưới đôi mắt của nàng. Bàn tay lạnh lẽo không có độ ấm, thấm vào da thịt nàng, dường như muốn cướp đoạt tất cả độ ấm của nàng .

“A!” Một tiếng thét kinh hãi, Quý Tranh đột nhiên mở hai tròng mắt ra.

Đập vào mi mắt, là khuôn mặt tuần tú thanh nhã, hai tròng mắt long lanh như nước, cánh mũi thẳng, trang sức thủy tinh màu tím hình thoi, phản chiếu dưới ánh trăng lộ ra màu bạc sáng rọi.

“Nằm mơ sao?” Môi nhẹ nhàng mở ra, Lãnh Mạc nhìn Quý Tranh nằm ở trên giường vẻ mặt chán kinh hãi. Trên trán trơn bóng là một tầng mồ hôi lạnh mỏng manh, xem ra bản thân nàng tựa hồ bị khá nhiều kinh hách.

“Đúng, là. Nằm mơ.” Nàng cúi đầu, rũ mắt xuống, không dám nhìn mặt của hắn. Người trong mộng cùng người hiện tại ngồi ở bên cạnh nàng là một người, nhưng là.

Trong đầu như thế nào đều không thể quên được khuôn mặt lạnh như băng kia, ở kiếm phong (trận gió kiếm) phía trước, lạnh như băng thấu vào trong xương.

“Là ác mộng sao? Chảy thiệt nhiều nước mắt.” Lãnh Mạc giơ tay lên, lau đi nước mắt chưa kịp khô trên khuôn mặt của Quý Tranh. Dĩ nhiên nước mắt đã không còn ẩm ướt như ban đầu, chỉ còn mang theo một tia dính dính trên má.

Đây là nước mắt của nhân loại sao? Mang một chút nóng nóng, như là biểu hiện của sự yếu ớt.

“Ân.” Nàng nhẹ gạt đầu, thân mình co lại, muốn tránh đi ngón tay của hắn, nhưng là phía sau chính là cột giường, căn bản không có chỗ trống để cho nàng tránh đi.

“Không được sợ ta, cũng không cho lảng tránh ta!” Lãnh Mạc túm lấy bả vai của Quý Tranh, bắt buộc nàng ngẩng đầu nhìn hắn.

“Chủ. Chủ tử.” Nàng bây giờ, cả người giống như chim sợ cành cong. Nhìn mặt của hắn, đều khiến nàng liên tưởng đến tình cảnh trong mộng. Hắn. Thật sự không biết nữ hoàng Á Sát Minh sao? Như vậy vì sao hai người trong mộng, hiểu nhau lại hận nhau?

Mộng, giống như một chiếc gương, hiện ra từng màn một.

Mà trong mộng, Á Sát Minh thật sự rất phần nộ, cái loại đau xót này, cái loại bất đắc dĩ này, dù đang tỉnh sau cơn mộng cũng vẫn còn lưu lại ở trong lòng của nàng.

Mắt của nàng kinh ngạc nhìn hắn, ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ, soi trên đất. Ở dưới ánh sáng của ánh trăng, nàng nhìn thấy lông mi của hắn, lông mày của hắn, mắt của hắn. Cư nhiên dung nhan cùng người trong mộng giống hệt nhau, nhưng lại không lạnh như băng giống như người trong mộng kia, sự lạnh băng đến thấu vào trong tận xương kia.

“Đang nhìn cái gì?” Mặt của hắn để sát vào nàng hỏi.

“Ánh mắt của người. Là màu vàng.” Thật lâu, nàng mới lẩm bẩm trả lời.

“Ân, là màu vàng.” Ngón tay của hắn xẹt qua mi dưới đôi mắt của mình. Có rất ít người hoặc là ma mới có con ngươi màu vàng này, hắn chưa bao giờ thấy qua những người có con ngươi màu vàng như hắn.

“Màu vàng. Ách, rất ít gặp.” Nàng ngừng một chút nói, ngón tay nắm chặt đệm chăn. Ông trời, bọn ta không biết hiện tại nói gì mới tốt.

“Đúng vậy a, rất ít gặp.” Hắn không dị nghị, gạt gạt đầu, hơi thở mát lạnh thổi lật phát lộn tóc bên tai của nàng.

“Kia.” Quý Tranh hàm răng cắn cắn môi dưới “Đã trễ thế này, làm sao người lại ở trong phòng của ta?” Xem ánh trăng ngoài cửa sổ, hắn là đã qua nửa canh ba rồi, hắn lại tại sao lại xuất hiện ở đây?

“Bởi vì rất khó đi vào giấc ngủ, bởi vì.” Hắn không có nói hết lời, chính là yên lặng nhìn nàng. Phải nói như thế nào? Nói hắn là bởi vì trong đầu không ngừng mà nghĩ đến nữ hoàng gọi là Á Sát Minh, cho nên vẫn không thể nghỉ tạm được sao?

Thật là khó hiểu, ngay bản thân hắn cũng không thể hiểu nổi, tại sao phải đi để ý một người của hoàng tộc, mà hắn căn bản cũng không có ấn tượng.

Hay là nói đoạn chỗ trống trong trí nhớ kia của hắn có Á Sát Minh tồn tại?

Mà trí nhớ, lại có ai có năng lực cướp đoạt đi trí nhớ thân là thần của hắn? Nhân loại, không có khả năng. Ma, không có pháp lực lớn như vậy. Như vậy —— chỉ còn lại có bốn thần trong năm vị thần mà thôi.

Nhưng là thần không có khả năng vô duyên vô cớ làm ra loại sự tình này, trừ phi.

Con người màu vàng chợt u tối, hần đem đầu ngón tay dính nước mắt của nàng đưa tới gần bên môi của mình “Nếu là ta không đến, chỉ sợ cũng không thể thấy được nước mắt của người.” Đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy nàng khóc.

Nước mắt trong suốt, phẳng phất như dòng suối trong vắt.

“Ta.” Quý Tranh ngập ngừng .

“Thật mặn.” Lãnh Mạc vươn đầu lưỡi, khẽ liếm lấy nước mắt trên ngón tay.

Mặt nàng đỏ lên “Nước mắt đương nhiên là mặn rồi, người chẳng lẽ chưa bao giờ khóc?” Nàng khịt khịt cái mũi nói.

“Khóc?” Về mặt của hần tựa tiểu phi tiểu “Ta đương nhiên không bao giờ khóc, khóc...chính là nước mắt rơi ra sao?”

A? Nàng ngẩn ra, “Người, người chưa từng khóc?”

“Chưa bao giờ.” Hần chậm rãi lắc lắc đầu.

“Làm sao có thể, cho dù là người kiên cường , cũng sẽ.”

“Quên rồi sao?” ngón tay của Lãnh Mạc điểm trúng đôi môi Quý Tranh “Ta không phải người, mà là thần, là Kiếm Thần, biệt danh —— Vị thần không có nước mắt.”

Không có nước mắt? Nàng không có mở miệng, chính là ngơ ngác nhìn hần.

“Vị thần không có nước mắt, cũng chính là vị thần cả đời cũng sẽ không có nước mắt, cho nên cho dù ta có khổ sở như thế nào, cũng sẽ không rơi lệ.” Bởi vì nếu là chảy nước mắt, đó chính là tự mình tìm đến cái chết.

Đây là thần sao? Kiếm Thần, một vị thần cả đời cũng sẽ không có nước mắt. Quý Tranh tâm tình phức tạp nghĩ. Trước kia, sự hiểu biết của nàng đối với hần, thường thường chính là từ những lời nói theo trong miệng của các lão nhân, hoặc là từ trên một cuốn sách lịch sử mà biết được.

Kiếm Thần, chính là một vị thần chỉ nghĩ đến giết chóc, hần tàn nhẫn, hần khát máu, hần giết người không vì một lý do gì. Càng sâu tới, hần là ác thần, là kẻ địch lớn nhất của nhân loại.

Nhưng là vì sao, nàng lại cảm thấy hần thật sự rất bi ai, bởi vì làm một người ngay cả khóc cũng không biết....thực là cỡ nào cô độc.

“Năm đó, người đột nhiên ở trong chiến tranh biến mất, là bởi vì người bị phong ấn sao?” Quý Tranh hỏi.

“Đúng vậy.” Nếu trí nhớ của hần không có sai lầm thì đúng là như vậy.

“Như vậy ——” tay nàng khẽ run lên “Người sẽ phát động cuộc chiến tranh lần hai sao?” Nếu đúng như thế..., như vậy nàng chính là tội nhân, bởi vì là nàng tự tay giải khai phong ấn cho hần.

Hần giơ tay lên, khẽ vuốt nhẹ gò má ửng rửng của nàng. Trong lòng cảm thấy thật kỳ quái, hần thế nhưng lại sẽ đối với nàng nói nhiều như thế. Chính là, ở cạnh nàng, có hơi thở của nàng tồn tại, hần tựa hồ liền sẽ không suy nghĩ miên man nữa, sẽ không nôn nóng bất an.

Nàng —— kỳ dị dường như vuốt lên sự táo bạo của hần .

“Không biết, có lẽ sẽ, có lẽ không.” Đối với việc này sẽ phụ thuộc vào tâm tình của hần mà định ra.

“Như vậy nói đúng là sẽ có khả năng lớn đúng không ?”

“Người đã nói quá nhiều.” Hần nâng cằm của nàng lên.

“Nhưng là.”

Lời còn lại chưa nói hết, bởi vì môi của hần đã dán tại trên đôi môi của nàng.

Thánh khiết hôn, đôi môi cùng đôi môi trong lúc đó, truyền lại cho nhau độ ấm.

Hắn đang làm gì? Hôn nàng sao? Quý Tranh trừng lớn hai tròng mắt, không dám tin việc đang diễn ra trước mắt.

Này, này, điều này sao có thể. Hắn làm sao có thể sẽ hôn nàng? Là đang nằm mơ sao? Là nàng vẫn còn ở trong mộng chưa có tỉnh sao? Nhưng là, nếu là nằm mơ ..., vì sao cảm giác hiện tại lại chân thực rõ ràng như vậy.

Hắn hôn nàng, nhắm mắt hôn, lông mi thật dài, che lại đôi ánh mắt màu trong suốt. Mà nàng, vẫn còn đang mở to ánh mắt, nhìn khuôn mặt phóng đại của hắn ở trong mắt của mình.

Rốt cục, sau một lát, có lẽ chính là trong nháy mắt ngắn ngủn, môi của hắn ly khai môi của nàng. (NN: hôn ít quá *đập bàn cái rầm* kiện tác giả không tả kĩ cho bà con :>)

Mười ngón tay thon dài, vẫn là chặt chẽ ôm lấy gương mặt của nàng.

Quý Tranh thở nhẹ ra một hơi, vẻ mặt đỏ hồng. Tâm tình không biết là vui sướng, là thẹn thùng, hay là sợ hãi. Nàng bây giờ, là nên khóc, hay là nên chất vấn hắn vì sao phải hôn nàng?

Môi mấp máy, nàng lại cái gì đều nói không ra miệng.

Lãnh Mạc mở hai tròng mắt, mâu quang bên trong hiện lên một tia thần sắc khác thường. Hắn hôn nàng, hôn một nữ tử nhân loại bình thường không có gì nổi bật. Hơn nữa hôn đến như vậy tự nhiên. Giống như nàng trời sinh ra để thuộc về hắn.

“Người nói thật sự nhiều lắm.” Mấp máy môi, tầm mắt của hắn như trước không có dời khỏi gương mặt của nàng.

Đúng vậy, hắn muốn nàng, muốn nữ tử nhân loại tên là Quý Tranh này.

Kiểm Thần, vị thần là kẻ thù lớn nhất của cả nhân loại, vị thần dậm chân một cái là có thể khiến cho mặt đất của Á Khắc Cát Cư chấn động, cư nhiên lại hôn nàng.

Chuyện này thật khó có thể tin được, lại thật sự đã xảy ra.

Chớ nói người khác không tin, ngay cả bản thân Quý Tranh cũng rất khó tin tưởng.

Uống xong bát được mà Thủy Mị bưng lên, Quý Tranh nhìn cảnh trí ngoài cửa sổ, đến nơi đây đã nhiều ngày như vậy, chưa bao giờ từng đặt chân ra bên ngoài, nói không buồn là gặt người .

“Thủy Mị cô nương, ta còn phải ở trong này bao lâu?” Nàng hỏi. Là lãnh Mạc đem nàng mang ra cung điện, đồng thời cũng quyết định vận mệnh của nàng. Chính là. Thật sự không cách nào nữa trở lại hoàng cung của nước Mộc Chân sao?

Vốn chỉ cần đến năm hai mươi lăm tuổi, nàng là có thể xuất cung lập gia đình, là có thể một lần nữa cùng cha mẹ đoàn tụ, hết thấy sẽ không giống với cuộc sống trước kia, nhưng là bây giờ.

“Hắn là tiếp qua một hai ngày nữa đi, chờ vết thương trên tay ngươi đã tốt hơn , Chủ Quân sẽ mang ngươi quay về Bất Sóng cung” Thủy Mị thu thập xong bát, cầm lấy băng gạc màu trắng, giúp Quý Tranh thay thuốc.

“Thương thế của ta đã tốt hơn, kỳ thật không đổi thuốc cũng không sao.” Miệng vết thương đã khép lại, còn lại chính là vết sẹo mờ đi mà thôi.

“Này làm sao có thể, chủ Quân sẽ trách ta hầu hạ không chu đáo.” Thủy Mị một bên gỡ băng gạc cũ ra, một bên nói.

Hầu hạ! Trời biết, nàng cũng chỉ là một tiểu cung nữ mà thôi, làm sao cần người khác hầu hạ “Nhưng là. Ta.”

Kẹt

Cửa gỗ bị nhẹ nhàng mà đẩy ra, thân ảnh cao to đi vào trong phòng.

“Chủ Quân!” Thủy Mị vừa nhìn thấy mặt, chạy nhanh hành lễ nói.

Lãnh Mạc liếc mắt nhìn bằng gạc chưa được đổi trên tay phải của Quý Tranh, thản nhiên nói: “Đem thuốc lưu lại, người lui ra đi.”

“Vâng” Thủy Mị khom người, bưng khay bát thối lui ra khỏi phòng.

Lầu các lẳng lẳng , chỉ còn lại một nam một nữ.

“Chủ. Chủ tử.” Quý Tranh hắng giọng kêu. Nhìn đến hấn, nàng lại không hiểu tại vì sao lại nghĩ đến nụ hôn đêm hôm qua.

Mặc dù là hôn, nhưng là nụ hôn của hấn lại làm cho nàng có cảm giác thánh khiết nói không nên lời, giống như kia không phải là đại biểu cho điều gì đó, mà là một loại tuyên thệ.

Giật giạt thân mình, nàng cầm lấy thuốc cùng bằng gạc ở một bên, tính chính mình đổi.

“Để ta.” Lãnh Mạc bước một bước dài tiến lên trước mặt nàng nói.

“Cái gì?” Tay như ngừng lại giữa không trung, nàng lẳng lẳng nhìn hấn, hoài nghi mình có nghe lầm hay không.

“Ta nói để ta” Hấn lập lại một lần, đồng thời cầm lấy thuốc mỡ ở một bên, nhẹ nhàng mà bôi ở trên vết thương của nàng.

Trên mặt không có một biểu tình, nhưng là động tác của hấn nhưng vẫn là hơi có vẻ mềm nhẹ.

“Chủ tử.” Nàng sợ hãi nhìn hấn, hoài nghi hấn không phải là đã uống lộn thuốc đó chứ.

“Ân?” Hấn không có ngừng đầu, chính là nhìn chăm chăm vết thương trên tay nàng.

“Chủ tử tới nơi này, là có sự tình gì muốn phân phó sao?” Mấy ngày nay, hấn luôn thành linh xuất hiện ở trước mặt của nàng.

“Chỉ là muốn lại đây thôi.” Lãnh Mạc thản nhiên nói.

“Nghe Thủy Mị cô nương nói, tiếp qua một hai ngày nữa, chúng ta sẽ trở về Bất sóng cung.” Quý Tranh tiếp tục hỏi. Nàng nhớ rõ thời điểm hấn mang nàng ra khỏi cung điện, liền từng có nói qua phải về Bất sóng cung.

Nơi đó là cung điện của Kiếm Thần, nghe các lão nhân miêu tả, nơi đó xanh vàng rực rỡ, đồng thời lại không có mang vẻ gì là thần bí. Nơi đó có tiếng nhạc du dương, có kỹ thuật nhảy múa điêu luyện, có bí mật mà nhân loại không thể tìm tòi nghiên cứu được.

“Chẳng lẽ người còn muốn lại tiếp tục ở lại nơi đơn sơ này sao?” Hấn ngừng đầu, liếc mắt nhìn nàng một cái.

“Không có không có.” Nàng lắc đầu liên tục. Bất quá, nơi này cũng không tính là đơn sơ đi, so với nơi ở của quý tộc nước Mộc Chân, nơi này đã muốn thực xa hoa. Quý Tranh ở trong lòng nhỏ nhỏ nói thầm, chỉ là không có mở miệng nói ra “Nô tỳ chỉ là muốn biết, sau khi đi Bất sóng cung, ta khi nào thì. Ách, có thể lại quay về nước Mộc Chân?” Đây mới là trọng điểm, dù ở sâu trong đáy lòng, nàng vẫn là khát vọng được trở lại cuộc sống trước kia ... một cuộc sống bình thường, an ổn.

Nàng tuy chỉ là một tiểu cung nữ không được coi trọng, nhưng lại tự tại.Tuy rằng mỗi ngày đều bị nghe mắng, nhưng lại sẽ không kinh hồn táng đảm.(hết hôn)

Máu quang lạnh lùng, hấn dừng lại động tác trong tay “Người muốn quay về nước Mộc Chân?” Thanh âm giống như dòng suối lạnh lẽo, có chút hàn ý.

“Dạ, đúng a!” Nàng lúng ta lúng túng gật gật đầu, vẫn còn chưa phát giác mình đã chọc giận tới đối phương.

“Trở về? Ha ha!” Lãnh Mạc bỗng dưng cười to vài tiếng, híp mắt nhìn chăm chăm người trước mặt “Ta có nói qua là người có thể trở về nước Mộc Chân sao?”

Nàng nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn, trong lòng đột nhiên dâng lên một trận hoảng hốt. Nụ cười như vậy, quá mức quý dị.

Rõ ràng cả người phát tán ra khí thể sắc bén làm cho người ta chùn bước, nhưng là xem ra nụ cười trên khuôn mặt tuần tú lại giống như một đứa nhỏ.

“Nhưng là, ta chỉ là một tiểu cung nữ, ở lại Bất Sóng cung cũng sẽ không làm được việc gì, chẳng thà ta. . . .”

Rắc! Thanh âm tiếng vỡ vụn rất nhỏ vang lên, khiến cho Quý Tranh mới nói được một nửa, liền không dám nói nữa.

Nguyên bản hộp thuốc mỡ bằng gỗ kia, bị hai bàn tay trắng nõn nà bóng loáng như tay của xử nữ bóp nát, bể bột phấn.

“Chủ. Chủ tử.” Nàng bất an nuốt xuống một ngụm nước miếng, hắn nhìn ánh mắt hoảng hốt của nàng.

“Người run rẩy tựa hồ rất lợi hại.” Lãnh Mạc cười cười, nhìn Quý Tranh nhẹ nhàng nói.

“Có, có sao?” Nhưng thật ra là có, bởi vì hiện tại, thanh âm của nàng đều là run rẩy

“Người mới vừa nói, người muốn chạy đi đâu? Ta nghe không được rõ ràng cho lắm, người có thể lặp lại lần nữa không?” Tay hắn vung lên cầm lấy băng gạc trên tay nàng, cười nói.

Ý cười giống như gió xuân ấm áp động lòng người, lại hồn nhiên giống như một tiểu hài tử. (NN: tả nụ cười mà cảm giác anh gian gian seo ý :-ss)

11. Chương 11

“Ta” Thanh âm bị đè nén, không thể thốt ra tiếng.

“Đúng rồi thuốc trên tay của người tốt lắm, ta sẽ giúp người băng bó lại!” Lãnh Mạc nói xong, một bên tay đã cầm lấy băng gạc, bắt đầu từng vòng một băng bó cho vết thương trên tay của Quý Tranh.

Hàm răng của nàng cắn chặt môi dưới, không dám nói thêm cái gì nữa. Khí thể của hắn dọa nàng sợ, sợ tới mức không biết làm sao.

Băng gạc màu trắng đã nhanh chóng quấn lấy cổ tay của Quý tranh, Lãnh Mạc lẳng lặng ngồi nhìn, tầm mắt giống như đang thưởng thức. “Băng rất tốt a!”, giống như đang phát hiện ra một bảo bối vô giá, hắn ôn nhu cười nói. Quý Tranh rất muốn rút tay về, nhưng là chỉ phí công vô ích.

“Người nói, ta nên làm thế nào để đối với người đây?” hắn hơi nghiêng đầu, như là nói với nàng, nhưng cũng giống như đang nói chuyện với chính mình.

Quý Tranh mang theo một tia sợ hãi, gương mặt nhìn hắn.

“A đúng rồi, như vậy có nghĩa là như thế nào?” như là nghĩ tới một cái đáp án làm vừa lòng người, Lãnh Mạc chậm rãi di chuyển ngón tay dời đến khuỷu tay phải của Quý Tranh. Tâm không khỏi sợ, nàng thật sự sợ hắn.

Ngón tay lạnh lẽo cầm lấy tay nàng, từng điểm từng điểm buộc chặt. Sau đó trong nháy mắt Quý Tranh đã bị một cổ đau nhức bao phủ cả người. Thanh âm của khớp xương bị lệch, trên trán đã tuôn ra một tầng mồ hôi lạnh.

“Đau!” hai hàng lông mày nhíu chặt, nàng đau đớn thở không ra hơi.

Hắn làm cái gì? Muốn đem tay của nàng bẻ gãy luôn sao? Dễ dàng mang thống khổ gia tăng trên người nàng. Nhân loại trong mắt thần, chẳng lẽ yếu ớt đến thế sao?

“Xem ra đây là một biện pháp tốt!” vẻ mặt thống khổ của nàng cũng không làm cho vẻ mặt tươi cười của hắc giảm bớt. “Người bây giờ, cho dù có muốn chạy hắc cũng không còn khí lực rồi”

Đau, đau quá! Nàng cả người lung lay sắp đổ, thần trí cũng bắt đầu mơ hồ, cả nét tươi cười trên mặt của hắc cũng mơ hồ không còn rõ nữa.

Thân ảnh cao to xoay người mở cửa, “Thủy Mị” Lãnh Mạc vẫn đứng ngoài cửa gọi thuộc hạ của mình.

“Có thuộc hạ”

“Không có sự đồng ý của ta, không được nổi xương cho nàng” Thứ mà hắc muốn có, xưa nay không bao giờ không chiếm được.

Quý Tranh nghĩ là mình sẽ bất tỉnh, nhưng là nàng vẫn không có ngất đi. Bất quá khi ngất đi thì ít nhất tạm thời không phải chịu đau đớn.

“Người chảy thật nhiều mồ hôi” Thủy Mị cất bước đi vào trong phòng, lấy khăn tay ra lau mồ hôi đang chảy từng dòng trên gương mặt nhợt nhạt của Quý Tranh.

Sợi tóc màu đen cũng nhuộm dẫm mồ hôi, Quý Tranh khó khăn mở mắt nhìn Thủy Mị đang đứng trước mặt “Tay.....tay phải của ta có phải hay không nên chặt đứt đi” toàn bộ cánh tay đều không thể nâng lên, đau đớn cứ từng đợt mà đánh ụp tới người nàng.

“Người không nên làm Chủ Quân tức giận” Thủy Mị đỡ Quý Tranh đến bên giường, để cho nàng nằm xuống. “Lời nói cuối cùng của Chủ Quân người cũng đã nghe thấy rồi đấy. Tuy rằng biết người rất đau, nhưng là.....nhưng là ta không thể giúp được gì”

“Ta.....ta biết” đầu nàng điểm nhẹ một cái, “Nhưng là ta chỉ muốn quay về nơi thuộc về mình, chẳng lẽ điều này cũng sai sao?”

“Đúng vậy có sai, ở đây không đến lượt chúng ta quyết định” Thủy Mị vừa nói vừa lấy chân đạp lên người cho Quý Tranh. “Người cứ nằm yên ở trên giường, để ta đi nấu ít thuốc giảm đau cho người”, tuy rằng Chủ Quân không cho nàng nổi xương, nhưng là cũng không có nói là không cho nàng tìm cách giảm đau. Nếu không mau chóng giúp nàng giảm đau, chỉ sợ sẽ sớm chết vì đau đớn.

“Cám ơn.....cám ơn người” nàng nói không rõ ràng, thần kinh cứ như không còn theo sự điều khiển của nàng nữa.

“Không sao đâu, nằm yên đó đi” nói xong Thủy Mị đứng lên hướng ngoài cửa đi ra. Đây là lần đầu tiên Chủ Quân nổi giận mà không cần tánh mạng của đối phương.

“Như thế nào, nơi này có đẹp không?” thiếu niên lôi kéo cô gái đến một vùng đất rất xinh đẹp. “Quốc gia này so với đất nước Gò Luân của người lớn gấp mấy lần. Chỉ cần người muốn, ta sẽ giúp người có được nó”

Trên mặt cô gái có một tầng lạnh lùng, lại có một quốc gia nữa bị hắc để ý đến, lại có nhiều người nữa cũng có số phận như nàng, trở thành vong quốc nô.

“Một vương quốc không có dân, thì ta cần nó để làm gì?” nàng bĩu môi, khinh thường nói.

Đôi mắt của thiếu niên trừng lên, hắc ta không vui nói “Đủ, ta đối với người đã nhân nhượng nhiều rồi”

“Nhân nhượng? Người xem việc này là nhân nhượng sao?” nàng cười khinh một tiếng, lập tức hung tợn nhìn hắc “Như vậy ta nói cho người biết, không đủ, không đủ, vĩnh viễn cũng không đủ”

“Người còn muốn như thế nào?” Thiếu niên tức giận, trên mặt biểu lộ một cỗ sát khí.

“Thả ta đi” rời xa hắc, một lần nữa cố gắng tập hợp cho đủ quân đội của nước Gò Luân. Nếu không nàng thực có lỗi với đất nước, với người dân, với phụ vương mẫu hậu, lại càng có lỗi với chính lương tâm của mình.

“Không thể nào!” trong miệng hắc phát ra ba chữ.

“Như vậy để cho ta giết người!” nàng trừng mắt nhìn hắn, nhưng muốn mang cả linh hồn của hắn vào nơi một nơi nào đó sâu nhất.

“Người.....” hắn hung hãn nắm bắt người của nàng, nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Hoặc là nói người muốn giết ta?” nàng nhướn mày nói thản nhiên.

“Ta sẽ không giết người, vĩnh viễn cũng không!” nếu như đây là lời của người khác, chỉ sợ có chết một nghìn lần một vạn lần cũng không đủ, nhưng đối với nàng lại dễ dàng tha thứ. Lùi bước tới gần nàng “Chẳng lẽ chúng ta không thể giống như trước kia sao? Cùng nhau ngắm sao, cùng nhau vui đùa, người hát còn ta thì múa kiếm” Thời gian trôi qua, vị trí của nàng trong lòng hắn cứ thế mà lớn dần. Tình cảm này hắn không thể nào quên được, cũng không dễ dàng buông tha. Chính là hắn muốn có được nàng. Vì nàng hắn đã nhượng bộ rất nhiều, nhưng là nàng vẫn không nhận ra tình cảm hắn dành cho nàng hay sao?

“Ta làm không được” cô gái chậm rãi lắc đầu, “Người biết không, ta ngay cả nằm mơ cũng muốn tìm cách làm thế nào để giết được người. Chỉ cần nhắm mắt lại trong đầu ta lại hiện lên hình ảnh đau khổ của người khi chết đi”

Thiếu niên không nói, kinh ngạc cùng sự đau đớn từ trái tim truyền ra đứng lặng nhìn nàng. Không biết qua bao lâu, hắn giơ lên thanh trường kiếm màu đỏ thẫm đeo bên hông lên “Người có biết thanh kiếm này không?”

“Là kiếm của người, người luôn mang theo bên mình” nàng nhớ lần đầu gặp mặt, nàng đã nhìn thấy thanh kiếm này rồi.

“Mạng thần không phải ai muốn giết liền có thể giết. Nhưng trong thiên hạ chỉ có thanh kiếm này mới phong ấn được ta” trường kiếm đỏ thẫm dưới ánh sáng thoáng hiện ra nhiều sắc quang, hắn lại tiếp tục nói “Chỉ là đây là kiếm của ta, cũng chỉ có ta mới có thể sử dụng, con người căn bản không có biện pháp nào dùng được nó. Nếu như người muốn đối phó ta, biện pháp duy nhất chính là thừa dịp thời điểm ta không chú ý cầm lấy kiếm này, đâm thẳng vào người ta để phong ấn”

“Người để cho ta.....phong ấn người sao?” nàng không dám tin nhìn hắn.

“Chỉ là cho người một cơ hội thôi” hắn lạnh lùng nói, ánh mắt lại đang quan sát phản ứng của nàng. “Như thế nào, người sẽ làm điều đó chứ?”

Làm sao? nàng sẽ làm điều này đối với hắn sao? Đột nhiên cô gái giật mình. Tâm tư xáo động, cũng là đã có đáp án.

Lại là mơ, đây là lần thứ mấy nàng mơ thấy giấc mơ này rồi. Trong mơ, Á Sa Minh đối với Kiếm Thần là oán hận cùng cảm xúc bất đắc dĩ, mà trong hiện thực nàng cũng sợ hãi thứ tình cảm này.

Cắn chặt răng, Quý Tranh cố gắng ngồi dậy, uống xong thuốc giảm đau do Thủy Mị nấu, cảm giác đau đớn trên cánh tay đã giảm đi rất nhiều. Chỉ là hình thù của cánh tay đã trở nên kỳ quái.

Kiếm Thần Lãnh Mạc, hắn thật sự muốn nàng ở lại đây sao? Bất chấp mọi biện pháp cũng chỉ để đạt được mục đích của hắn. Hắn cùng thiếu niên kia trong mơ quả nhiên là cùng một người, bởi vì bọn họ chỉ biết nghĩ cho mình, mà sẽ không bận tâm đến người khác. Đáng tiếc là nàng không thể tự nổi xương cho mình.

Mà Lãnh Mạc, người nàng gọi là chủ nhân sẽ không để cho bất cứ người nào giúp nàng nổi xương rồi. Vẫn là nói, nàng nên phủ phục cầu khẩn trước mặt hắn.

Nàng đích thực là rất sợ chết, mà cũng nhất gan không kém. Nàng không có tính cách cùng hào khí kiên cường như Á Sa Minh ở trong mơ, nhưng là nàng cũng không nghĩ cứ như thế mà dễ dàng giẫm lên tôn nghiêm của chính mình.

Còn muốn tiếp tục đợi ở chỗ này sao?

Ngoài cửa sổ, trời đã sắp sáng. Tấm màn bên trong, đã thấm thấu những tia sáng của rạng đông.

Đi! Đi! Thừa dịp này mà nhanh chóng đào tẩu a! Trong đầu một giọng nói không ngừng vang lên.

“Trốn? Phải trốn ở đâu đây?” Quý Tranh một tay bưng lấy đầu mình, tự nhủ hỏi.

Chạy khỏi nơi này, làm sao có thể. Hắn đáng sợ như vậy, một người bình thường làm sao ứng phó được.

“Ta biết, ta biết. Nhưng mà ta có thể thoát được sao?”

Nhất định có thể, nhân lúc này nên rời đi thôi, rời xa Kiếm Thần người có thể thấy trời cao biển rộng. Hoặc là nói người tự nguyện muốn ở lại đây?

“Đương nhiên không phải, điều này làm sao có thể!” âm lượng của nàng bắt giác phóng đại.

Trong phòng chỉ có mỗi thanh âm của chính mình. Sau một hồi lâu, Quý Tranh tựa người vào vách tường, trong đôi mắt hiện lên ý định quyết tâm.

Phải trốn, gót sen (gót chân) đạp trên nền gạch lạnh mà chạy, thậm chí ngay cả hài cũng không kịp mang vào.

Quay đầu nhìn cách đó không xa, đó là một cảnh núi rừng hùng vĩ, nàng nghe Thủy Mị nói qua, nơi này cũng là lãnh thổ của hắn, như vậy nàng nên làm sao mới có thể thoát ra khỏi nơi này chứ?

Quên đi, lúc này cách duy nhất chỉ có thể đi tới đâu thì hay tới đó, tóm lại phải đi xa chỗ này càng xa càng tốt.

Chẳng lẽ nàng đã sai lầm rồi sao? Nàng căn bản không nên đi vào mật thất, càng không nên giải trừ phong ấn cho hắn.

Nhưng là.....nhưng là.....

Cho dù cước bộ đang không ngừng chạy trốn, nhưng là trong đầu vẫn hiện lên dung nhan cùng cặp con ngươi màu vàng kia.

Một vị thần như vậy, có từng trôi qua thời điểm gặp nạn, có từng thống khổ, có từng bị tổn thương không?

“A!” Quý Tranh vấp phải một cục đá to ở giữa đường ngã nhào xuống, vết thương trên tay phải lại bắt đầu đau, đau đến cơ hồ chảy cả nước mắt.

“Ha, ha! Xem ta đã phát hiện ra cái gì này?” một giọng nói từ trong rừng cây truyền ra. Ngay sau đó, một người mặc da thú, lỗ tai thì dài. Đây đích thực chính là ma nhân, mà giờ phút này lại còn đứng trước mặt Quý Tranh.

“Là con người, là con người này” theo sát là bốn năm ma nhân khác.

“Wow! sao lại có con người xuất hiện ở nơi này? Thật sự khó tin nha. Các huynh đệ, các người nói xem chúng ta ở nơi này bao lâu rồi mà vẫn không phát hiện ra con người?”

“Hơn một trăm năm rồi” có tiếng ồn ào nói. “Nghe nói cung điện của Kiếm Thần đại nhân cách đây không xa, nếu như chúng ta giết con người, Kiếm Thần đại nhân nhất định sẽ rất vui”

Ngay cả ma nhân cũng biết, Kiếm Thần trong ngũ thần chi nhất, ghét nhất là con người.

“Không tệ, không tệ, giết chết con người cũng tốt lắm” Ma nhân cầm đầu cười kêu lên, cúi người xuống nhìn vẻ mặt kinh hoàng của Quý Tranh, “Là phụ nữ à?”

Bọn họ_____thật sự muốn giết nàng sao? Bỗng dưng, cả người nổi lên một tầng mồ hôi lạnh. Nàng chỉ lo chạy trốn mà quên mất trong khu rừng này là lãnh thổ của Lãnh Mạc tất nhiên có rất nhiều ma nhân.

Làm sao bây giờ?.....nếu như muốn đánh mà nói nàng căn bản nửa chiêu thức cũng không biết. Hoàn toàn không phải đối thủ của bọn họ, huống chi, ma nhân còn có pháp thuật.

“Xem nào! xem nàng ta sợ chưa kia!” có vài ma nhân cười hì hì nói, như là đang thưởng thức thân mình đang run rẩy của nàng.

“Con người xưa nay luôn chống đối ma nhân chúng ta. Chúng ta cũng không nhất thiết đối tốt với bọn họ”

“Đúng, đúng, nên như vậy. Huống chi con người vốn dễ tiện, là loại sinh vật nhát gan”

“Bất quá, nghe nói nữ tử thì là hương vị hưởng thụ của con người. Không bằng chúng ta.....” âm điệu tục tĩu the thé vang lên. Cho dù có nghĩ nàng cũng chưa từng nghĩ qua sẽ ra nông nổi này a.

Không muốn, nàng không muốn. Đồng tử đột nhiên trừng to, Quý Tranh méo mó đứng lên, rồi đột nhiên chạy ngược hướng ban đầu định đi.

“Ha ha ha, xem nàng chạy kìa” cả nhóm ma nhân reo ầm lên.

“Thật sự là chưa từng thấy qua người nào ngu xuẩn như vậy, nàng cho rằng nàng có thể chạy trốn khỏi đây sao?” ma nhân cầm đầu vung tay lên, lập tức một bức tường vô hình đã dựng trước mặt của Quý Tranh, khiến cho nàng tiến thoái lưỡng nan.

“Các người.....các người muốn làm gì?” trong mắt đầy vẻ hoảng sợ, nàng sợ tới mức phát run.

“Chỉ là muốn hảo hảo hưởng thụ hương vị của nữ tử nhân loại thôi” Vài tên ma nhân bao vây quanh nàng, sau đó không biết là ai đã bắt được tay nàng, tiếp đó lại có tên khác xông vào xé y phục của nàng.

Nàng không muốn như vậy, không muốn a! Hoảng sợ ngày càng tăng lên. Nếu như là nữ hoàng A Sá Minh mà nói hẳn là sẽ phản kháng đến cuối cùng. Mà nàng lại không thể giống như nữ hoàng, mà bây giờ nàng chỉ có thể bảo vệ tôn nghiêm của mình, cách suy nhất chỉ có.....

Đôi mắt khép lại, nàng dùng sức cắn đầu lưỡi. Máu cứ thế từ khoe miệng tràn ra. Những thứ khác nàng không có thừa, chỉ còn mỗi tôn nghiêm ít ỏi này, chỉ có chết mới là phương thức tốt nhất hiện nay.

“Nàng.....nàng cắn lưỡi rồi!” một tên ma nhân phát hiện ra tình huống như vậy, hiển nhiên có chút kinh ngạc.

Tơ máu theo khoe miệng của nàng rơi xuống lưu lại trên quần lụa mỏng, trên những viên đá vụn. Đá vụn màu trắng xám, chứa đựng màu máu đỏ sẫm, có một thứ quỷ dị nói không nên lời.

“Không quan hệ, tiếp tục!” tên ma nhân cầm đầu không thèm để ý đến tình trạng của nàng nói.

Đau đớn cùng tử nhục bao lấy Quý Tranh. Tiếp tục, bọn họ còn muốn tiếp tục sao? Vẫn là nói do nàng phá giải phong ấn cho Kiếm Thần, nên bây giờ ông trời mới bắt nàng trả giá thật nhiều. Chết đi, còn lại chẳng qua chỉ là một cỗ thi thể hôi mà thôi. Quý Tranh gần như tuyệt vọng nhắm đôi mắt lại, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng kêu rên của bọn ma nhân. Sau đó cơ thể dường như rơi đi, rơi vào một vòng tay rộng lớn của ai đó.

“Người không sao chứ?” thanh âm ấm áp dễ chịu như gió xuân đang hỏi nàng.

Nàng mở mắt ra, nhìn gương mặt mờ nhạt kia “Người.....người là.....?” nàng muốn nói chuyện nhưng là máu ở đầu lưỡi vẫn chảy, nên không cách nào đem lời nói nói xong cả. Thanh âm phát ra so với tiếng vệt kêu còn khó nghe hơn.

“Người lúc này không thích hợp để nói chuyện, đầu tiên ta phải mang người rời khỏi đây thôi!” đối phương nói xong, trong miệng lăm lăm cậu gì đó. Một luồng ánh sáng bao quanh hai người, ở bên trong ánh sáng, Quý Tranh ngửi thấy được một mùi thơm nhàn nhạt từ trên người đối phương tản ra. Hương khí hảo đậm nhã, ôn nhu thoải mái. Nàng an toàn rồi, bởi vì gặp được nam tử kỳ diệu (PN: =.=!! gần cuối rồi còn chàng nào xuất hiện nữa a?)

Một cung điện xa hoa, lộng lẫy.

Quý Tranh kinh ngạc nhìn xung quanh, trong đáy mắt nổi lên nghi hoặc. Nàng cũng biết đối phương đã dùng pháp thuật để mang nàng thoát khỏi nơi đó, nhưng còn nơi này là ở đâu a?

So với hoàng cung nước Mộc Chân, nơi này hoa lệ hơn nhiều, viên đại thủy Dạ Minh Châu khảm trên cây cột tỏa ra ánh sáng lấp lánh nhưng lạnh.

Như là đoán được nghi ngờ của nàng, nam tử cười mở miệng nói “Đây là Thiên Lê cung của ta, người ở nơi này xác thực rất an toàn!”

Nói xong hắn quay đầu lại, đối với thị nữ bên cạnh phân phó “Đi lấy cao băng dung ra đây”

Thị nữ lĩnh mệnh, chỉ chốc lát một hộp thuốc dán trong suốt tản ra mùi thơm thanh nhã xuất hiện trong tay nam tử.

“Mở miệng ra! người bây giờ phải nhanh đắp thuốc thì đầu lưỡi mới nhanh cầm máu được”

“A!.....” Nàng nhin đau há hốc miệng ra, sau đó cảm giác trên đầu lưỡi thật mát lạnh, đau đớn cũng giảm đi phần nào.

Nam tử bôi thuốc xong, nhân tiện nói “Thật may là vết thương của ngươi không nặng lắm, chỉ cần tịnh dưỡng vài ngày sẽ nhanh chóng khôi phục thôi”

Quý Tranh hướng hấn gật đầu, tỏ vẻ biết ơn.

“Đưa tay phải của ngươi cho ta xem chút, hình như là gãy xương rồi!” nam tử tiếp tục nói (PN: =.=!!!! đây chính là do Mạc ca ban không đẩy :(, không thì Quý Tranh tỷ đã lành từ lâu rồi)

Vừa rồi bị bọn ma nhân xé y phục, tay áo của tay phải đã sơ rách toạc, để lộ ra khuỷu tay sưng đỏ, có thể thấy được cả chỗ xương gãy.

Nam tử vươn hai tay, lúc nâng lên lúc đưa xuống rồi đột nhiên ấn mạnh chỗ khớp xương bị gãy trên tay phải.

AAAAA

Một trận đau nhức làm Quý Tranh thiếu chút nữa đã hôn mê.

“Tốt lắm, xong rồi!” Nam tử nói xong, lấy băng gạc trong hộp thuốc ra, băng bó lại cho Quý Tranh. “Cánh tay của ngươi là do bọn ma nhân kia gây ra, hay là do Lãnh Mạc làm ngươi bị thương?”

Lãnh Mạc!

Hai chữ thành linh thoát ra, khiến cho nàng cả người chấn động, mở to hai mắt nhìn nam tử trước mắt.

“Ngươi.....ngô.....” nàng rất muốn hỏi, nhưng là do vết thương trên đầu lưỡi nên hỏi cũng không rõ ràng.

“Ngươi là muốn hỏi vì sao ta biết Lãnh Mạc đúng không?” đoán được Quý Tranh muốn hỏi gì, nam tử nhợt nhạt cười.

Đúng, chính là ý này! Quý Tranh gật mạnh đầu.

“Rất đơn giản, bởi vì ta cũng là thần!”

Hắn thường xuyên mang theo thanh chu sắc trường kiếm, và đó cũng là thứ duy nhất trên đời này có thể phong ấn được hắn.

Cô gái nuốt một ngụm nước bọt, nhìn thiếu niên kia đang chớp mắt. Bây giờ là thời cơ tốt nhất rồi, nếu bỏ lỡ cơ hội này chỉ sợ vĩnh viễn cũng không còn cơ hội nào nữa.

Mà nàng hiện tại chính là đánh cắp thanh trường kiếm kia đâm vào cơ thể của hắn. Gót sen nhẹ nhàng di động, quần lụa trắng phảng phất xuất hiện tới gần chỗ thiếu niên, cơ hồ đã có thể chạm được vào chuôi kiếm rồi.

Đau! đau quá. Thật là nóng như lửa đốt, lòng bàn tay trắng nõn của cô gái bị phỏng. Nàng nhắm mắt nhú mày, hàm răng cắn chặt môi dưới. Đây là kiếm của Kiếm Thần con người làm sao có thể đụng vào.

Nhưng là.....ý niệm muốn giết hắn vẫn mãnh liệt, cho dù bàn tay này có bị phế đi, nàng cũng muốn lấy mạng của hắn.

Rắc!

Cổ gái giơ thanh kiếm lên, một tiếng động nhỏ đã làm cho thiếu niên khẽ mở mắt. Kiếm của hắn chưa từng có người nào dám can đảm cầm, mà nàng chính là người đầu tiên có lá gan này.

“Đúng vậy a, rất đau” nàng cố gắng cười tươi, nhưng lòng bàn tay giống như đang cầm cục than đang cháy, nóng chết người a.

Bất quá nàng không thể lùi bước, chỉ cần tiến tới gần chút nữa là có thể đâm kiếm vào ngực, phong ấn hấn.

Một người nàng cần phải giết, một người nàng yêu sâu đậm.

“Thiên địa vì cương, thần vì niệm, không vì tắc, thân vị chi.....” hơi thở mùi đàn hương từ miệng khẽ mở, nàng lầm bầm nhớ kỹ thần chú phong ấn, và kiếm trong tay nàng nhanh chóng hướng ngực thiếu niên đâm thẳng vào.

Hai ngón tay thiếu niên gắt gao kẹp lấy mũi kiếm trước ngực.

“Buông tay, ngươi không thể phong ấn ta!” đây là sự thật, kiếm đã bị khống chế, căn bản là không thể nhích thêm một phân nào nữa.

“Không!” cô gái sắc mặt trắng bệch, trên trán mồ hôi đã bắt đầu chảy xuống.

“Buông tay ra, nếu không tay của ngươi sẽ bị phế”

“Phế thì phế, ta không màng” thanh âm gào thét, giống như đang phát tiết những oán hận trong lòng.

Oán nhiều lắm, giận không nói nổi.

Thiếu niên thu hồi trường kiếm, ngồi xổm xuống, liếc nhìn bàn tay của nàng đã bị phỏng, trong mắt hiện lên chút chua xót cùng đau đớn. Đó là tình cảm mà hấn chưa nhận ra, mà hấn cũng chưa từng nghĩ về loại tình cảm này.

“Ngươi không màng sao? Nhưng là.....ta để ý đến!”

Than nhẹ, thần nhiên phiêu tán trên toàn bộ đại điện.

Một tiếng loảng xoảng, chén thuốc rơi vãi trên mặt đất. Thủy Mị khiếp sợ khi không nhìn thấy người trong phòng.

Nàng không tìm thấy Quý Tranh! Trời ạ! Đây tội cùng là có chuyện gì xảy ra? Nàng ta bị thương như vậy có thể đi đâu cơ chứ?

“Thủy Diễm, ngươi có nhìn thấy Quý Tranh cô nương ở đâu không?” chạy nhanh tìm được muối muối của mình, Thủy Mị hỏi.

“Như thế nào, không thấy cô ta à?” Thủy Diễm nâng đuôi lông mày lên, biểu tình như là không thèm để ý đến.

“Đúng vậy, không tìm thấy cô nương ấy!” so với sự bình tĩnh của Thủy Diễm, Thủy Mị gấp gáp, sốt ruột như kiến đang bò trên chảo nóng. Dù sao Chủ Quân đã ra lệnh cho nàng phải hảo hảo chiếu cố, chăm sóc cho Quý Tranh, hiện tại người không thấy đâu, trách nhiệm dĩ nhiên sẽ thuộc về nàng.

“Chỉ là một con người, có gì phải lo lắng nhiều” Thủy Diễm khoát tay, ánh mắt bình tĩnh hiện lên một tia mỉm cười. Thật tốt quá, nữ nhân kia tự động biến mất, chỉ cần.....chỉ cần nàng ta không ở bên cạnh Chủ Quân thìthì Chủ Quân sẽ trở lại là một Nghịch Thiên Chi Chiến trước kia trong lòng nàng.

Xem ra trên khuôn mặt thanh tú, uyển nhã vĩnh viễn cũng không có khả năng xuất hiện vẻ thống khổ.

Nàng yêu Chủ Quân, trung thành với Chủ Quân, cho nên không cần biết Chủ Quân có yêu nàng hay không. Nhưng là.....nàng cũng không cho phép bất luận kẻ nào làm tổn thương Chủ Quân, cho dù người đó có là nữ nhân mà Chủ Quân yêu nhất.

12. Chương 12

“Ta sao có thể không lo lắng a, nếu là Chủ Quân biết Quý Tranh cô nương biến mất, chỉ sợ cái mạng nhỏ này của ta cũng không giữ được.” Thủy Mị tức giận nói.

Nàng không phải là người mù, tự nhiên nhìn ra được địa vị của Quý Tranh ở trong lòng Chủ Quân. Nếu là thật sự là không trọng yếu..., Chủ Quân tội gì bỏ gậy một cánh tay của đối phương, chỉ vì để có thể làm cho nàng tiếp tục lưu lại.

“A.” Thủy Diễm cười duyên một tiếng, bắt quá tiếng cười cũng là lạnh lùng “Ta đã biết, tỷ tỷ đến hỏi ta chỉ là muốn biết ta có hay không đã xuống tay đối với nữ nhân kia a!”

Này. . . . Thủy Mị trong lòng căng thẳng. Bản ý của nàng quả thật như thế, nhưng là Thủy Diễm lại trực tiếp nói thẳng ra như thế, làm cho nàng có một chút khó xử “Ta chỉ phải”

“Không có, ta nói rồi, ta sẽ không động đến nữ nhân kia.” Thủy Diễm cắt đứt lời nói của Thủy Mị. Muốn diệt khẩu, nàng từ lúc đầu tiên nhìn thấy Quý Tranh liền diệt trừ, cũng không tội gì phải đợi đến ngày hôm nay.

“Không có thì tốt.” Thủy Mị gật đầu. Ở chung nhiều năm, nàng tự nhiên biết muội muội của mình từ trước đến nay khinh thường nhất là làm kẻ tiểu nhân.

“Tỷ tỷ giờ tính như thế nào, báo cáo cho Chủ Quân sao?” Thủy Diễm hỏi.

Mà Thủy Mị có chút do dự, lo lắng nghĩ là phải nên nói như thế nào, hay là trước tranh thủ thời gian, nhìn xem có thể hay không tìm được Quý Tranh.

“Chuyện gì cần báo cáo với ta?” thanh âm thanh âm của Lãnh Mạc vang lên ở phía sau hai người.

“Chủ Quân!” Thủy Mị, Thủy Diễm đồng loạt quay đầu, nhanh quỳ gối làm đại lễ nói.

“Là chuyện gì?” Không để cho các nàng đứng dậy, Lãnh Mạc hỏi.

“Dạ” Thủy Mị dừng một chút, vẫn là nói lời nói thật “Là thuộc hạ phát hiện không thấy Quý Tranh cô nương .”

“Không thấy?” thanh âm tức giận của Lãnh Mạc, làm cho người ta có một cảm giác áp lực thật lớn.

Trong lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi, Thủy Mị kiên trì tiếp tục nói: “Dạ, không thấy. Thuộc hạ đã tìm khắp trong và ngoài trạch, nhưng là không có tìm được.”

“Phải không?” con người lạnh lùng của Lãnh Mạc nhìn chăm chăm hai người đang phủ phục ở trước mặt hắn “Ta giao cho người trông coi nàng, người bây giờ lại nói nàng biến mất sao?”

“Thuộc hạ. . . . Thuộc hạ. . . .” Trong khoảng thời gian ngắn, dù là Thủy Mị cũng không biết nên trả lời như thế nào. Chung quanh phòng ở đều hiện đầy kết giới, trừ bỏ Chủ Quân ra, những người khác nếu là đi ra khỏi phòng ở, nàng tất nhiên sẽ cảm nhận được.

Nhưng là lần này, nàng lại một chút cảm nhận đều không có, nếu không có cả ngày tìm ở xung quanh phòng ở, xác định Quý Tranh thật sự đã ly khai, nàng quả thực sẽ nghĩ đến Quý Tranh căn bản vẫn là đang ở trong phòng.

“Nói!” một chân của hắn hung hăng đạp lên trên lưng nàng, ánh mắt màu vàng tản ra khí thế sắc bén.

Thủy Mị mặt mày nhăn nhó, đau đớn kịch liệt, thật ra khiến đầu của nàng có hơi thanh tỉnh một chút ít “Có lẽ Quý Tranh tiểu thư chính là thấy ở trong phòng buồn, cho nên mới đi dạo ở đâu đó.” Lời tuy như thế, nhưng là ngay cả chính nàng đều cảm thấy giải thích này thật sự không ổn.

“Người cho rằng có khả năng đó sao?” Lãnh Mạc mấp máy môi.

“Ta. . . .” Nàng đương nhiên biết không có khả năng đó.

“Chủ Quân tính như thế nào?”

Hắn không có nói chuyện, chính là đưa tay phải ra, chấp hai ngón trỏ và ngón giữa lại. Trong miệng bắt đầu mặc niệm lên câu thần chú. Thủy Mị biết, đó là Chủ Quân chuẩn bị sử dụng pháp thuật để cảm thụ hơi thở cuối cùng Quý Tranh lưu lại tại trong phòng, sau đó để tìm kiếm.

Phút chốc, một trận cuồng phong bao trùm thân mình của Lãnh Mạc, sau đó ở bên trong cuồng phong, thân ảnh của Lãnh Mạc càng lúc càng mờ nhạt.

Thủy Mị, Thủy Diễm cũng nhanh niệm câu thần chú, đuổi kịp thân ảnh của chủ nhân.

Thoáng chốc trong lúc đó, trong phòng đã là không còn một bóng người.

Bên ngoài tòa nhà đổ nát, vài tên Ma Nhân sâu kín tĩnh dấy, từ dưới đất bò dậy.

“Thật là, vừa rồi đến tột cùng là ai a, cư nhiên làm hại chúng ta chặt vật như vậy.” một tên Ma Nhân Trong đó reo lên. Vốn muốn bắt nữ tử nhân loại để hưởng thụ, lại không nghĩ đụng phải loại chuyện này, nghĩ đến cũng thật là không hay ho.

“Đúng vậy, thật sự là đáng giận. Ở trong này lại vẫn sẽ có tên gia hỏa như vậy tồn tại.”

“Không bằng chúng ta điều tra thêm, hẳn rốt cuộc là ai!”

Trong khoảng thời gian ngắn, nghị luận rất nhiều.

“Câm miệng!” Ma Nhân cầm đầu rốt cục hô lên tiếng. Đối phương nếu có thể trong vòng một chiêu đem vài tên bọn hắn toàn bộ hạ gục, có thể nghĩ ma lực này thật sự lớn mạnh. Nhân vật như vậy, bọn họ như thế nào có thể cứng đối cứng “Về sau đừng nhắc tới việc này nữa.”

“Phải” một bang Ma Nhân lên tiếng ứng lời.

Mới tính rồi đi nơi đây, một trận gió đột nhiên thổi quét mà đến. Trong gió xen lẫn ba thân ảnh.

“Kiếm Thần đại nhân!” cả một bang Ma Nhân nhất tề quỳ xuống.

Tại đây bên trong lãnh thổ vùng núi này, bọn họ tự nhiên vẫn là biết diện mạo chủ nhân của mình .

Lãnh Mạc lạnh lùng quét mắt nhìn vài tên Ma Nhân liếc mắt một cái, ánh mắt nhìn về mảnh nhỏ quần áo bị xé nát, cùng vết máu loang lổ phía trên mảnh đá vỡ vụn kia.

“Các người —— gặp nàng sao?” tiếng nói lạnh như hàn băng, nghe làm cho người ta một trận hốt hoảng.

“Nàng?” Vài tên Ma Nhân đều là sửng sốt.

“Một nữ tử nhân loại, cánh tay phải bị gãy xương.” Thủy Mị tiến tới một bước nói.

“Dạ, dạ, là có gặp.” nhóm Ma Nhân kinh sợ gật đầu “Chúng ta vốn tính đem nữ tử này hiến cho Chủ Quân, lại không nghĩ rằng. . . .”

“Các người lại muốn giết nàng?” Thanh âm càng lạnh hơn, giống như hằm băng làm cho người ta phát run.

Bọn họ. Sẽ không phải là đã làm sai cái gì rồi chứ. Nhưng là Ma Nhân đối với nhân loại, từ trước đến nay là như thế a.

“Kiếm, Kiếm Thần đại nhân.”

Con người màu vàng chậm rãi nhắm lại, trong không khí truyền đến một cỗ hơi thở làm cho hắn đột nhiên ngẩn ra.

Hắn biết, quan trọng bây giờ người nên đi tìm là ai.

“Ta không nghĩ sẽ gặp lại bọn họ.” Lãnh Mạc chậm rãi mở ra đôi môi nói. Trong miệng mặc niệm câu thần chú, người vừa lại biến mất không dấu vết.

Thủy Diễm cùng Thủy Mị nhìn nhóm Ma Nhân cả người run run, khe thở dài một hơi. Trong lòng dĩ nhiên hiểu được, việc các nàng nên làm là gì.

Thân ảnh cao to xuất hiện ở một góc trong cung điện .

“Cao Ấp.” Lãnh Mạc nhìn thoáng qua nam tử đang ngồi ở trên giường êm đềm hấn “Làm sao ngươi lại sẽ đem nhân loại xa lạ đưa tới cung điện của ngươi?” Cao Ấp đồng dạng là một trong năm vị thần mạnh nhất, tuy rằng đồng tình nhân loại, nhưng là hấn cũng không nghĩ đến Cao Ấp sự đồng tình trong tâm nhiều đến có thể đem một nhân loại xa lạ mang đến cung điện của mình .

“Xa lạ?” giữa môi mỏng bật ra một trận cười khê, Cao Ấp nhướn nhướn mày “Nếu ta nói, ta cùng nữ tử nhân loại này là chỗ quen biết cũ, ngươi sẽ cảm thấy như thế nào?”

“Có ý tứ gì?” con ngươi màu vàng đột nhiên nhú lại, hấn cảm thấy trong lời của đối phương tựa hồ có thâm ý khác.

“Đương nhiên, ta nhận thức không phải là nàng, mà là linh hồn của nàng.” Cao Ấp hai tay chấp trước ngực, giải thích nói “Biết. Đã có hai trăm năm.”

Hai trăm năm? ! Ngực không hiểu tại vì sao lại bắt đầu co rút, Lãnh Mạc mấp máy môi, thời điểm này trùng với thời điểm hấn ngủ say, đại biểu cho cái gì sao? “Ngươi —— muốn nói cái gì với ta?”

“Ha ha! Trí nhớ của ngươi còn chưa có khôi phục sao?” ngữ điệu bình tĩnh, giống như đang kể lại một sự kiện bình thường.

“Ngươi ——” Lãnh Mạc kinh ngạc nói, biết hấn mất đi một phần trí nhớ, chỉ có Thủy Diễm cùng bản thân hấn, còn có chính là —— người lúc trước phong ấn trí nhớ của hấn

“Là người phong ấn trí nhớ của ta ?” Đây là giải thích duy nhất.

“Phải nói là ta dựa theo yêu cầu của nàng, ngăn lại trí nhớ của ngươi.” Ngón tay bắn ra, Cao Ấp chỉ vào người đang nằm ngủ say sưa ở trên lụa trắng trong nội trướng.

“Quý Tranh?” Môi mỏng mấp máy, có thật nhiều sự tình, tựa hồ hấn muốn bắt lấy, lại bắt không được. Là cái gì? Tựa hồ hết thảy đều có liên quan đến việc hấn mất đi trí nhớ “Ngươi sẽ không vô duyên vô cớ giúp nhân loại đến phong ấn trí nhớ của ta.”

“Rất đơn giản, nàng dùng đôi mắt của nàng, cùng với năm mươi năm tuổi thọ để làm trao đổi, tuy rằng việc này đối với ta mà nói, có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng là ta lại cảm thấy, không thể không giúp nàng.”

“Như vậy ngươi bây giờ lập tức giúp ta khôi phục trí nhớ!”

“Không có khả năng, bởi vì vật phong tỏa trí nhớ ngươi cũng không ở trên tay của ta, trừ phi ngươi tìm được vật kia, nếu không trí nhớ của ngươi. Liền vĩnh viễn không có khả năng khôi phục.” Cao Ấp thần nhiên nói, hồn nhiên không có tính toán giúp Lãnh Mạc hoàn thành ý nguyện.

“Ngươi là cố ý ?” Nói nhiều lời như vậy, kỳ thật chẳng qua là lấy cớ mà thôi.

“Coi như là sự trừng phạt vì ngươi hai trăm năm trước không nghe khuyến cáo của ta, cố ý muốn phát động chiến tranh đi.” Cao Ấp vươn vai, đứng lên, hướng tới ngoài cửa đi ra, ở bước ra cửa thì lại dừng bước “Đúng rồi, ngươi tùy thời có thể đem cả nữ tử nhân loại này mang đi, thuận tiện nói cho ngươi biết một tiếng, năm đó phong ấn chặt ngươi chính là ngươi!”

Ngữ điệu lẳng lẳng, lại giống như ném ra một quả bom, ở trong phòng trống trải, rung động suy nghĩ của hấn.

Năm đó —— phong ấn chặt ngươi của hấn, là chính bản thân hấn sao?

Điều này sao có thể? ! Hấn như thế nào lại chính mình phong ấn chặt chính mình? ! Lãnh Mạc căn bản không muốn tin tưởng lời nói của Cao Ấp ..., nhưng là. một phen đối thoại kia cũng đã chứng minh sự thật, đó chính là hấn cùng linh hồn của Quý Tranh, xác thực hai trăm năm trước đã từng gặp qua.

Quý Tranh kiếp trước, sẽ là hạng người gì đâu?

Cúi đầu xuống, hẩn nhìn người trong lòng bắt đầu từ từ tỉnh dậy. Vì sao kiếp trước của nàng sẽ làm Cao Ấp đến phong ấn chặt trí nhớ của hẩn, càng không thể suy nghĩ được là nàng cư nhiên dùng tuổi thọ đáng giá nhất của nhân loại để trao đổi thực hiện việc phong ấn này.

Nguyên nhân là do đâu? Nguyên nhân do cái gì? Trong ký ức của hẩn, sự tồn tại của nàng nằm ở phần nào?

Lông mi nhẹ nhàng rung động, trong đôi mắt, tựa hồ còn có một tia mộng lung. Quý Tranh nháy mắt mấy cái, nhìn tuấn nhan gần trong gang tấc. Là hoa mắt sao? Hay là—— là ảo giác? ! Nàng cư nhiên nhìn thấy—— Lãnh Mạc? !

“Người ——” môi đỏ mọng kiều diễm nhẹ nhàng mở ra, nàng qua sau một lúc lâu, mới phát ra được một chữ này.

“Người đã tỉnh?” thanh âm giống như tiếng nước chảy, mềm nhẹ mà mỏng manh, giống như phát ra từ cõi hư vô.

Thanh âm thật chân thật a, giống như là sự thật chứ không phải mơ, Quý Tranh trong lòng lăm lăm, chậm rãi giơ tay lên, chạm đến hai má bóng loáng mềm mại kia. Tuy rằng không phải rất nóng, nhưng là xúc cảm trong lòng bàn tay, chứng thật là mịn màng. Ai? Mịn màng? !

“Miệng vết thương thế nào? Đau không?” Hẩn nhẹ nhàng hỏi. Trên cánh tay bị đả thương của nàng tựa hồ không có việc gì rồi, làm cho hẩn để ý là vết thương trên đầu lưỡi của nàng. Một nữ tử nhân loại nhát gan sợ phiền phức như vậy, cư nhiên sẽ có dũng khí cắn lưỡi tự sát, thực tại là nằm ngoài dự liệu của hẩn.

Mà vừa nghĩ tới nếu là khi đó nàng cắn dùng thêm một chút sức nữa thôi, là hẩn có lẽ liền vĩnh viễn cũng không còn được nhìn thấy nàng. Hẩn liền có loại cảm giác không thở nổi.

Giống như —— hẩn, không thể không nhìn thấy nàng, không thể để nàng rời khỏi hẩn.

Miệng vết thương? Quý Tranh ngơ ngác nhìn người trước mắt.

Ngón tay của Lãnh Mạc chậm rãi đưa vào trong miệng của Quý Tranh, khẽ chạm vào vết thương trên lưỡi của nàng. Thuốc của Cao Ấp quả nhiên thật tốt, bất quá mới có một ngày, cũng đã tốt lên rất nhiều. Chính là muốn hoàn toàn khép lại, chỉ sợ còn cần thời gian vài ngày nữa.

Ngón tay lạnh như băng, ở trong miệng của nàng ôn nhuận nhẹ nhàng mà quấy, loại cảm giác này —— thực sự rất chân thật.

Mắt nhập nhèm, con ngươi rất cực hoàn toàn trừng lớn, Quý Tranh không dám tin nhìn người trước mắt “Người. Người. Người. Người là thật? !” Thẳng đến lúc này, nàng mới ý thức tới mình không phải là đang nằm mơ.

Không phải đâu, nàng mới thoát ra nơi đó, hiện tại cư nhiên lại bị hẩn bắt được, nàng quả thực không dám nghĩ tiếp, kết quả của mình sẽ như thế nào.

Hẩn sẽ đem nàng hành hung một chút sao? Hoặc là rõ ràng lại một lần nữa bẻ gãy cánh tay của nàng, hoặc là.

“Không cần, không cần! Không cần!” Nàng đột nhiên đẩy ngực của hẩn ra, lớn tiếng kêu la, bởi vì miệng vết thương trên đầu lưỡi, khiến cho nàng phát ra thanh âm hết sức khó nghe, giống như vịt kêu.

“Không cần?” Đó là ngữ khí kinh ngạc.

“Đúng, không cần, không cần, không cần!” Mặc dù ngay cả chính nàng cũng không rõ ràng đến tột cùng là không cần cái gì, nhưng là vẫn theo trực giác kháng cự vây quanh người của nàng.

Động tác kịch liệt chạm đến cánh tay bị thương, không khỏi làm cho nàng rên lên một tiếng đau đớn.

Lãnh Mạc kẹp chặt nàng lại, khiến cho nàng tạm thời yên tĩnh.

“Ta làm cho ngươi sợ hãi đến như vậy sao?” Tay hẩn lảng lảng nắm ở eo của nàng, không cho nàng thoái lui nửa phần. Kháng cự của nàng, sợ hãi của nàng, thế nhưng sẽ làm hẩn cảm thấy như thế Khó chịu.

Khó chịu, khó chịu tựa hồ có đồ vật gì đó muốn tràn ra.

“Ta. Ta là.” Hấn thình lình xảy ra ngữ điệu đầy áp lực, thế nhưng nàng cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Nàng là sợ hãi hấn, nhưng là lời của hấn, lại làm nàng không biết phải làm sao, rõ ràng chỉ cần trả lời một từ đơn giản “Đúng”, nhưng là cái chữ này, lại không thể mở miệng nói ra.

“Ta. Kỳ thật chính là hy vọng ngươi có thể để ý ta mà thôi.” Thấp lẩm bẩm một tiếng, Lãnh Mạc đem Quý Tranh ôm vào trong lòng. Đầu tựa vào trên bả vai nàng, hít lấy mùi thơm ngát trên tóc của nàng “Cho nên, không cho ngươi vi phạm lời của mình đã nói, chỉ yêu một mình ta, vĩnh viễn không được rời bỏ ta”

Tâm tình của hấn, bởi vì nàng mà có cảm giác phạm phùng, là quá mức để ý, bất tri bất giác, nàng thế nhưng lại chiếm một vị trí quan trọng đến như vậy trong lòng của hấn. Thậm chí hấn còn không thể chịu đựng được nàng đối với hấn sợ hãi “Về sau không cho sợ hãi ta, biết không?” Hấn ở bên tai của nàng nói nhỏ.

“A. Chủ. Chủ tử.” Quý Tranh lắp bắp, như thế nào cũng không thể nghĩ đến từ trong miệng của đối phương nghe được những lời nói như thế. Hấn nói như vậy ý là Hấn thích nàng sao?

“Kêu ta Lãnh Mạc.” Hấn gạt sợi tóc bên tai nàng ra, khẽ liếm một chút vành tai của nàng “Kêu tên của ta.” Đây là lần đầu tiên, hấn hy vọng người khác gọi tên hấn.

“Lãnh. Lãnh Mạc.” Nàng thân mình run lên, không tự chủ hô lên tên của hấn. Trên mặt đỏ ửng đang không ngừng gia tăng. Nàng thế nhưng không có đẩy hấn ra. Tại sao vậy chứ? Hay là nói, đây thật ra là chính nàng đang. Ngâm đồng ý? !

“Đừng tùy ý rời khỏi ta nữa, lúc này đây, ta không phát hỏa, nhưng là. Ta sợ tiếp theo, ngay cả ta cũng không thể khống chế được tâm tình của mình.”

“Ta.” Nàng lúng ta lúng túng lắp bắp nói, nhưng không biết nên nói cái gì.

“Bởi vì —— ngươi là người ta để ý.” (NN: cái này có thể hiểu được là ta yêu nàng không hề *hồ hồ*, ta yêu mạc ca quá cơ)

Cô gái cười khỏ, nhìn chăm chăm vào thiếu niên tóc dài màu bạc, cặp con ngươi màu vàng.

Đó là Kiếm Thần, đó là vị thần duy nhất nàng muốn giết , nhưng là nàng cũng không thể hiểu được, nàng —— chỉ sợ là vĩnh viễn đều giết không được hấn. Bởi vì sức mạnh của hấn quá lớn, lớn đến nỗi không phải một phạm nhân như nàng muốn là có thể giết được.

Trên chiến trường, hấn vung trường kiếm, chém một mảnh lại một mảnh nhân loại. Nhân loại tồn vong, đến tột cùng còn dư lại bao nhiêu thời gian? Cô gái bi ai mà nghĩ, lại như thế nào đều cũng không nghĩ ra đáp án.

Nếu là chiếu theo tình trạng cứ tiếp tục này mà nói..., chỉ sợ không đến một tháng, nhân loại sẽ bị diệt vong. Mà nàng, cũng chỉ có thể đánh một lần cuối cùng.

Cúi đầu, cô gái đang nhìn tay phải bị thương vừa mới được dưỡng tốt của mình. Tay không có tàn phế, nên nói là do phúc của hấn đi, bởi vì hấn làm cho thanh trường kiếm màu đỏ thắm kia đúng lúc ly khai khỏi lòng bàn tay của nàng.

Nhưng là, như vậy nhưng cũng cho nàng lại có một cơ hội lần nữa phong ấn hấn.

Hôm nay, lại là một lễ chúc mừng, để ăn mừng hấn lại công hãm được một quốc gia. Mà nàng, từ tận trong đáy lòng đã cho rằng, đã lâu không có tư vị như thế.

Quần lụa mỏng màu xanh nước biển, lộ ra da thịt hơi màu mật ong, cánh môi đỏ mọng, con ngươi sáng, cho dù đầu lông mày nhều lại mang theo một tia u buồn, nhưng là nàng vẫn là một nữ tử mang chút anh khí, lại mang theo vài phần tư thái kiều mị.

“Người yêu thích ta sao?” sau khi lễ hội chúc mừng chấm dứt, cô gái đối với thiếu niên lộ ra mỉm cười hiếm thấy.

Kể từ sau khi biết thân phận của hắn, thiếu niên vẫn là lần đầu tiên thấy vẻ mặt cô gái lộ ra mỉm cười như vậy “Nếu không phải thích, người vẫn thế nào có cơ hội sống đến bây giờ.” Hắn nói xong, đem nàng ôm vào trong lòng.

Không có đẩy hắn ra, nàng biểu hiện nhu thuận theo khó có được “Phải không? Nguyên lai người thật sự yêu thích ta a.” Cô gái lầm bầm, nhẹ nghe thấy hơi thở khoan khoái nhẹ nhàng của thiếu niên kia.

Đúng vậy a, nếu nàng không phải công chúa, nếu hắn không phải Kiếm Thần, như vậy nàng cùng hắn, hắn là sẽ sống rất vui vẻ đi.

Cho dù hắn có thể buông tha cho tấn công nhân loại, nhưng nàng lại vĩnh viễn không tha thứ cho hắn được. Bởi vì nàng như thế nào đều không thể quên được quốc dân chết ở trước mặt nàng.

Nàng không thể quên được cừu hận, không thể làm được cùng hắn gần nhau cả đời. (NN: mối tình ngang trái, định mệnh trên người *khóc nức nở*)

“Tối hôm nay, người có thể ở bên ta được không?” Cô gái ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng mà hỏi.

“Người muốn ta. Cùng người?” Thiếu niên hơi kinh ngạc, tựa hồ không ngờ rằng nàng sẽ nói như thế .

“Theo giúp ta, bởi vì ta nghĩ —— ta cũng vậy, thích người a.” Chính là phần thích này, nhưng là như thế là không thích hợp.

Sau một lúc lâu trầm mặc, hắn nhìn nàng, con người màu vàng giống như đang tìm tòi nghiên cứu tâm tư nàng chôn dấu ở chỗ sâu nhất dưới đáy lòng.

Rốt cục, hắn chặn ngang ôm lấy nàng, hướng tới lâu các đi đến.

Đêm hôm đó, cô gái đem sự thanh bạch quý giá nhất của mình cho thiếu niên, thân ảnh triền miên lại mang theo thanh âm tâm vỡ tan.

Chỉ là một đêm a, sau một đêm này, hết thảy tất cả đều sẽ chấm dứt.

Mà thanh kiếm kia, thanh trường kiếm màu đỏ thẫm kia, thanh kiếm duy nhất có thể phong ấn chặt Kiếm Thần, thì tại đầu giường chớp động lên quang mang chói mắt

Sáng sớm, cô gái mở mắt ra, nhẹ nhàng mà ngồi dậy, nhìn thiếu niên còn đang ngủ say. Khuôn mặt thanh lệ, đôi mắt nhắm lại, xuất thần như một đứa trẻ con, lại có ai sẽ liên tưởng đến đây chính là Kiếm Thần ở trên chiến trường giết người như giấc.

“Ta thích người, Lãnh Mạc.” Thiếu nữ mấp máy môi, không tiếng động nói. Mâu quang liếc về thanh trường kiếm đặt tại đầu giường.

Tay—— một tắc, một tắc vươn về phía trường kiếm. Sau đó, một đạo tiếng nói quen thuộc cắt đứt động tác của nàng.

“Người phong ấn không được ta, Á Sát Minh” con người màu vàng chẳng biết đã mở từ lúc nào, thiếu niên nhìn cô gái nói.

“Người đã tỉnh?” Trên mặt biểu tình chưa từng biến quá, cô gái như là không thể để ý đến ý đồ của mình bị người phát hiện.

“Người đã yêu thích ta, vì sao vẫn là cố ý muốn phong ấn ta?” Hắn nheo lại đôi mắt hỏi.

“A.” Nàng muốn cười, nhưng là bên khóe miệng lại như thế nào cũng vô pháp không tạo ra một cái độ cong “Bởi vì vật ta thích nhiều lắm, mà người, chính là một trong số đó.” Quốc gia, thần dân, cha mẹ, huynh đệ, tỷ muội. Đều là những thứ nàng yêu thích.

“Người phong ấn không được ta.” Hắn yên lặng nói lại lời lúc trước.

“Ta cũng nghĩ thế.” Nàng lập tức gật gật đầu “Nhưng là phong ấn không được người, nhưng có thể hủy đi chính mình.”

Có ý tứ gì? Thiếu niên trong lòng dâng lên một tia dự cảm bất thường. Sau đó phát hiện trên trán thiếu nữ xuất hiện một cái ấn phù “Người cư nhiên đối với chính mình dùng quyết diệt? !” Thanh âm, không hề thanh lệ như tơ, hắn không dám tin nhìn nàng. Quyết diệt, là pháp thuật tự diệt của nhân loại. Hắn căn bản chưa từng nghĩ qua, nàng biết pháp thuật.

“Sau khi sử dụng quyết diệt, liền thật là hắn phải chết không thể nghi ngờ.” Nàng sâu thẳm nói, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt. Có lẽ, loại kết cục này đối với nàng mà nói là thích hợp nhất, nếu giết không được hắn, như vậy sẽ phá hủy chính mình đi.

Ánh mắt, mở hơi mệt mỏi, muốn ngủ. Mà cuối cùng truyền vào trong tai là tiếng hô khan khan.

“Không!”

“A!” Một tiếng thét kinh hãi, Quý Tranh hai tròng mắt bỗng nhiên mở to.

Lại. Nằm mơ. Mộng thương tâm tuyệt vọng đến làm cho người ta thở dài. Mà chuyện trong mộng là chân thật đấy sao? Thật là hai trăm năm trước từng phát sinh qua sự tình sao?

Nàng chỉ là một quần chúng mà thôi, nhưng là vì sao vẫn sẽ có cảm giác đau triệt nội tâm? Nữ hoàng Á Sá Minh trong mộng là như thế chết đi đấy sao? Vì sao cùng lịch sử mà nàng biết có điều bất đồng?

Gối mềm, sớm đã bị nước mắt thấm ướt. Một giấc mộng, lại có thể làm cho người ta rơi nhiều nước mắt như vậy sao?

Ngồi thẳng lên, Quý Tranh xoay người xuống giường. Nơi này là Bất sóng cung của Kiếm Thần. Hắn đem nàng mang đến cung điện của hắn, cứ như là nàng là công chúa thường sống trong cung điện vậy.

Vài ngày phía trước, Lãnh Mạc nói với nàng hắn để ý nàng.

Mà nàng sau khi nghe xong, còn lại là không biết làm sao. Để ý, hắn để ý nàng, thật vậy sao? Nàng hắn là sợ hãi hắn, hắn là chán ghét hắn, nhưng là thời điểm nghe hắn nói để ý nàng, nàng thế nhưng lại có một tia Nhảy nhót? !

Ông trời, sẽ không phải là bị tra tấn áp bách quá nhiều, làm cho tư tưởng của nàng trở nên không bình thường đó chứ. (NN: bị áp bức mà trở nên ko bình thường , trí lý quở =)))

Nàng thích nam tử rõ ràng nên giống đại hoàng tử ôn nhu, dễ gần như vậy mới đúng a, Lãnh Mạc quá mức lãnh khốc, quá mức hồ hững, cũng quá mức ích kỷ. Huống chi hắn vẫn là thần. Nàng. Sẽ không thích hắn, sẽ không .

Nhưng là. Thật sự sẽ không sao?

“Tiểu thư tỉnh a.” Ngoài cửa, một thị nữ Ma Nhân nghe được động tĩnh, đẩy cửa đi vào, thấy Quý Tranh đã muốn rời giường, liền lại đây hầu hạ rửa mặt chải đầu thay quần áo.

“Kiếm Thần. Ách, Lãnh Mạc đâu?” Quý Tranh hỏi, đã mấy ngày rồi, nàng vẫn là không có thói quen gọi tên hắn.

“Chủ Quân bây giờ đang ở đại điện, tiểu thư muốn đi gặp Chủ Quân sao?”

“Ân.” Sau một giấc chiêm bao tỉnh lại, không hiểu, nàng muốn đi gặp hắn. Xem ra dung nhan hắn cùng người trong mộng giống nhau, dung nhan ở trong mộng làm nàng đau đến không thở nổi .

“Nhưng là Chủ Quân hiện tại đang tiếp kiến nhân loại, chỉ sợ.” Tiểu thị nữ trừng mắt nhìn.

“Nhân loại?”

Quý Tranh giật nảy mình. Trừ bỏ nàng ở ngoài, còn có những nhân loại khác đi tới Bất sóng cung này sao? “Thật sự có nhân loại tới nơi này rồi?” Bất chấp còn chưa chải xong tóc, nàng lôi kéo ống tay áo của đối phương hỏi.

“Phải Đúng vậy a. Nghe nói là cái gì đại hoàng tử của nước Mộc Chân, ai, tiểu thư.” Lời còn chưa dứt, người trước mắt đã chạy đi thật xa.

Tiểu thị nữ không hiểu sờ sờ đầu. tóc của tiểu thư Còn chưa có được chải tốt!

“Người là Cung Thực?” con người màu vàng hơi hơi nheo lại, Lãnh Mạc nhìn nam nhân đứng ở trước mặt. Tên này, hắn từng nghe qua, đó là thời điểm Quý Tranh đang ngủ, trong miệng từng vô ý thức thì thào cái tên này.

Nguyên lai. đại hoàng tử Cung Thực trong miệng nàng có bộ dáng này đây sao? Nhớ rõ hắn thời điểm ban đầu khi rời đi hoàng cung của nước Mộc Chân, liền từng thấy qua hắn một lần.

“Người —— biết ta?” Cung Thực kinh ngạc nói.

“Đương nhiên, chúng ta từng ở trong hoàng cung của nước Mộc Chân gặp qua, không phải sao?” Mặc dù là ngữ điệu thoải mái, nhưng là trong không khí ngưng trọng lại làm cho Cung Thực cảm giác cũng không thoải mái.

“Đúng vậy.” Cung Thực gật đầu, ánh mắt hai bên ở giữa không trung giao nhau.

Một ánh mắt mang theo xem kỹ, một ánh mắt có chút không để ý

Kiểm Thần, một vị thần từng khiến cho vô số nhân loại tử vong , bất luận kẻ nào ở trước mặt của hắn đều nhìn không được dâng lên một cỗ sợ hãi, Cung Thực cũng không ngoại lệ. Dù sao đây là nhân vật trong truyền thuyết, lại có ai có thể nghĩ đến mình có thể tận mắt nhìn thấy đâu?

Nhưng là, dù là như thế, Cung Thực cũng không có tránh đi tầm mắt của đối phương. Như là đã hạ quyết tâm đến nơi đây để hỏi rõ mọi chuyện, thì không thể như thế khiếp đảm.

“Vậy người tới nơi này cố ý tìm ta, là có chuyện gì không?” Thu hồi ánh mắt, Lãnh Mạc cúi đầu thưởng thức Dạ Minh Châu trong lòng bàn tay của mình.

Vàng ánh sáng nhu hòa cao quý.

“Tới nơi này, chính là hy vọng Kiểm Thần đại nhân không cần tái phát động Nghịch Thiên Chi chiến lần thứ hai, cùng với. Đem xiềng xích bằng ngọc thủy tinh này trả lại cho ngài.” Cung Thực nói xong, mở ra một cái hòm người hầu bên cạnh đang cầm, mở hòm ra, lấy ra xiềng xích bằng ngọc thủy tinh được truyền lại từ hai trăm năm trước.

Xiềng xích bằng ngọc thủy tinh thật dài, trắng nõn lộ ra sáng bóng mượt mà. Rõ ràng là tính chất thủy tinh, lại làm cho người ta có một loại cảm giác như Ngọc .

“Trả lại cho ta?” Lãnh Mạc hơi hơi nhíu một chút lông mày, ánh mắt cũng không tự giác bị ổ khóa này hấp dẫn, rõ ràng là chưa bao giờ từng thấy qua vật này, nhưng lại làm cho hắn cảm thấy lưu luyến.

Ngón tay vừa nhấc, xiềng xích bằng ngọc thủy tinh vốn ở trong tay Cung Thực, trong nháy mắt liền nằm trong tay của Lãnh Mạc.

Trong truyền thuyết, Kiểm Thần ngay lúc đó, xiềng xích ngọc thủy tinh. Nay Kiểm Thần xuất hiện, xiềng xích bằng ngọc thủy tinh cũng dâng lên rồi, như vậy nhân loại có hay không có thể có bình yên?

“Như vậy về chuyện chiến tranh.” Cung Thực thoáng cẩn thận hỏi.

“A! Người cho rằng nhân loại có tư cách cùng ta đàm phán sao?” Đầu nâng lên, Lãnh Mạc cười nhạo nhìn Cung Thực.

“Nhưng là sau cuộc chiến tranh kia, nhân loại đã muốn vững vàng qua hai trăm năm, chẳng lẽ thần thật sự như vậy không dung nổi sự tồn tại của nhân loại?” Cung Thực thanh âm không khỏi phóng đại.

“Đó là bởi vì nhân loại quá mức tham lam, nhất gan, lại càng không ngừng muốn chiến tranh để thỏa mãn sự xâm lược của mình!” Lãnh Mạc không vui nói. Đó là cách nhìn của hắn đối với nhân loại từ trước tới nay, chính là. Trong đầu đột nhiên xẹt qua dung nhan của Quý Tranh.

Nàng nhát gan yếu đuối, nhưng lại vẫn là dám thoát đi hắn, nàng rất sợ chết, nhưng lại ở thời điểm Phong Minh ra tay với hắn, nhảy ra ngăn cản, liều mạng bảo vệ che chở hắn. Rõ ràng hắn chán ghét khuyết điểm trên người của nhân loại, nhưng là. Hắn nhưng không cách có thể chán ghét nàng.

Đó là bởi vì. Bởi vì sao đâu? Bởi vì nàng rõ ràng là nhân loại, nhưng là hắn cũng đang muốn chết sao?

“Nhân loại không hoàn toàn là như vậy.” Cung Thực lên tiếng “Có lẽ trong nhân loại thật sự có những người này tồn tại, nhưng là đại bộ phận mọi người là dửng dưng, nhiệt tình yêu thương cùng muốn có cuộc sống bình thản. Ở sau cuộc chiến tranh trái với ý trời, nhân loại đã hấp thụ giáo huấn, này hai trăm năm, tuyệt nhiên ít có chiến tranh phát sinh. Nhân loại, thậm chí sẽ vì người trọng yếu nhất của chính mình mà dửng dưng dâng ra tính mạng của mình, loại kính dâng này, cũng là rất nhiều ma, thậm chí là thần không thể có được.”

“Kính dâng?” Lại là một cái từ kỳ quái, nhưng là đáy lòng nổi lên một chút gợn sóng, là do cái gì?

“Đúng vậy, kính dâng!” Cung Thực kiên định nói.

13. Chương 13

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kiem-than-truyen-thuyet>